

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 376

Setmana del 7 al 13 de
desembre del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

*"L'únic mitjà de
conèixer la voluntat
de Déu sobre cadascú
de nosaltres, és
estimar-lo; preferir
aquesta voluntat de
Déu a la pròpia. El
qui vol fer la voluntat
de Déu es disposa a
veure-la".*

Yves de Montcheuil

El Cardenal s'adreçà a 1.200 seglars dels Consells Pastoral de Barcelona

"Cal una major presència dels cristians a la vida política"

BARCELONA.— El cardenal Jubany va demanar "una major presència dels catòlics en el camp de la vida social i política" en el discurs que va pronunciar el diumenge passat davant de 1.200 representants dels consells pastorals de l'Arxidiòcesi de Barcelona. L'encontre se celebrà en el Col·legi La Salle-Bonanova.

El cardenal Jubany, que manifestà el seu desig que les seves paraules arribessin a tothom, afegí que "Catalunya no està encara suficientment consolidada en les seves estructures polítiques, socials, econòmiques i culturals, i tenim greus problemes que reclamen un esforç generós dels governants, de les institucions de tota mena i dels ciutadans".

També sol·licità un esforç més gran dels seglars catòlics per tal de fer-se presents en el món de la marginació i de les noves formes de pobresa en la nostra societat.

Abans de la intervenció del cardenal Jubany hi hagué una taula rodona en la qual participaren diversos seglars, i finalment Lluís Font, ex-president del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, assenyalà que la política era important pels catòlics, però que necessitaven una sòlida espiritualitat per viure com a tals enmig d'ella. "Hi ha molts catòlics en la política —digué—, però no ho demostren. Tal vegada per no barrejar la fe amb les opcions temporals, estem, de fet, caient en una fe privatitzada. En el nostre país hem passat d'un catolicisme triomfant a un catolicisme vergonyant".

AFINANT

Immaculada i dignitat humana

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

El component humà del cristianisme és únic i, religiosament parlant, colossal. En els nostres països d'arrels indubtablement cristianes hom pot ser creient o no. És evident. Ara, els nostres ateus, o agnòstics, farien santament de donar una ullada a les altres religions per mesurar allò que deixen de creure, refusant la fe cristiana. Entre altres coses, s'adonarien de la immensa dignitat que la revelació bíblica —Antic i Nou Testament— confereix a l'home i a la dona i, per tant, les sòlides bases —per no dir les úniques— que posa a tantes reivindicacions actuals d'uns drets que la "naturalesa" sola no els atorgaria pas.

El cristianisme no posa pas un déu no home o inhumà a l'horitzó de la santedat —de la justícia, de la perfecció, de la plenitud, de la realització!— de l'home. Hi posa l'Home. Jesús de Natzaret el Verb de Déu fet carn. Oi més també hi posa la Dona. Maria, la seva mare plena de gràcia, immaculada.

Realment, és curiós que hi pugui haver ateus d'un Déu que no és pas "aandreu" (no-home).

Immaculada: Harmonia de gràcia natural i sobrenatural

Maria, tal com Pau VI proposà a tota l'Església, és el gran exemple a seguir durant l'Advent. Ella acceptà incondicionalment acollir la tendresa infinita de Déu en l'Encarnació del Verb.

Segons voler de Déu, el primer pas perquè Maria esdevingués santuari vivent de l'Altíssim, fou alliberar-la des del mateix instant de la seva concepció, de tot pecat. Així, des de les primeres arrels del seu ésser, començà a crear-se en ella aquella meravellosa harmonia de gràcia natural i sobrenatural: joia de Déu, alegria dels àngels i font inexhaurible de la inspiració d'artistes i poetes. De cara al Nadal s'escau recordar la benaurança: "Sortosos els nets de cor, perquè veuran Déu".

Per fi, tots els Shakespeares de Sagarra

1
ROMEO I JULIETA	15
L'AMANSIMENT
DE L'HARPIA
2
OTEL·LO	16
CORIOLÀ
3
UN SOMNI DE NIT
DE SANT JOAN	17
AL VOSTRE GUST
4
MACBETH	18
CONTE D'HIVERN
5
ANTONI I CLEOPATRA	19
ENRIC IV (1a. part)
6
LES ALEGRES CASADES
DE WINDSOR	20
MOLT SOROLL PER
NO RES
7
LA TEMPESTAT	21
ENRIC IV (2a. part)
8
A BON FI TOT
LI ÉS CAMÍ	22
TREBALL D'AMOR
PERDUT
9
ELS DOS CAVALLERS
DE VERONA	23
EL MERCADER
DE VENÈCIA
10
PÈRCLES	24
EL REI JOAN
11
JULI CÈSAR	25
TIMON D'ATENES
12
LA COMÈDIA DELS
ERRORS	27
MESURA PER MESURA
13
TITUS ANDRÒNIC	26
NIT DE REIS
14
CIMBELÍ	28
EL REI RICARD III

COL·LECCIÓ POPULAR DE TEATRE CLÀSSIC UNIVERSAL

Institut del Teatre
Diputació de Barcelona

Del somriure d'Stalin al de Gorbatxev

Reflexions sobre l'apropament entre el Vaticà i el Kremlin

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

"CATALUNYA CRISTIANA" es féu ressò, abans que cap altre periòdic, de l'interès que tant el Kremlin com el Vaticà tenen per apropar-se. La diplomàcia vaticana sembla interessada a continuar les reunions d'experts, a porta tancada, com la celebrada el mes d'agost passat. Es parla d'un possible encontre a Roma, entre el Sant Pare i Mihail Gorbatxev, així com d'un viatge de Joan Pau II a la URSS.

La primera de les informacions de "CATALUNYA CRISTIANA" parlava dels "molts catòlics que més o menys clandestins hi ha a Rússia, especialment a Ucraïna i a les annexades Lituània i Letònia on els catòlics hi són en majoria".

No hi ha fonts prou fiables, em penso, per saber quin és, avui, l'estat religiós a la URSS. Només d'ortodoxos, el patriarcat de Moscou —hi ha diferents Esglésies ortodoxes— en registra uns 125 milions; Letònia, uns 174 mil, Estònia, uns 210 mil i Lituània 40 mil. Pel que fa als catòlics romans, uns tres milions en total. En conjunt, doncs, es calcula que un 24 per cent de la població és practicant d'alguna Església cristiana.

Costa força d'esbrinar massa detalls. L'hermetisme soviètic és en aquest aspecte, com en d'altres, molt acusat. Si hi ha culte o manifestacions en la clandestinitat, és difícil de comprovar. Només alguns viatgers encuriosits i prou murrís poden oferir besllums de la realitat.

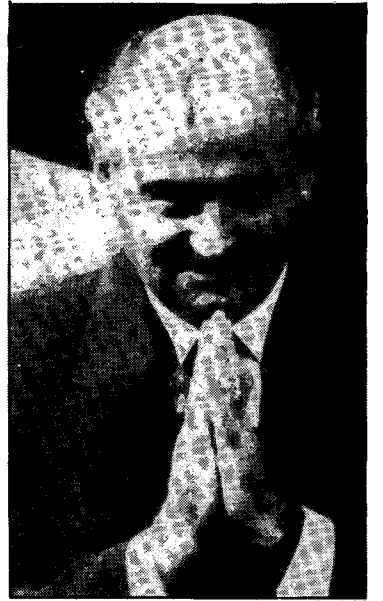
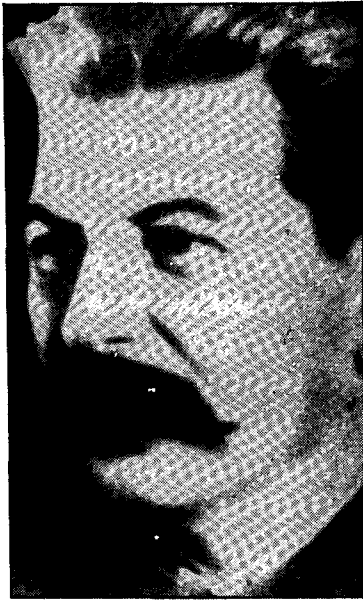
Com a mostra, trobem el testimoni de l'àgil, aguda i observadora escriptora Montserrat Roig. En el seu llibre "L'agulla daurada", de tanta difusió, hi ha unes pinzellades molt il·lustratives.

Així, explica com una senyora —Jana Braun— va dur-la a una església de Leningrand. "L'església —diu Montserrat Roig— era plena a vessar. El pope oficiava i un cor cantava cants ortodoxos. Les velles, amb mocadors al cap, se senyaven i feien reverències sense parar. Algú ens demanà que calléssim. I ho férem: durant una estona, vam sentir unes veus netes, transparents, que enraonaven amb Déu. En sortir, vaig adonar-me que la senyora Braun plorava.

—A casa —vaig dir— la gent catòlica no segueix la missa amb aquesta devoció.

—"La veritat és que jo envejo aquesta gent que té fe —em respongué la senyora Braun— mentre s'eixugava les llàgrimes amb discreció".

Hi ha d'altres testimonis en el llibre. Com a mostra, el d'un re-

trat de la Mare de Déu que es conserva darrera la butaca del despatx que ocupà Dostoievski. O el d'aquella dona que explicava les seves tragèdies durant el setge d'aquella ciutat i ho reblava amb aquesta afirmació: "Ho dic davant de Déu en qui crec...". O el de la mateixa autora quan observa: "Avui els qui creuen en Déu encara resen quan tenen un tros de pa a les mans: «Senyor, recorda tots els qui van morir sense aconseguir de saciar-se...»".

Aquests apunts d'una escriptora prou solvent i si més no imparcial, que ha anat a la URSS més d'un cop i no pas a la recerca de proves de la religiositat del poble rus, però que se les ha trobades de passada, tenen, a parer meu, força importància.

Ha canviat aquell enigmàtic país en aquest aspecte? Això mateix es preguntaven alguns observadors quan l'any 1945 hom proposava la celebració per a dos anys després d'un Concili Panortodox a Moscou i que fracassà. Per tal d'assegurar-se d'obtenir permís, el 10 de maig d'aquell any, l'aleshores Patriarca Aleix, acompanyat del Metropolità de Krutzky, Nicolau i de l'arxiprest Kolchitzky demanaren audiència a Stalin.

El "Gran Cabdill", "l'home providencial", el "Gran Mariscal" —explicaren amb encensaments a balquena— els havia rebut amb un afectuós "somriure, tot cordialitat i senzillesa". Afegint: "... ens hem sentit conquistats pel seu encant i magnanimitat, signes, ambdós, de la seva veritadera grandesa...". Hi havia, també, a l'audiència, "el no menys gran Molotov, acollidor i cordial", deien aquells llepacrestes.

Faig francs els lectors, de la resta de la referència d'un dels actors. Elogiosa fins a l'embafament, l'antic seminarista de Tiflis, el "Gran Camarada Stalin"

hi apareixia com a tolerant i fins protector, almenys, dels ortodoxos.

La resposta a l'interrogant dessús dit, però, es trobava implícit en frases d'altres diferents jerarques ortodoxos: "Moscou és el centre de la més pura de les ortodòxies, enfront del catolicisme despòtic i el protestantisme anàrquic". "El tron Patriarcal de Moscou, ha d'ésser ecumènic". "Moscou és la tercera i última Roma, el símbol d'una idea mundial, la de la unió que ha de contrapesar al Papat en les seves mires d'autocràcia religiosa i en els seus baixos somnis de dominar el món". "El Patriarca de Moscou és el del veritable pastor, el Summe jerarca a qui Crist confià, com a Pare, el ramat dels seus xais i ovelles".

És a dir, l'Església russa posava a mans d'Stalin el poder religiós per ajudar-lo als seus propòsits d'expansió imperialista i guanyar-se les simpaties dels occidentals. Per això, el "Gran Camarada" somreia quan els religiosos demanaven que "Déu il·luminés el Papa de Roma que s'havia extraviat en matèria de fe..." i "que la política del Vaticà era anticristiana, antidemòcrata i antinacional".

Les coses no anaren per tan bons camins com es prometien uns i altres. Aquella pretesa obertura no passà, segons molts indicis, d'un mirallet per a caçar aloses. Amb tot, avui l'Església russa sembla més inclinada al diàleg, si més no amb Roma. La incògnita continua, però, essent la mateixa. Què s'amaga, avui, darrera el somriure de Gorbatxev? Hi ha la maliciosa intenció del somriure d'Stalin?

Esperem que si finalment Joan Pau II va a Moscou es trobi en un ambient més ben disposat a deixar-se il·luminar per l'Esperit Sant.

Editorial

Precaució! Monstres

El recent viatge del Papa a Austràlia, entre altres països, ha estat l'ocasió perquè, una vegada més, els mitjans de comunicació, que per altra banda han cobert prou bé la informació d'aquest viatge, difonguessin una "notícia" falsa, o almenys deformada. Tots hem pogut llegir o sentir que el Papa havia visitat un Hospital de Brisbane, cèlebre pels seus experiments en les tècniques de fecundació "in vitro" "condemnaes pel Vaticà".

Ultra la contradicció que suposa que el Papa visiti una gent l'activitat dels quals hauria condemnat, i que aquests el rebessin "com si res", contradicció que hauria d'haver fet reflexionar a més d'un redactor massa apressat, hi ha el fet que advertir de possibles perills, assenyalar fites intocables —com la naturalesa peculiar de l'home i la seva dignitat— o recomanar una certa "austeritat" en el possible arrauxament de la tècnica o de la recerca, no és cap "condemnaació"... i així ho varen entendre els savis i investigadors australians.

Sobre aquest punt seria convenient que l'opinió pública estigués millor informada d'un fet notable esdevingut en el món científic i que ha tingut ben poc ressò entre nosaltres. Ens referim a la presa de posició, tan neta com inesperada, d'un dels pioners en el terreny de biologia humana i de la genètica, el professor francès Jacques Testart, per més detalls no creient.

Aquest professor de fama mundial, amb la decisió inesperada d'aturar les seves investigacions, alarmat davant les possibilitats que la ciència i la tècnica ofereixen avui de "manipular" la vida, tota vida i fins la de l'home, ha vingut a dir als seus col·legues i a tota la família humana: "atorem-nos abans que no sigui massa tard, concedim-nos un temps de reflexió per a sospesar les conseqüències per l'home i per l'esdevenidor de la humanitat de les noves tècniques aplicades a la procreació... la vida té un caràcter sagrat".

Malauradament el laxisme moral que infesta el nostre Occident, manifestat sobretot en la tendència a la permissivitat total en tot allò que fa referència al sexe, quan aquest hauria de considerar-se "també" sagrat si ho és la vida de la qual n'és la font, i la tolerància, sinó l'afavoriment, de les pràctiques avortives sobre la "vida naixent", no creen pas el clima millor per a aquesta "reflexió" que aquells que "saben el què es fan" i que com a avantguardistes escruten l'horitzó, reclamen amb urgència.

Reflexió que, els científics són els primers a demanar-ho, s'ha de fer d'una manera concertada entre múltiples disciplines i amb la participació indispensable de "totes les famílies de pensament". És en aquest context de diàleg i de concertació que s'ha de col·locar la visita del Papa a aquell famós centre d'investigació i l'acollida deferent que li feren. Perquè, per més que se li donin voltes, per a orientar-se en aquest món nou i desconegut poblant de possibles fades benèfiques però no gens menys de monstres, la pregunta radical que no es pot escamotejar és finalment "què és l'home?". I ningú no ignora que el cristianisme almenys pretén tenir, i potser té, amb l'aval de dos mil anys de cultura i "també" de ciència, una resposta considerable a aquesta inquietant pregunta.

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA
Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós
Disseny: Josep Samper i Aleo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C./ València, 244, 2on.
Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona
Impressora: Publigráf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona. D.L.B. 14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya: 3.900 ptes.
Resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.
Europa: 7.400 ptes.
Amèrica: 9.150 ptes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.
Oceania: 12.400 ptes.

**"No, no, tu no tens pas nom.
Ets poc més que un pensament,
ets un germen solament.
No, no, tu no tens pas nom".**

Aquesta és la tornada d'una cançó feminista reclamant de forma lírica el dret a l'avortament. Permeteu-me dir-ho: malaguanyada melodia i malaguanyada veu dolça que la canta. El contingut de la cançó no s'ho val pas.

Però la cosa no s'acaba amb lirismes. Aquests dies s'han tornat a practicar avortaments davant dels mitjans de comunicació per tal de "conscienciar l'opinió pública" davant del problema. L'opinió pública ha de saber amb tota cruesa i amb tota puntualitat que allò que pel avortistes "no té nom", que "és poc més que un pensament" i que "és un germen solament" només té el dret a l'existència que el ventre matern li concedeix. I cal proclamar-ho ben alt, perquè ho sentin tant el govern amb la seva legislació "restrictiva", com el Vaticà amb la seva moral "reaccionària".

La meua condició de cristià de la **vella escola** —que no vol dir pas de la **vella guàrdia**— em fa donar ara del caràcter profètic d'aquella estrofa del **Pange Lingua** quan parla del "rei dels pobles" com a "**Fruit d'un ventre generós**" (**fructus ventris generosi**). I em pregunto què hauria passat si Maria de Natzaret, conscient del dret de "disposar lliurement del propi cos" hagués decidit interrompre voluntàriament un embaràs que, si hem de donar crèdit a les fonts evangèliques, es presentava força difícil de justificar...

Ventres poc generosos

JORDI BASSAS I RIBALTA

No pretenc fer Evangeli-ficció, sinó posar damunt del taulell una de les línies mestres de l'antropologia cristiana: l'home no pot ser pensat al marge del seu Arquetipus, que és Jesús (nom), el-Crist (sobrenom), Fill-de-Maria-Verge (cognom), el qual, amb l'Evangeli a la mà, té el seu protagonisme actiu molt abans del seu propi naixement. Així, fent un bescanvi a la lletra de la cançó pro-avortament, tindriem aquesta altra versió:

**Sí, sí, Tu sí que tens Nom (Emmanuel = Déu-amb-nosaltres)
Ets molt més que un pensament (Ets la Paraula encarnada)
no ets germen solament (Ets l'Obra de l'Espirit Sant).**

Si dic que en aquesta teologia hi ha el fonament de tot l'humanisme cristià, potser algú em dirà que exagero. Però no exagero ni gota. Allò que la Revelació diu de Jesús s'ha d'aplicar per analogia a tot home nascut de mare. Quan diem que Jesús el Crist és veritable Déu i veritable Home, estem parlant, sí, del gran misteri de Salvació incapaç de

ser expressat exactament amb paraules humanes; però, a la vegada, estem dient que en Jesucrist hi ha la plenitud de l'home, de tot home, tant de l'home individual, com de l'home genèric.

I aquí no val a ser reduccionistes. Allò que l'Evangeli explica del naixement de Jesús, s'ha d'aplicar per analogia al naixement de qualsevol persona humana. D'alguna forma tots som engendrats per obra de l'Espirit Sant i nascuts de mare verge. En d'altres paraules, l'Evangeli ens revela que la nostra personalitat individual no limita amb les fronteres d'un part, ni amb la voluntat parental de donar-nos l'existència. L'Evangeli ens diu que tots, absolutament tots, som el que som i som qui som **únicament** per voler de Déu; i, en aquest sentit, no és pura metàfora d'estampeta dir que tot home és "**Fill de Maria**".

En l'ésser íntim del Crist hi ha l'ésser íntim de l'home. Per això, l'antropologia cristiana no pot abdicar de principis tan fonamentals com el dret a l'existència en qualsevol estadi biològic de la persona humana. Avui, parlar de la **generositat del ventre** com a valor evangèlic podrà semblar a molts sectors d'opinió un llenguatge caducat. Però, caldria preguntar-nos si allò realment caducat no és la pròpia capacitat de raonar amb criteris de fe i no de pura ideologia acomodaticia. Avui que tant es parla del "dret a disposar del propi cos" s'oblida que és precisament el nostre cos allò que ens permet fer-nos **disponibles** als altres. Com cantava el famós himne eucarístic llatí, la Salvació del món ha estat **fructus ventris generosi** (fruit d'un ventre generós). Però, alerta!, perquè el suïcidi col·lectiu d'aquest propi Món pot venir per l'eixorquesa de molts ventres egoistes.

Fam! Continua passant fam molta població d'Àfrica. Fam d'aliments. Fam per dintre, que és la pitjor, la més dura, vital i atroç de totes les fams i mancances que puguin afectar l'home des de fora. Fam de pluja, d'aire, de llum, de sol, de vent...; d'amistat, de companyia... És més urgent que menjar!

El món té menjar per a tots, i més encara si tenim presents les modernes tecnologies. ¿Com és possible que tinguem tants germans negres famèlics, deteriorant-se irreversiblement com a persones, a causa de la fam, o acabant-se en llarga agonía? ¿Què impedeix que se'ls pugui ajudar? Ells —com nosaltres, com tots— no van demanar nèixer; es tro-

ben simplement existint. Si la història s'hagués desenvolupat d'una altra manera, haurien existit unes altres persones; però no, van nèixer precisament ells. ¿Com pot ser que no aconseguixin el mínim aliment necessari per a desenvolupar aquella oportunitat de ser que els va tocar en sort? Sí, sort, perquè és una sort existir contra milions de possibilitats que hi havia que existissin unes altres persones i no nosaltres. A tots els qui existim, ens ha tocat la loteria d'existir. ¿Com és possible que, a alguns existents, no els deixem o no els ajudem a gaudir d'aquest premi de ser, i que permetem que pateixin i que desapareguin, quan alimentar-los entre tots és fàcil?

Fam!

JUAN MIGUEL GONZÁLEZ FERIA
De l'Àmbit Maria Corral.

Que pot impedir-ho? ¿Els nacionalismes i les lleis que obstaculitzen la lliure emigració dels pobles? ¿Les rivalitats polítiques dels blocs en què s'ha dividit el món? L'únic que certament, amb raó, podria impedir ajudar-los és que ells mateixos no volguessin l'aliment! ¿S'atreveix algú, veient les fotografies i sentint les notícies que ens vénen d'Etiòpia i d'altres països veïns, a dir que són ells —els famèlics d'ulls que surten de les seves con-

ques, de llavis ressecs i ventres boteruts— els qui no volen ser alimentats?

Hi ha moments en què els pobles haurien de fer esclatar i saltar a miques les cotilles que els impedeixen realitzar-se com a tals. Aquest n'és un. La solidaritat tel·lúrica amb aquests altres éssers, a qui també ha tocat la loteria i l'alegria d'existir, ha de trencar els murs que impedeixen que puguin ser ajudats! No és pas el moment de pactes de silenci ni de relacions d'inoperància. No és hora de confiar només en l'acció dels estats o dels governs, quan es veu que no reaccionen suficientment. En moments d'emergència, per un bé tan necessari i bàsic, el clamor po-

pular ha de desbordar tots els dics d'equilibris, pors, aliances subterrànies (i potser inconfessables), i llançar-se decididament a ajudar aquests germans que se'ns moren.

Alguns poden argumentar que la lentitud dels ajuts es deu a la cautela necessària perquè no s'alteri la pau entre les nacions. Còmode error! Perquè és precisament una eclosió popular d'humanisme en favor d'aquest negres assedegats i famèlics, el que contribuiria definitivament —més que els respectes i els recels còmodes, i fins i tot covards— a la consolidació de la pau mundial!

Avui és per ells. Demà —un demà potser no llunyà— pot ser per nosaltres.

ARA MATEIX

Aquests dies s'acaba el procés de formació dels consells escolars. Abans de l'estiu ja van elegir-los els centres públics. Ara ho han fet els privats concertats, és a dir, aquelles escoles de titularitat privada que han convingut amb l'Administració la prestació d'un servei educatiu públic. Ha estat un procés laboriós i absorbent. El gust novençà per les formalitats democràtiques ha dut el legislador a minúcies i exageracions que segurament el temps corregirà. Tot amb tot, és important que milers de mestres i de pares i mares hagin assumit un paper destacat en l'organització de les escoles dels seus fills.

Quan la societat tendeix a donar-nos-ho tot fet, i davant el perill que els governants només se'n recordin del ciutadà a l'hora de demanar-li el vot —i aquest, encara, mal entès com un xec en blanc!— és positiu tot allò que tendeix a repartir responsabilitats a la gent i a oferir-los àrees ben precisades de control i de decisió. És clar que tampoc no podem dir que hi hagi, per part dels ciutadans, gaire demanda de participació... Prou ho demostren els migrats percentatges de votants en aquestes eleccions escolars, com en les sindicals. La democràcia, entesa com a educació del sentit de la responsabilitat social, ha de fer un llarg camí encara.

En aquest terreny de la participació ciutadana, que ara s'amplia en el camp escolar, hi ha també un dèficit de presència cristiana. Els textos preparatoris

Consells escolars i compromís cristià

J. CARRERA PLANAS

del proper Sínode sobre els laics insisteixen en el compromís cristià en la societat, més específicament laical que la col·laboració en les tasques interiors de l'Església. S'ha comentat, a propòsit d'això, que "hi ha hagut més presència en el culte, però ha minvat la presència en els moviments d'Església", com deia l'amic Jordi Bassas, en l'últim número del nostre setmanari. I en l'assemblea de diumenge passat el cardenal de Barcelona preguntava: "No tenim el perill d'enclaustrar el laicat en activitats intracleicals?". Ara bé, és només un problema d'obertura, d'esperit missioner, de generositat, aquest retraïment? No hi compten, també, el tancament de la societat i la rigidesa dels mecanismes polítics, que cada dia deixen menys esclertes perquè hi entrin els esperits lliures? Teories a part, són gaires les possibilitats reals d'un ciutadà d'intervenir, més enllà de la xerrameca, en la vida social? Segurament que, juntament amb l'apel·lació sempre necessària al sentit missioner i a la generositat, ens cal un esforç creatiu per a la recerca de llocs "temporals" de com-

promís cristià.

Des d'aquesta perspectiva, els consells escolars amplien el repertori de possibilitats. Pel que fa a les escoles concertades cristianes, tan en el sector dels mestres i en el dels pares, com en el sector de la titularitat —aquesta, contra les primeres previsions, redefinida i clarificada després de la LODE— s'obre un camp d'acció importantíssim. Després de deu anys de treball intens del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya, ja sabem quin model precís d'escola volem, avui i aquí. Caldria veure ara si tenim cristians per a realitzar-lo. Qualsevol defallença en aquest punt seria incomparablement més greu que totes les escames exteriors plegades. Ara és l'hora de la veritat. I també pel que fa a l'escola pública cal un gran esforç de presència cristiana en els consells escolars. Entre moltes altres qüestions a tenir presents, hi ha les no ben resoltes del respecte efectiu al pluralisme, de la presentació honesta d'uns elements de cultura religiosa i, especialment, cristiana a tots els alumnes, i d'un estudi religiós més aprofundit per als qui el vulguin.

Per acabar, ¿no hauríem de pensar, també, en l'establiment de canals de diàleg i de col·laboració entre cristians compromesos en l'escola privada i en la pública? Com podríem demanar un pacte escolar per al país, si no fóssim capaços d'iniciar-lo entre nosaltres mateixos?

ESPANYA

L'IVA es recapta millor a Euskadi que a la resta de l'Estat espanyol

El conseller d'Economia i Finances del govern basc, Fernando Spagnolo, va manifestar que "la recaptació de l'IVA al País Basc és excel·lent en termes comparatius amb la de la resta de l'Estat". Segons Spagnolo, a 30 de setembre la recaptació de l'Estat per l'IVA era de 874.300 milions, mentre que l'obtinguda al País Basc era de 70.840 milions de pessetes, la qual cosa és més d'un 8 per cent del total recaptat.

Es rebrà menys ajuda del Fons Social Europeu per discriminació del Govern espanyol

Josep Antoni Duran Lleida, diputat democristià en el Parlament Europeu i portaveu de la delegació espanyola en la Cambra, ha criticat davant la comissió de les Comunitats Europees els criteris seguits pel Govern espanyol per reduir de manera "arbitrària i dràstica" els projectes presentats per algunes comunitats autònomes amb destí al Fons Social Europeu.

Segons Duran Lleida, en el cas de Catalunya aquesta reducció "impossibilita que una regió amb un índex molt elevat d'atur rebri fons expressament destinats a corregir-lo". Explicà que la Generalitat havia sol·licitat ajudes per un import de gairebé deu mil milions de pessetes, essent reduït aquest pel Govern espanyol a poc més de mil milions de pessetes.

En aquest sentit acusà el Govern central d'utilitzar criteris diferents per a les comunitats autònomes governades per socialistes i anuncià que el Partit Popular Europeu farà "tot allò que estigui al seu abast" per evitar que prosperi "aquesta actitud discriminatòria".

Duran Lleida formularà una pregunta al ministre de Treball Manuel Chávez, denunciant aquesta situació, ja que en el cas que s'aproveïssin tots els projectes, Catalunya rebrà del Fons social Europeu "menys ajudes que les rebudes durant el primer any d'integració comunitària".

Embargada la maquinària d'un taller de deficientes, per la Seguretat Social

La Seguretat Social ha embargat part de la maquinària del taller ocupacional Nuestro Mundo, per a deficientes mentals, d'Aranjuez, per impagament de quotes des de fa diversos anys, que puja a 2,5 milions de pessetes, segons informà a Europa Press el director del taller i conseller d'AP a l'Ajuntament d'Aranjuez, Jose Maria Cepeda.

Cepeda digué que la Seguretat Social els ha comunicat que pròximament un perit acudirà al taller per taxar la maquinària i procedir a una subhasta pública dels béns. Es tracta d'una fotocopiadora, de diverses màquines de marquetaria, tasca que realitzen els minusvàlids en el taller.

En el taller realitzen tasques 34 deficientes mentals, gairebé tots d'Aranjuez, ajudats per tres mestres professionals. Tots ells duen diversos mesos sense rebre sou a canvi del seu treball, a causa dels problemes econòmics del centre.

Critiquen els projectes arquitectònics del Sevilla 92

L'acadèmic Fernando Chueca criticà amb duresa els projectes arquitectònics espanyols per a l'Exposició Iberoamericana de Sevilla, durant un acte organitzat per Fundes per presentar el seu llibre "El Escorial, piedra profética". Chueca digué que les propostes espanyoles són "còmiques, insignificants, sense vida", similars a tota l'arquitectura "que sorgeix i s'exalta" en aquest país: "Disgregada, sense fons, sense llenguatge, buida de contingut" i que "ens duu a un desert intel·lectual". Chueca afirmà que El Escorial és tot el contrari. Felip II, segons l'acadèmic, va voler resumir en aquest monument "les antigues tradicions hebrees i greco-llatines, les tradicions medievals europees, el Renaixement i les cultures antigues i modernes".

CATALUNYA

La Facultat de Teologia de Catalunya dona suport a la Universitat de València

El Consell Permanent de la Facultat de Teologia de Catalunya, reunit en sessió ordinària el dia 24 de novembre de 1986, va acordar manifestar al Dr. Ramon Lapiedra, Rector de la Universitat de València, el seu suport per la postura que aquest ha mantingut en defensa dels drets dels alumnes de la Universitat a rebre la seva formació en la llengua catalana.

MÓN

Indicis de llibertat religiosa a Albània

La revista clandestina txecoslovaca "Informace o Cirkvi", núm.1, 1986, informa que el Secretariat General del Partit comunista d'Albània, Ramiz Alia, ha declarat que la gent no ha de ser castigada amb la presó o altres mesures punitives per practicar l'oració a les seves cases. Si aquesta informació és correcta, significa un esperançador rebrot de la llibertat religiosa en aquest país, oficialment ateu des de 1967, on fins i tot les acusacions anònimes de manifestacions de religiositat en privat eren motiu de càstigs severíssims.

Aquesta decisió del Consell Permanent de la Facultat de Teologia de Catalunya ve motivat pel respecte que li mereixen els drets de les persones per a poder manifestar-se i rebre formació en la llengua que els és pròpia.

Festa del pa amb vi i sucre al Poblenou

S'ha celebrat a la rambla del Poblenou de Barcelona la ja tradicional "Festa de pa amb vi i sucre", que enguany està dedicada a commemorar el primer centenari del popular passeig d'aquest barri. Amb aquesta celebració, en què participaren totes les associacions i entitats del barri, amb una especial col·laboració dels gremis de flequers i vinaters, el Poblenou vol recuperar i popularitzar una menja tradicional però oblidada.

Un bon obsequi per Nadal

EL SENY D'UN POBLE

Preu: 1.000 Ptes.

En/Na
Domicili
Població
Província

(Tatxeu amb una x allò que escolliu):

- envieu-me el llibre "El seny d'un poble"
- desitjaria una dedicatòria personal de l'autor
- adjunto taló bancari

Edicions Terra Nostra S.A.
C/. València, 244, 2on. - 08007 Barcelona
Tel. 215 28 05 - 215 27 84

I a les principals llibreries de Catalunya.

Si teniu fills

**i encara no heu complert els 40 anys
penseu en allò que no us agrada pensar:
cal actuar ara.**

Coneixeu les prestacions d'Orfenesa de l'Agrupació Mútua.

Truqueu als telèfons 318 18 00 ó 318 40 50.

Dels 16 anys complerts als 40 per complir podeu formar-ne part.

Us informarem també de les altres prestacions: (Malaltia, Alta Cirurgia, etc.)

AGRUPACIÓ MÚTUA

DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Gran Via de les Corts Catalanes, 621. 08010 Barcelona

Mor l'agressor de Casañas

ANY 1905

25 de desembre.— L'atemptat d'ahir a la tarda a Barcelona, contra el cardenal Casañas, segueix mantenint l'atenció del públic. Sa Eminència va sortir il·lès de l'atemptat, gràcies a la ràpida reacció del vicari general, doctor Pol, i la intervenció de dos membres de la guàrdia municipal. Detingut l'agressor, José Sala i Coma, se'l traslladà a les dependències judicials i més tard a la presó. Aquest matí l'agressor entrà en una fase agònica, que semblava provocada per enverinament, morint a dos quarts de tres aproximadament. L'autòpsia no ha revelat restes de verí, per la qual cosa es pensa que pogué morir per una congestió cerebral o algun altre atac de tipus purament fisiològic.

Aquestes i altres notícies a "CRONICA DEL SIGLO XX" editada per Plaza & Janés.

Demani el seu exemplar a:

LA HORMIGA DE ORO

Avda. Portal de l'Àngel n.º 5. Tel.: 302 24 31
302 39 42

OFERTA de llançament 5.950 ptes.

El viatge internacional més llarg del pontificat de Joan Pau II (2)

La pau, la planificació familiar i el respecte a les cultures locals

Continuem una crònica condensada del viatge del Papa a Àsia i Oceania. Com ja se sap la visita a aquests països formarà el viatge internacional i de caire apostòlic més llarg del papa Joan Pau II.

El dia 20 el Sant Pare volà de Bangla Desh a Singapur. En arribar a aquesta capital, Joan Pau II fou rebut pel ministre de comunicacions Yeo Ning Hong i l'arquebisbe de la ciutat Gregory Yong. Des de l'aeroport es va traslladar a la residència del president de la República, Wee Kim Wee.

Des del palau presidencial el Sant Pare es va adreçar a l'Estadi Nacional, situat a vora del mar, per celebrar una missa, únic acte públic de la visita.

A SINGAPUR

"La pau és un do però també es una tasca a realitzar"

En el precís moment que arribava a l'estadi el Papa, començà

una pluja torrencial, amb grans trons, que no va sorprendre a les setanta mil persones presents en el recinte, participant impertèrrites en els cants anglesos, xinesos i malaisis del ritu. Molts d'ells quedaren ben xops.

Durant l'Eucaristia, Joan Pau II en la seva homilia es presentà com "a servidor de l'amor i de la pau de Crist i, recordà que "la pau és un do però també una tasca que mai no s'acaba, que està sempre en marxa", per acabar dient que "la pau del món només és possible si l'ordre internacional és just". Recordà sant Francesc d'Assís com un dels "màxims herois de la pau en la història del món".

En aquesta mateixa ciutat i en una allocució adreçada especialment als joves, Joan Pau II defensà el dret fonamental dels matrimonis a tenir i educar els fills,

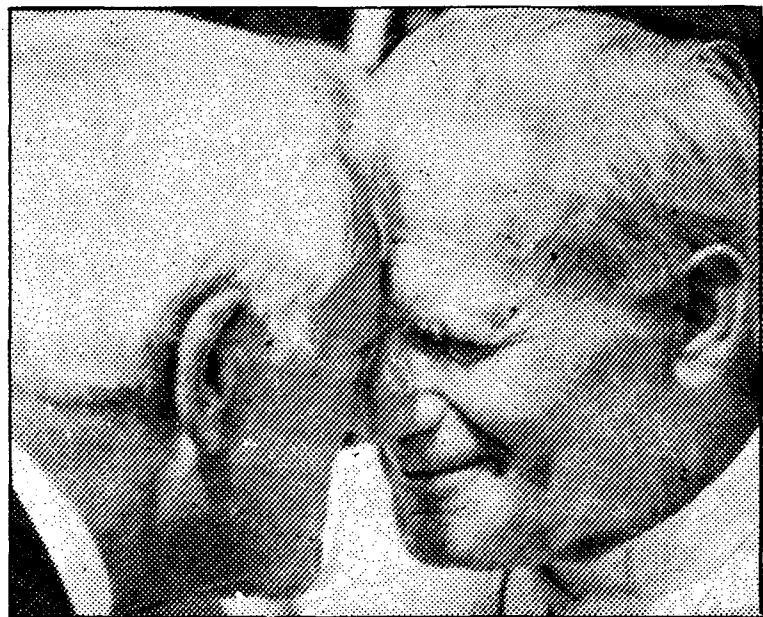
"sense cap coacció ni pretensió". Recordà a les parelles que poden recolzar-se en mètodes lícits de planificació familiar, que estiguin d'acord amb la dignitat de la persona i amb l'expressió autèntica de l'amor conjugal. Aquestes paraules foren considerades pels observadors com una crítica explícita a la política anti-natalista del govern de Singapur i que des de l'any 1974 ha legalitzat l'avortament fins els sis mesos d'embaràs.

Després de set hores d'estada a Singapur, a última hora de la tarda, el Papa emprengué viatge cap a les illes Fiji. Com que la duració del viatge fou d'unes deu hores, 8.000 quilòmetres, tant el Papa com el seu seguici i els 75 periodistes que l'acompanyaven pernctaren a bord de l'avió.

A LES ILLES FIJI

"El fet que augmentin les vocacions al sacerdoti és per a mi un gran motiu d'alegria"

L'arribada del Papa a Suva, la

Joan Pau II rep la salutació tradicional que consisteix a fregar el nas del viatger.

capital, fou plena de colorit. La verda esplanada del parc havia estat decorada amb diverses veles marineres de jonc. Començà el ritual de benvinguda amb unes paraules de Joan Pau II. La resposta dels natius fou declarar-lo "ciutadà d'honor" de les illes Fiji. Els

natius, abillats amb vestits de folla i de jute i amb els rostres pintats amb símbols rituals oferiren una sèrie d'obsequis amb què manifestaven la seva amistat: una dent de balena, una cistella de peixos, un porc rostit, etc. Però el major obsequi fou l'oferiment d'una beguda de comunió, preparada amb aigua i amb arrels trinxades d'hibisc. Presentada al Papa perquè tastés la beguda i davant un estrany i negatiu gest del seu metge personal, el Papa acollí el bol de coco i es begué el contingut d'un glop.

A la tarda visità el seminari, en el qual estudiaven 115 seminaristes de les catorze diòcesis del Pacífic. Entre d'altres coses, els digué: "El fet que el nombre de vocacions al sacerdoti augmenti, omple el meu cor d'alegria". A última hora de la tarda, s'opà amb els membres de la Conferència Episcopal del Pacífic. En el menú hi hagué entre d'altres coses peix cru, suc de llimona dolça i llet de coco, diverses carns amb fruites tropicals i salses exòtiques.

A AUCKLAND

"Sigueu fidels a les vostres cultures locals"

Nova Zelanda fou el quart país visitat per Joan Pau II. L'avió aterrà a l'aeroport d'Auckland. El protocol es va reduir a la seva expressió mínima: himnes, salves d'honor, i salutació a les forces reals. Aquesta simplicitat li agradà al Sant Pare, que responia d'una forma jovial i espontània.

Hi hagué una gran bellesa en els ritus per demostrar la benvinguda al Papa. Fou rebut com "l'ocell blanc d'una sola volada", misatge de la dignitat que només

Joan Pau II es va reunir amb 60.000 joves en el camp de "cricket" de Sydney.

pot ser contemplat una vegada a la vida. Tres guerrers "amenaven" amb le seves llances el Sant Pare fins que fou reconegut el caràcter no-belligerant de l'hoste. Arribà el moment de "ihongi", salutació ritual que consisteix a refregar-se el nas entre el visitant i els seus amfitrions. Un sacerdot d'origen maorí fou el que va realitzar el gest amb Joan Pau II, que continuà la cerimònia amb gran interès. Al final se li va posar una capa de plumes a la qual cosa va correspondre amb una imatge de la Mare de Déu de Czestochova, afegint: "Sigueu fidels a les vostres cultures locals, que han de desenvolupar-se en unió amb d'altres existents en el vostre país".

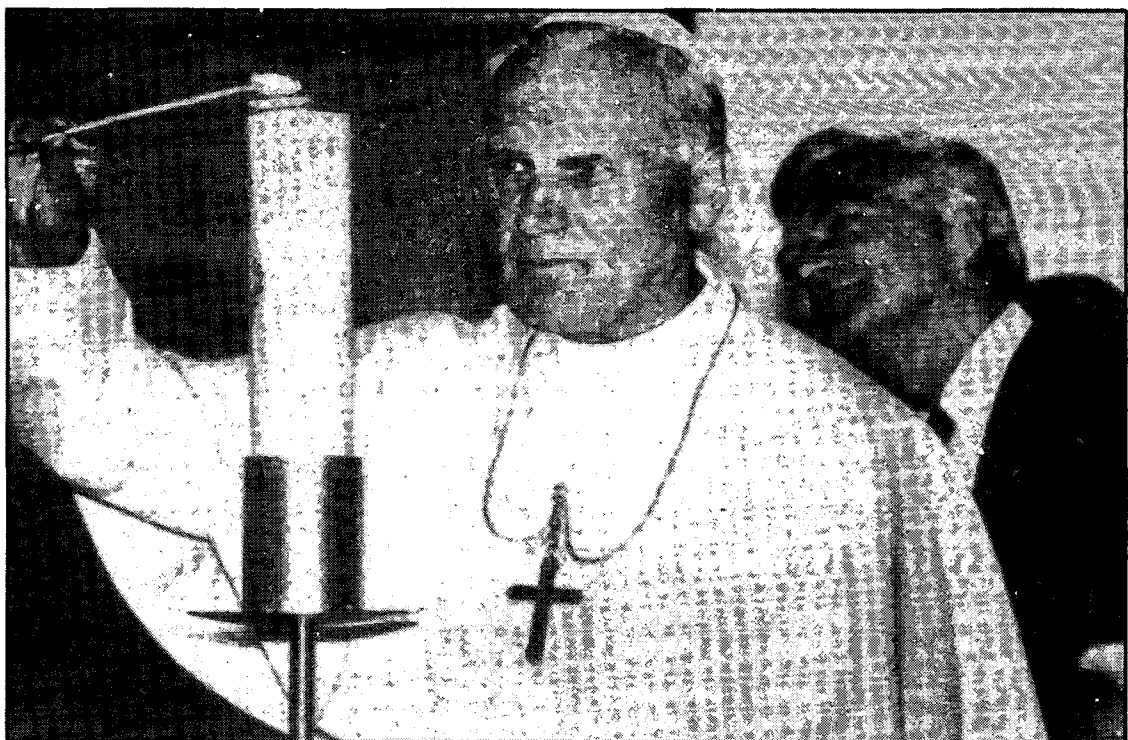
La missa que se celebrà immediatament, i en el mateix parc, fou modèlica d'una comunitat que entorn al Papa "celebrava la seva fe i la seva unió amb l'Església".

Aquest fou el tema central de l'homília papal: "Units en la fe". Al capvespre el Papa es va reunir amb els joves, invitant-los a no tenir por a les exigències de l'amor i a la creu de Crist." Aquest període de la vostra vida —els digué també— és un temps de particular importància; les decisions que ara prengueu, les amistats que feu, els valors segons els quals decidiu viure, les metes que us proposeu, tot donarà forma al vostre futur personal i tindrà repercussions en el futur de la societat".

A WELLINGTON

"La violència i la guerra vénen de la nostra ceguesa espiritual"

El diumenge, dia 23, Joan Pau II arribà a Wellington, capital del

El Papa encengué la flama de la pau, al costat del primer ministre australià, Bob Hawke, que l'havia anat a rebre.

domini de Nova Zelanda. Després de saludar les autoritats governatives i el cos diplomàtic, hi hagué una solemne missa concelebrada en un parc, administrant-se la unció dels malalts a un centenar de persones. En la homília de la missa, en la qual participaren 50.000 persones, malgrat el vent gelat, Joan Pau II desenvolupà el tema "La pau del cor és el cor de la pau". "Aquesta pau interior de cada persona —continua— que és la condició primera de la pau en el món, està contínuament amenaçada actualment pel món, pertorbada per les passions humanes de l'odi, enveja, afany de poder, orgull, prejudici i desig incontrollable de riquesa. La violència i la guerra vénen de la nostra ceguesa espiritual i del desordre dels nostres cors".

Hi hagué com de costum una reunió amb els bisbes del lloc en el qual es va tractar d'algunes exageracions ecumèniques i de les dificultats que provenen d'una falsa interpretació del Concili Vaticà II, suggerint als prelats de Nova Zelanda de no limitar la seva missió d'ensenyança a la comunitat catòlica, sinó a tot el país.

Després del discurs el Papa invità els bisbes a sopar a la nunciatura.

A CHRISTCHURCH

"L'ecumenisme ens duu a la plenitud de la unitat"

En una Eucaristia celebrada a Christchurch Joan Pau II afirmà que l'engatjament de l'Església catòlica en el moviment ecumènic és irreversible i es basa en els documents del Concili Vaticà II. "La guia ecumènica no és de reducció, sinó camí de creixement cap a la plenitud de la unitat; un camí en el qual les Esglésies i comunitats han de tenir un profund respecte mutu als dons i tradicions de cada u".

A CANBERRA

"Un ordre més pacífic basat en la solidaritat internacional"

A Canberra i davant les autoritats del país, el Papa va tornar al

tema del desarmament per fomentar la pau mundial, una pau que considerà necessitat urgent i d'importància vital per a tots els pobles del món". Recordem el seu predecessor Pau VI, invità a contribuir a "l'edificació d'un ordre internacional més just i més pacífic basat en la solidaritat humana". Cità els obstacles destacant "els blocs destructius tancats al benestar de la resta del món, els factors que impedeixen el desenvolupament dels pobles, la cursa d'armes, siguin nuclears o no, els abismes socials i econòmics que separen les nacions, la injustícia que trepitja els drets humans, la violència de l'odi i del terrorisme i els sistemes que impedeixen l'autodeterminació dels pobles".

Finalment, cal dir que en la missa del segon dia passat en aquesta ciutat i que concelebrà en l'esplanada del centre nacional, en presència de 100.000 persones, Joan Pau II després de recordar que eren espanyols els primers sacerdots catòlics arribats a aquesta regió l'any 1793, es va referir a la jornada d'oració per la pau celebrada a la ciutat d'Assís fa poc temps.

El Pontífex sosté en els seus braços un petit "Koala" durant la seva visita a Brisbane.

Austràlia, "tirania de les distàncies"

Amb l'excepció del coneixement de l'existència a Austràlia de cangurs i d'experts tiradors del "boomerang", els espanyols no dispoem de massa coneixements sobre aquesta illa-continent, poblada per gairebé setze milions d'habitants. Aquesta xifra suposa dos habitants per quilòmetre quadrat i una població comparable a la d'Holanda, la superfície de la qual és 250 vegades més petita que la d'Austràlia. Però els australians, essent pocs, són en canvi, o potser a casa d'això, feliços ciutadans d'un país confortable. El seu problema número 1 és l'anomenada "tirania de les distàncies".

Excepte un 1 per cent d'aborígens, la resta de la població és d'origen europeu i més concretament britànica. No és estrany, doncs, que se sentin molt vinculats a les tradicions de la mare pàtria i que l'estil de vida sigui més "british" que en la pròpia metròpoli. El nivell de vida és alt, les diferències socials relativament petites, la legislació social molt avançada: des del bressol a la tomba, el ciutadà honest

—que hagi pagat els seus impostos— està protegit per l'Estat. Els extrems polítics són desconeguts. Els anys daurats, tanmateix, no duraran si no es resolen alguns problemes econòmics, fonamentalment el comerç exterior. Per les seves exportacions, Austràlia és una gran potència, però depèn massa de l'exterior per a alguns productes manufacturats.

El mosaic australià ho és en totes les dimensions; també en allò religiós. Des de la religió animista dels aborígens a la immensa majoria de cristians (76 per cent, segons un cens recent), gairebé totes les grans religions de la Terra són presents a terres australianes. Pagodes i sinagogues (la de Melbourne és imponent, així com també la de Sydney), mesquites i temples xinesos enriqueixen els paisatges urbans. Però sobretot hi ha esglésies cristianes, amb una preponderància de catòlics i anglicans. Ambdues tenen un mateix percentatge: 26 per cent. Actualment són catòlics tres milions vuit-cents mil australians.

ANTONIO PELAYO (De "YA")

Escola de Pregària per a Joves.- El dijous, dia 11 de desembre, a les 19,30, se celebrarà a la Catedral de Barcelona una nova sessió de l'Escola de Pregària per a Joves. Com recordareu, el lema d'enguany és: "Prequem en l'Esperit", i en aquesta ocasió s'aprofundirà en el sentit de l'Advent a través de la meditació dels salms 136 i 24.

Ordenació de dos nous diaques.- El dia 8 de desembre, Festa de la Puríssima, el bisbe auxiliar de Barcelona Ramon Daumal ordenarà de diaca els senyors Francesc Amat i Mumbadó, i Miquel Miras i Núñez, tots dos de Rubí. El primer és solter; el segon casat i pare de família. L'ordenació se celebrarà a la parròquia de Sant Pere de Rubí, a les 6 de la tarda. Les missions encarregades als nous diaques seran: A. Francesc Amat la promoció i coordinació de la Pastoral de la Salut i de la Tercera Edat; i a Miquel Miras, la promoció i coordinació de la Catequesi d'Adults al mateix arxiprestat.

Conferència sobre "Llibertat cristiana i Alliberament" (Teologia de l'Alliberament).- Mn. Tomàs Vergés, parlarà sobre aquest tema, el dimecres, dia 17 de desembre, a les 8,30 del vespre, a la Sala de Sant Josep Oriol de la parròquia de Santa Maria del Pi, c/ Cardenal Casañas, 16, 2on.

Centre d'Estudis Pastoral. "Pregar amb els salms".- El P. Hilari Ragner, monjo de Montserrat, farà sis sessions, en el transcurs de les quals comentarà els salms, amb una especial atenció a la seva actualitat com a models de pregària. Prèviament el P. Ignasi Ricart farà una sessió d'introducció general als llibres dels salms. **Lloc:** Centre d'Estudis Pastoral. **Dies:** els divendres 19 de desembre (I. Ricart), i 9, 16, 23 i 30 de gener i 6 i 13 de febrer (H. Ragner). **Hora:** de dos quarts de cinc a tres quarts de set de la tarda (4,30-6,45). Uns apunts ajudaran a seguir les explicacions. Per a més informació, programes i inscripcions: Secretaria del Centre, c/ Rivadeneyra, 6, 3.ª planta. Tel. 317 48 58.

"SALVEM EL NADAL". ORS.- ORS invita a la Conferència que amb aquest títol pronunciarà en Jaume Aymar i Ragolta, de la Casa de Santiago. Jaume Aymar és historiador. **Lloc:** Local social d'ORS, c/ de la Torre, 28 àtic 1.ª. **Hora:** 6 de la tarda. **Dia:** Dissabte, 13 de desembre.

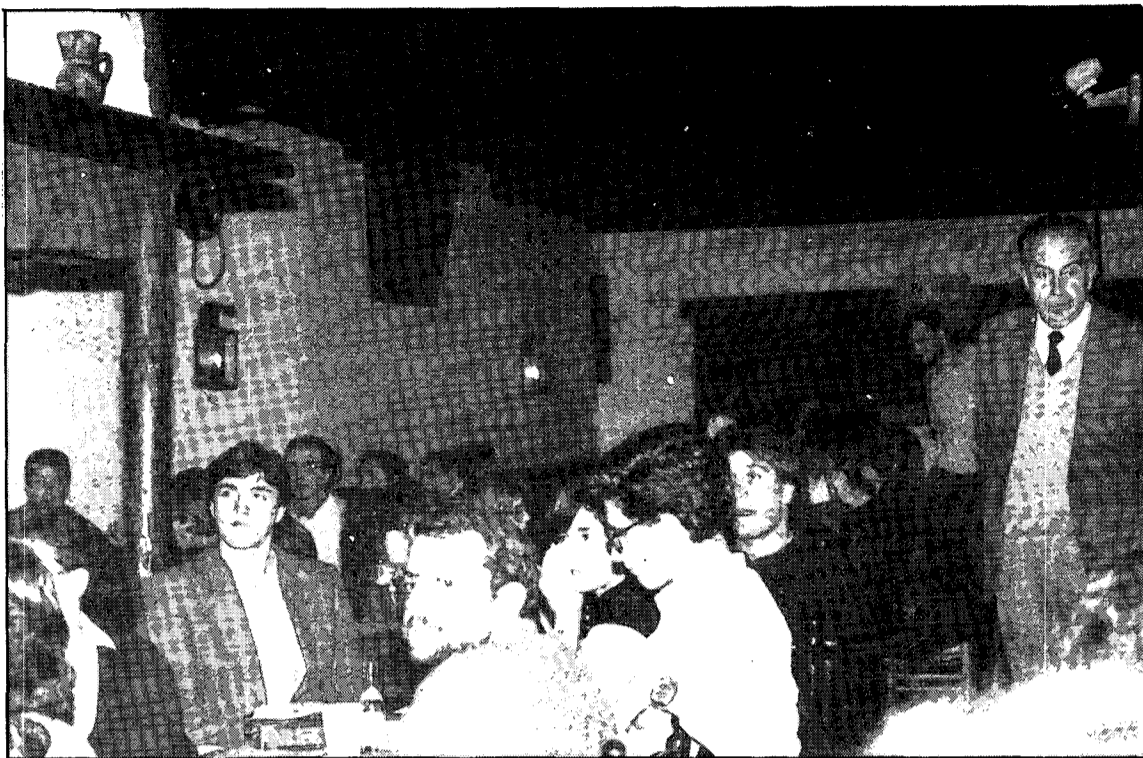
Pregària per l'abolició de la tortura.- A.C.A.T. (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura), us invita a la Pregària que tindrà lloc al monestir de Sant Pere de les Puel·les, c/ Anglès, 55 (Sarrià), divendres, dia 12 de desembre, a les 20,30.

Encontres de Promoció Juvenil. Homenatge pòstum a Mn. Pujadas.- Pocs dies després del segon aniversari de la mort de mossèn Pujadas, fundador dels Encontres de Promoció Juvenil, el Centre guies de Barcelona organitza una sessió homenatge pòstum que se celebrarà el dissabte dia 13, a les 6 de la tarda, a les Escoles Pies del c/ Balmes, 208. Després de l'Eucaristia celebrarem un acte acadèmic al Saló d'Actes, presidit pel Dr. Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona. Tots els amics dels Encontres i de Mn. Pujadas, hi són invitats.

Parròquia de Santa Maria de Sants. V Concurs de Dibuix i Literari.- La Parròquia de Santa Maria de Sants invita els infants, joves, segones i terceres edats a participar en el concurs de dibuix i literari amb el tema: NADAL DE JESÚS.

Els dibuixos presentats en cartolina blanca de 24 x 30 cms. El literari —poesia o prosa en català o castellà— presentats en foli a màquina i doble espai amb un màxim de dos folis les poesies i de quatre les proses abans del dia 21 de desembre. Els premis s'atorgaran el dia 11 de gener en acte públic a les 12 del migdia a la sala d'actes de la parròquia.

Enviar-ho o lliurar-ho personalment en un sobre adreçat a: Parròquia de Santa Maria de Sants. Pl. Màlaga. 08014 Barcelona. V. Concurs de Nadal. A l'interior el treball i un sobre clos on consti al dors el lema i a l'interior el nom, la categoria, adreça i telèfon de l'autor.

L'Ovella Negra és ara L'Ovella Blanca

Per a molts la música cristiana es redueix a aquella que es canta a les esglésies, oblidant que és un mitjà d'expressió de tot allò que és important per a l'home: sentiments, vivències, esperances, desigs... i els cristians tenim el repte d'aprendre a comunicar la nostra fe per mitjà l'art.

El passat 18 de novembre poguérem comprovar a l'Ovella que això és possible i eficaç. Actua el grup internacional Pacific (nord-americans i finlandesos residents a Alemanya) que des de fa alguns anys es dediquen a testimoniar la seva

fe amb les seves guitarres elèctriques, bateria, sintetitzadors... i cançons basades en la seva experiència cristiana.

A L'Ovella es prepara una nova trobada sota el títol "Música i testimoniatge". El dia 10 de desembre al vespre en Jordi i d'altres cristians explicaran el seu caminar que els ha portat fins a "L'Ovella Blanca". Actuarà també Josep Messguer, cantautor cristià que ha compost més de tres cents temes. Acaba de fer un LP titulat "Cants de l'interior" que ha estat presentat a l'Aliança del Poble Nou. La seva carrera

la feta a parròquies, escoles, cines i al carrer. Es diu que és un autèntic joglar modern. També està previst celebrar la revetlla de Cap d'Any, per a la qual s'ha compost una cançó de salutació a l'any nou. També es prepara pel proper trimestre un concurs literari d'obres curtes que es puguin representar.

Per qualsevol informació passeu per l'Ovella els dijous i dissabtes al vespre.

"...I allò que sentiu a cau d'orella, proclameu-ho dalt dels terrats."

MÚSICA I TESTIMONIATGE L'OVELLA NEGRA

Sitjás, 5 (entre Bonsuccés i Tallers. A un pas de Pl. Catalunya-Ramblas)
Tels. 417 39 83 (a totes hores);
317 10 87 (des de les 6 de la tarda)

L'OVELLA NEGRA

és ara

Uns joves cristians presentaran el proper dia 10 de desembre al vespre.

- "Descobrir la música dels Salms"
- "Perquè s'havia perdut una ovella"

Llegiu a "Catalunya Cristiana" la ressenya de la actuació del grup "PACIFIC" que tingué lloc el passat dia 18 de novembre a L'Ovella.

Veniu i participeu. Necessitem testimoniatsges i també grups musicals i teatrals, mims, animadors, pintors, etc.

Us esperem dijous i dissabtes al vespre per a fer projectes blancs tots plegats.

"... I ALLÒ QUE SENTIU A CAU D'ORELLA, PROCLAMEU-HO DALT DELS TERRATS".

L'OVELLA BLANCA

TOTS JUNTS EN ORACIÓ
PROCLAMEM:
PERDURA ETERNAMENT
EL SEU AMOR

PREQUEM EN L'ESPERIT Salm 136
ESCOLA DE PREGARIA DELS JOVES A LA CATEDRAL DE BARCELONA
Dijous 11 de desembre a les 19.30
ARQUEBISBAT DE BARCELONA / DELEGACIÓ DIOCESANA DE JOVENTUT

En el 50è aniversari del seu martiri

Arenys honorà la memòria de mossèn Salvador Riera

ARENYS DE MAR.— Antics militants del Grup arenyenc de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, gent de l'Associació Blanquerna de Barcelona, i de la Federació de Cristians de Catalunya, s'aplegaren a Arenys de Mar, per tal de commemorar el 50è aniversari del seu martiri. Mossèn Salvador Riera, havia estat Consiliari del Grup d'Arenys de la F.J.C., i alhora professor del col·legi Blanquerna de Barcelona.

Aquest emotiu homenatge consistí, bàsicament en una missa concelebrada, oficiada a l'església parroquial de Santa Maria, i presidida pel P. Marc Taxonera, monjo de Montserrat, junt amb mossèn Martí Amagat, rector d'Arenys, de mossèn Malaquies Zayas, Consiliari de la F.C.C., i del P. Antoni Pera, guardià dels Caputxins d'Arenys de Mar. Hi participaren els "Amics del Cant Gregorià", d'Arenys.

Després, a la Casa d'Espiritualitat de les Escolàpies, es realitzà un acte acadèmic en el qual es glossà la vida i l'obra d'aquell benemèrit sacerdot i home de lletres i s'hi llegí també una adhesió del Sr. Bisbe de Girona.

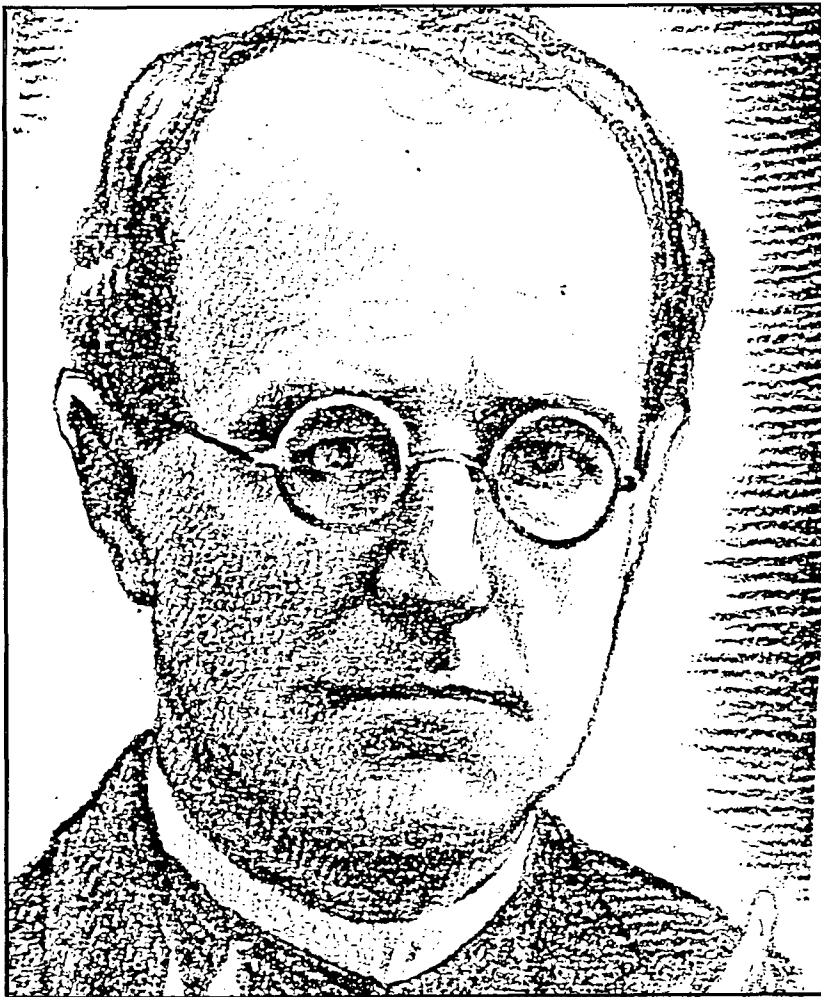
Missatge del Dr. Camprodon

Assabentat de l'homenatge que reteu a Mn. Salvador Riera

ra i Pau, prev., Consiliari del Grup Arenyenc de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, el qual per la seva condició de sacerdot fou mort, en les tristes hores de follia del nostre poble, em plau fer-me present en aquesta assemblea, ni que sigui amb uns mots escrits.

Uneixo la meva admiració a la vostra, vers aquest il·lustre sacerdot de la diòcesi de Girona, el qual des de la càtedra de l'Escola Blanquerna, i amb el seu zel apostòlic entre els joves i, finalment, amb el testimoni total de la seva vida, ens diu que Jesucrist és el tot i que des d'Ell la vida rep un sentit nou i una esperança que no enganya.

Permeteu que transcrigui el que vaig dir als preveres de la diòcesi aplegats en la celebració de la Missa Crismal, referent als sacerdots del nostre presbiteri que foren assassinats ara fa cinquanta anys. "Els compliren fins a les últimes conseqüències la profecia del Mestre: "Si algú vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dona-li també el mantell" (...). La seva mort és una profecia. Els qui som enviats darrera d'ells ens toca de cloure aquesta profecia essent llevat de reconciliació en el poble, perquè el món cregui que el Déu de Jesucrist és el Déu Absolut, Senyor de la vida, i és el Déu-Pare que vol aplegar-nos en una sola família".

Mossèn Salvador Riera i Pau (1883-1936).

PENSANT-HO BÉ

El saler

XESC SOLIU

Hi ha coses de la vida de cada dia que les tenim ben sovint a les mans, i que tanmateix pensem ben poc en elles. Quantes vegades no hem escoltat a taula: "Passeu-me el saler, si us plau". I el petit recipient en què se serveix la sal a taula, passa de mà en mà i sacsejat curiosament espolsa sobre la minestra els minúsculs granets de sal. Ves qui ho diria, oi, que una cosa tant petita sigui capaç d'acréixer el gust d'allò que el nostre paladar troba "disgustat"? Ja ho diu el refranyer: "taula sense sal no es ben parada", i, "en tot menjar la sal ve i va". El que no he entès mai, és per què d'un menjar fat en diem abusivament que és "dolç".

Prou que ho saben cuineres i cuiners que en tot menjar la sal és un condiment imprescindible. Però també és ben cert que de gustos no hi ha res escrit, i que per tant, contra gustos no hi ha disputes, i que a cada comensal li plau menjar com agrada al seu paladar i segons el seu caprici. És clar que, sigui dit amb perdó, de "sal al menjar, val més afegir-ne que escopir-ne". Com en tantes altres coses, la mancança té més fàcil solució que no pas l'excés. En l'art culinari, com en altres arts, només l'ofici i l'experiència ens ensinistren i capaciten per trobar o donar el punt just de sal als menjars. El cert és que el costum, no discutim ara si sanitosament bo o dolent, de menjar els aliments condimentats amb sal, fa veritat allò de "olla sense sal riquesa sense cabal".

La sal és la gràcia del menjar, i cal admetre sense discussió que, aquesta substància blanca, cristal·lina que tan abundantment ens ofereix la natura en el nostre país, i que està sempre prompta a dissoldre's heroicament, assumida pels aliments de torn, s'ha convertit en un element poc menys que imprescindible a l'hora de cuinar la teca i cruspir-nos-la. Diuen els savis que el seu ús no és pas indispensable, puix que les necessitats de sodi i clorur queden degudament cobertes amb els aliments usals. Però sense aquell "punt de

sal" no els trobem pas agradables. Pregunteu-ho sinó a aquells a qui el senyor metge, d'acord amb l'adagi "la sal com més sala més mal" ha receptat o "recomanat" (que contràriament a allò que pugui semblar, és una manera més suau de manar) menjar sense sal. Prou que es queixen i lamenten: "cap gust igual al de la sal", "vianda sense sal, no fa ni bé ni mal". El fet és que, estem tan aferrats a la vida que, davant l'amenaça d'un possible tropell, som capaços de menjar sense sal, sense sucre i sense gust. Què voleu fer-hi! Hi ha moments en què ens plouen bastonades pels quatre costats.

Degut a la seva importància en la condimentació dels aliments "corporals", la sal, per extensió, s'ha fet signe i símbol d'allò que pot donar agradositat a l'aliment "espiritual" de l'home. Un parlador professional, per exemple, en l'àmbit que sigui, sap que les seves reflexions i elucubracions seran millor assimilades pels oients, si els les serveix "cum mica salis", és a dir, mesclades intel·ligentment amb pensades i humorades que donin agudes, picantor i gràcia a les paraules. És en aquest sentit que hom parla de la "sal de la saviesa", i que Pau, en la carta als colossencs, diu: "La vostra conversa sigui sempre amable, ben amanida amb sal" (Col 4,6).

Les seves qualitats antisèptiques que la fan apta per a conservar incorruptibles els aliments, li han atorgat també una alta simbologia en els usos i costums dels pobles. Així s'ha pogut parlar de "l'aliança de la sal" a l'hora de donar solidesa als pactes, i de compartir "el pa i la sal" a l'hora de fer perdurable l'amistat. Jesús demana als seus seguidors de ser "sal de la terra". Tots ens hem de sentir compromesos a donar sentit i gust a la nostra vida personal i social, i a alliberar-la d'allò que, malauradament, pot degenerar-la fins a la insípida del buit i a la corrupció de l'egoisme.

BARCELONA

Genís Samper, secretari general de la Unió de Religiosos de Catalunya

BARCELONA.— La Unió de Religiosos de Catalunya que representa el conjunt d'ordes i congregacions religioses, tant masculins com femenins, radicats a Catalunya, celebrà dijous passat al Casal Borja, de Sant Cugat del Vallès, la seva assemblea plenària, precedida de l'aprofundiment del tema "Profetisme de la vida religiosa en l'Església i en el món", conduït pel P. Ignacio

Iglesias, provincial jesuïta per a Espanya.

En la mateixa assemblea, fou elegit Secretari General de la URC, el P. Genís Samper, escolapi. Amb aquest nomenament la Unió de Religiosos, que presideixen el P. Josep Castellà, provincial dels Carmelites Descalços i la Gna. M. Carme Passolas, provincial de les Dominiques de la Presentació, vol dinamitzar la seva presència a l'interior de la comunitat cristiana, i portar endavant els projectes que poden fer arrelar millor l'acció dels religiosos en les realitats que configuren la societat actual a casa nostra.

Genís Samper aporta a aquesta tasca la seva llarga experiència en els moviments de joventut i en la col·laboració dels religiosos amb les esglésies diocesanes.

MANTINGUEM dempeus les nostres esglésies. Ajudem a reconstruir l'església romànica de Sant Romà, a Sisquer, al peu del Cadí. Donatius, a poder ser, de 1.000 pessetes, a la llibreta de Caixa de Catalunya n.º 004976-42 Parroquia de Gòsol.

Serà el lema de la III Edició del Festival Jove del Pallars

"El projecte de Déu és l'home"

ESTERRI D'ÀNEU.— La capital de la Vall d'Àneu ha estat per segon any capital jove del Pallars Sobirà per l'organització del "Festival '86", organitzat amb el lema "Missatgers de la Pau" i en el qual han participat 170 joves. Els joves cristians, durant tres dies, han reflexionat i han contrastat opinions sobre temes del seu interès: els models d'avui, l'amistat, l'esperança... Als vespres, diferents activitats recreatives i educatives animaven els encontres juvenils: dansa, cançó, etc. L'Eucaristia dominical, celebra-

da al poliesportiu amb l'assistència de tot el poble, va ser l'esclat final del Festival. Una Eucaristia, animada per la participació dels joves en les lectures, pregàries, cants, etc. i amb la presència de tota la parròquia que fa costat a les iniciatives dels seus fills i estimula les seves activitats.

Mn. Joan Escales, rector de la parròquia i ànima del Festival, pensa ja en la tercera edició del Festival Jove i espera que el 1987 s'estengui a tot el Pallars i tots els nois i noies amb inquietuds acu-

deixin a la capital de la Vall d'Àneu. El lema per al proper any serà: "El projecte de Déu és l'home" i en l'organització dels actes hi prendran part diferents especialistes en temes de jovent.

Per altra part, una cinquantena de joves cristians de la diòcesi se sumaran als mil-cents monitors que de tot Catalunya acudiren a la trobada celebrada al Miracle de Solsona, la primera setmana d'octubre. El grup de "Joves Cristians d'Urgell" representà el retaule vivent de les Benaurances, acte que va ser molt aplaudit per tots els

monitors de colònies i camps.

També un grup d'AINA, organització juvenil cristiana de Canillo (Principat d'Andorra), va fer una escapada a Lió per a participar en els actes amb motiu de la visita del Papa Joan Pau II, particularment en la trobada dels joves de la "Missions Etudiante de France" sobre ecumenisme i també en l'acte amb el Papa a l'estadi de Garland. Cal recordar que molts joves andorrans fan els seus estudis superiors a les universitats

del sud de França i aquest fet explica el seu interès a prendre part en els actes de la visita de Joan Pau II.

Una altra colla de joves d'AINA pelegrinà al Canigó per a celebrar el Centenari de la publicació del poema pirinenc de Mn. Cinto Verdaguier. Els dos moments forts del pelegrinatge van ser la celebració de l'Eucaristia al planell del refugi dels Cortalets i la lectura dels fragments del poema que evocuen i descriuen el Pirineu andorrà.

Campanya per la missa dominical

LA SEU D'URGELL.— La Delegació diocesana de litúrgia ha endegat una campanya per animar l'assistència i la participació activa en la missa dominical. Primerament proposarà als preveres l'estudi de les "Orientacions diocesanes de Pastoral Sagramental i Litúrgica", particularment del capítol dedicat a l'Eucaristia. Després de Pasqua la Delegació farà arribar als preveres l'esquema de les homilies sobre la missa a fi que els exposin en les respectives parròquies. Així es promourà entre els catòlics practicants una participació viva en les celebracions eucarístiques. Entre els catòlics "no practicants" es repartirà unes làmines explicatives amb el lema "Cada diumenge és pasqua". La campanya arribarà també a les catequesis i s'explicarà als joves i infants el sentit de la Missa dominical.

El Bisbe recorda primerament, en la carta pastoral, que la Missa és un centre d'unitat: "Les nostres reunions haurien de trencar les barreres que separen els homes". I l'Eucaristia comporta també la solidaritat i la caritat: "El fet de reunir-se ha d'ésser també un compromís de compartir els rics amb els pobres".

No tot ja s'ha assolit a propòsit de la reforma litúrgica sinó que "Encara cal fer molt camí, manifesta el Bisbe, per tal que les nostres assemblees siguin intel·ligiblement participades i no es confonguin amb un espectacle". "El trobar-se per celebrar la fe, clou el Bisbe, en la vida de l'Església, és com el batejar del cor".

Servei radiofònic

Des del mes d'octubre la Delegació de Mitjans de Comunicació social del bisbat ha iniciat un servei

radiofònic per a les emissores que emetin en l'àrea diocesana. Es tracta d'uns enregistraments de temes religiosos amb referències pròpies del bisbat i de les seves comarques. Els programes són enregistrats en cassette en l'estudi radiofònic instal·lat a la Casa del Bisbat i dirigit per mossèn Manuel Pal. Amb aquest servei s'ha volgut donar resposta a les peticions de diverses parròquies que havien sol·licitat la col·laboració de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social en ordre a elaborar els programes religiosos per a les respectives emissores locals de ràdio. Fins ara són sis les emissores a les quals s'envien els enregistraments: Puigcerdà, La Seu d'Urgell, Guissona, Tremp, Ràdio Valira d'Andorra i Agramunt. Donada la significació cultural que la ràdio té avui per a moltes persones, és important que l'església diocesana i les comunitats parroquials hi puguin ser presents.

Cal recordar que la ràdio té una audiència encara més nombrosa en el món rural on hi ha persones que bona part del dia viuen o treballen soles —per exemple, els pastors— i també hi abunden les zones a les quals la televisió hi arriba amb dificultats, o no reben tots els programes o simplement encara no en poden veure cap. Sense oblidar que encara hi ha poblets sense electricitat i allà el transistor monopolitza les comunicacions informatives.

El responsable del Departament de ràdio, mossèn Manuel Pal, col·labora també, amb informació diocesana, en els programes religiosos de "Catalunya Ràdio", emesos setmanalment per l'emissora autonòmica a dos quarts de tres de la tarda i que s'iniciaren el dia 6 d'abril d'enguany.

Làpida commemorativa de Verdaguier a Andorra

Làpida de l'església de Llorts (Andorra) que, col·locada el 25 de juliol del 1983 amb motiu del centenari de la visita de Mn. Cinto al Principat, recorda que el poeta català, en retornar de la Pica d'Estats, entrà a Andorra i el 26 d'agost del 1883 celebrà la Missa en l'altar dedicat a Sant Cerni.

Església i escola

Què seran els Consells Escolars

Els Consells Escolars s'han posat de moda. La primavera passada les escoles públiques constituïren els seus Consells, i ara ho fan les escoles concertades. Els Consells Escolars ja són, doncs, una realitat.

La Constitució Espanyola diu: "Els professors, els pares d'alumnes i els alumnes intervinen en el control i la gestió de tots els centres sostinguts amb fons públics".

Doncs bé, el Consell Escolar és la resposta a aquesta exigència constitucional: el dret a la participació per part de la Comunitat Educativa.

Què seran els Consells Escolars?

A moltes escoles el Consell Escolar esdevindrà el canal a través del qual la participació corresponsable serà una realitat enriquidora. El Consell Escolar farà palesa la voluntat de fer escola per part de tots els qui intervenen en l'acció educativa. Perquè tots són escola. L'escola la fan tots. Tots en són responsables.

Però també és possible que el Consell Escolar sigui un lloc de confrontació ideològica i de lluita pel poder. Malament rai si fos així en una escola concreta. Tota la Comunitat Educativa en pagaria les conseqüències. I sobretot els alumnes.

Als creients de les escoles del nostre país, se'ns presenta una bona ocasió de fer tasca d'Església a través de la participació en el Consell Escolar: maldar perquè l'alumne i la seva formació integral siguin l'únic centre d'interès i l'objectiu prioritari del treball dels membres del Consell.

Al cap i a la fi, el que justifica l'escola i el Consell Escolar és l'alumne. Ningú més. I res més.

FRANCESC RIU

FETS I CRITERIS

Maria, mare de l'Església

La festa de la Immaculada ens recorda cada any l'aniversari de la cloenda solemne del Concili Vaticà II, feta pel papa Pau VI en l'Eucaristia celebrada a la Plaça de Sant Pere el dia 8 de desembre de 1965.

Aquesta recordança també fa pensar en el fet que el Vaticà II fou el Concili que presentà per primera vegada una síntesi molt ampla de la doctrina catòlica sobre Maria.

L'intent del Concili fou exposar les veritats principals sobre la Mare de Déu en el context del misteri del Crist i de l'Església per donar els fonaments d'una intel·ligència més profunda.

El Concili volgué parlar d'una manera ben explícita i ben clara sobre les estretes relacions de Maria i l'Església. Fou una qüestió molt estudiada i fins i tot discutida quan es va tractar de parlar de Maria com a Mare de l'Església.

Quan es parla de la Verge Maria, que és la criatura "que ocupa en la Santa Església el lloc més alt després del Crist i el més pròxim a nosaltres", ¿pot arribar-se a dir d'Ella que és "la Mare de l'Església"?

Aquest fou un punt molt laboriós per obtenir plena unanimitat dels Pares conciliaris. Es va decidir no emprar explícitament la fórmula "Mare de l'Església" i es va afirmar que Ella "també és considerada com a membre extraordinari i totalment singular de l'Església i la seva figura, i model més excel·lent en la fe i en la caritat, i l'Església Catòlica, instruïda per l'Esperit Sant, la venera per mare amantíssima amb afecte de pietat filial" (Lumen Gentium, n. 51).

Així el Concili ensenya la doctrina que la mare de Déu és Mare de l'Església usant una expressió equivalent. Per confirmar aquesta doctrina Pau VI, en el discurs de cloenda de la tercera sessió conciliar deia: "per a glòria de la Verge i consol nostre, proclamem Maria Santíssima, Mare de l'Església, és a dir, Mare de tot el Poble de Déu, tant dels fidels com dels pastors que l'anomenen Mare amorosa, i volem que d'ara endavant sigui honorada i invocada per tot el poble cristià amb aquest títol dolçíssim".

Avui, en celebrar la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Verge Maria, és adient que la invoquem com a Mare de l'Església, i suggereixo aquestes tres súplices:

Verge Immaculada, Mare de l'Església, concedeix a tots els pastors que prediquin amb fidelitat la paraula de Déu i la confirmin sempre amb el testimoni de la seva vida.

Verge Immaculada, Mare de l'Església, concedeix a tots els fidels que escoltin amb docilitat la Paraula de Déu i que tinguin la confiança i el coratge de posar-la en pràctica.

Verge Immaculada, Mare de l'Església, concedeix a tots els governants i a tots els ciutadans aquella col·laboració que els mogui a treballar per al bé de totes les persones sense cap classe de discriminació.

Que la Immaculada, la Puríssima, la Plena de Gràcia, escolti la nostra pregària.

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

SOLSONA

Uns emotius actes a Tàrraga i a Cervera

Els carmelites honoraren la memòria de 17 germans que donaren la vida per Crist

TÀRREGA.— El passat dia 14 de novembre, festa en el Carmel de Tots els Sants de l'Orde, la major part dels membres de la Província del Santíssim Redemptor de Catalunya del Carme Observant, ens congregàrem al Carme de Tàrraga per celebrar una diada molt significativa i emotiva.

En aquesta festa de Tots Sants de l'Orde del Carme hem aprofitat per honorar la memòria de 17 carmelites, que ara fa 50 anys donaren la seva vida per Crist i l'Església, en el preciós camí del martiri, a la nostra terra catalana.

El total de religiosos i religioses del Carme de l'Antiga Observança immolats a tota Espanya fou de 54.

Ho celebràrem al Carme de Tàrraga, puix que és el punt més significatiu per la nostra Província religiosa. D'aquell convent foren immolats 12 religiosos del total de 17.

Destaca entre les 17 víctimes, una monja de clausura del monestir de la Presentació de Vic, Sor Maria del Patrocini de Sant Josep Badia i Flaquer, màrtir de la puresa; dels 16 religiosos, 5 eren sacerdots, 6 estudiants clergues i 5 germans.

A dos quarts de dotze del matí començà la solemne concelebració eucarística, presidida pel M. R. P. Lluís Bosch, Provincial de Catalunya. Ens acompanyaren en la concelebració els PP. Escolapis i clerecia de la ciutat. De poble fidel, n'hi hagué tot el possible en un dia i hora feiners. Resultà una cerimònia viva i llúida, amorosida pel cant gregorià i melodies de sa-

bor típicament carmelità.

A la tarda, a 2/4 de 4 ens adreçàrem en autocar i cotxes particulars cap al "Clot dels Aubins" (Cervera), lloc on foren sacrificats els 12 religiosos de Tàrraga.

El "Clot dels Aubins" està a uns 2 km. de Cervera, molt a prop de la carretera que va d'aquesta ciutat a Agramunt.

Allí hi foren conduïts els 12 frares en un camió, el 28 de juliol de 1936, i hi foren afusellats de dos en dos, essent després ruixats amb gasolina i cremats, i les seves despulles aspergides pel camp. Fins a l'abril del 1939 no fou possible fer-se amb les poquíssimes relíquies d'aquells venerables carmelites. Aquestes actualment es guarden amb gran veneració en una arque-

ta-reliquiari, col·locada a la cripta del Carme targarí.

Arribats al venerat lloc férem l'exercici del Sant Via-Crucis; i cantàrem acte seguit el Crec en un Déu i la Salve.

Concloué la jornada amb unes emotives paraules del P. Andreu Mª Guim, Prior del Carme de Tàrraga i finalment el P. Provincial agrai i felicità tots els religiosos de la Província, els targarins addites al Carme i fidels de Cervera, per la seva assistència i generosa col·laboració en fer al més llúida possible aquesta commemoració dels nostres germans que moriren amb un amor heroic envers Déu, l'Església i el Carmel.

FRA JORDI M^a GIL I COSTA,
O. CARM.

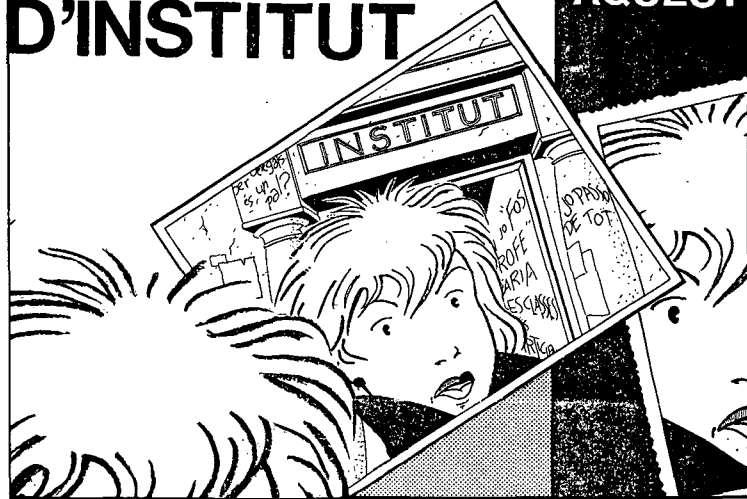

Al Clot dels Aubins on foren afusellats.

BARCELONA

VI TROBADA D'ESTUDIANTS D'INSTITUT

QUÈ HIFATU, EN ULLOCO AQUEST

Els estudiants d'institut catòlics s'aplegaren a Cabrera de Mar

CABRERA DE MAR.— Amb el lema: "Què hi has fet en un lloc com aquest?", s'ha celebrat a l'Alberg Torre Amatller de Cabrera de Mar, la VI Trobada d'Estudiants d'Institut.

Més d'un centenar d'estudiants de BUP procedents de vint-i-cinc instituts d'Ensenyament Mitjà de Barcelona, s'han aplegat en aquestencontre organitzat per la Delegació d'Ensenyament a través de la Comissió Pastoral d'Instituts.

En la primera part de la Trobada, es va fer una anàlisi de les propostes de valors que incideixen quotidianament en la vida dels estudiants. El treball es va fer mitjançant cinc tallers: institut, notícies de diaris, revistes del cor, spots publicitaris televisius, i lletres de cançons actuals.

En la vetllada de la nit, mitjançant un suggestiu joc de danses, es van cremar simbòlicament aquells contravalors que es detectaven en els tallers de la tarda. Un emotiu moment musical va ajudar a interioritzar aquesta anàlisi.

L'endemà, després d'un espectacle motivador, es van elaborar unes propostes de participació a l'Institut, mitjançant les mateixes tècniques del dia anterior.

La celebració de l'eucaristia i una gran festa final van cloure aquesta trobada. Un tipus d'experiència que es va consolidant en el si de la pastoral en el món estudiant.

JAUME AYMAR

IMPROMPTU

Perdre les claus

ORIOL CAMPS

Diuenge passat, les claus de casa, les que sempre m'acompanyen amunt i avall, no sé per quin aire fetiller es feren fonedisses i, naturalment, va començar la recerca que fou totalment infructuosa. La preocupació va abastar tota la família present, i crec que no va quedar cap racó ni forat per escorcollar. La preocupació va ensenyorir-se de tots, i fins el dinar, amorosament preparat, va esdevenir fat.

Quan ja fosquejava, i pel carrer, l'aire fetiller que les féu fonedisses les va fer aparèixer... Jo les duia sobre! Les havia carretejat durant tota la recerca sense adonar-me'n. Explicar-ho potser seria massa llarg.

Però cal reconèixer que l'alegria de recobrar el que s'havia perdut compensa el tràngol passat.

Això em fa pensar amb aquells que perden les claus del seny, de la cordialitat, de la bohomia, de la solidaritat, de l'amor, de la caritat potser perquè han volgut servir només el seu propi egoisme, potser perquè mandrosament les han oblidat qui sap on, i que, en voler recobrar-les les cerquen desesperadament i acaben rendint-se sense esperança i sense poder manifestar l'alegria evangèlica de la dona que troba el dracma esbarriat, perquè les claus que cerquen s'han perdut irreversiblement.

GLOSSES DOMINICALS

La Immaculada

Quan l'Església catòlica venera i invoca Maria, la mare de Jesús, no forja cap mite ni exalta cap ídol. Senzillament accepta la Paraula de Déu continguda en l'Evangelí. Maria és aquella noia jueva nascuda en terres de Galilea, que un dia conegué per l'àngel que havia trobat gràcia a la presència de Déu i que era beneïda entre totes les dones. Per què? Perquè la seva dignitat era única i irrepetible: ser la mare del Fill de Déu fet home, concebut per obra de l'Esperit Sant.

El misteri és pregón, inimaginable. El sí de Maria, en el diàleg amb l'àngel, significa la unió inefable del consentiment d'una dona amb la voluntat omnipotent d'un Déu que vol salvar la humanitat. Un poeta veu aleshores el paradís, avesat a un multiseular silenci pel pecat de l'home, engalanant-se novament i despertant d'un somni, davant la visió de la Mare del nou Adam.

La plenitud de gràcia de Maria afirmada per l'àngel, fou privilegiada, única, perfecta. És deguda a la íntima vinculació de Maria amb Jesús, de la mare amb el fill, de la criatura amb el seu creador. "Si hom vol comprendre qui fou Maria, que s'afanyi a conèixer Jesús". Així ho recomanava Grignon de Montfort. I tenia raó. Jesús és "la imatge del Déu invisible", segons paraules de Sant Pau; per la seva encarnació, com afirma el Concili Vaticà II, "en certa manera Ell S'ha unit amb tots els homes". Doncs bé, en Maria hom palpa la intenció de Déu de fer del ser humà, a imatge i semblança seva. Maria és la dona perfecta.

Encertaven el camí aquells teòlegs de l'església oriental que, ja en el segle VII, van intuir que si es vol conèixer la font de la personalitat excepcio-

nal de Maria, és necessari recórrer al primer instant de la seva vida. La plenitud de gràcia va començar aleshores en el mateix moment de la seva concepció en el si de la mare. Per això és anomenada "immaculada": "amb la plenitud paradoxal dels cims eternament nevats —com diu el poeta— atapeïts de silencis esclatans i de blancors indefinibles".

Tota l'Església catòlica proclama "immaculada" a Maria, la Verge i Mare de Déu. Per a nosaltres aquesta veritat és un dogma de fe. Veiem Maria transparent, neta de tota brutícia de pecat i santa engendrada de l'Etern. Així és portadora d'esperança a una humanitat, que camina entre cendres i ruïnes, ofegada moltes vegades en el llot de l'odi o de l'egoisme. Els homes d'avui —d'aquesta modernitat tan orgullosa— viuen entre angoixes, pors, deficiències, il·lusions fallides, sarcasmes roents que mosseguen l'ànima. Sembla talment que l'absurd i la desesperació siguin el destí fatal dels homes d'avui.

La imatge lluminosa de Maria, vestida del sol de la puresa més immaculada, és font de dolcesa i d'esperança. Discreta, humil i amorosa amb el Fill als braços ens acompanya com mare abnegada, refugi de pecadors i auxili de tot home i dona.

El nostre poeta Maragall escriu en el conegut poema "La nit de la Puríssima": "Per la nit de desembre, ella davalla, / i l'aire se tempera i el món calla. / Davalla silenciosa... / Ai, quina nit més clara i més formosa!"

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

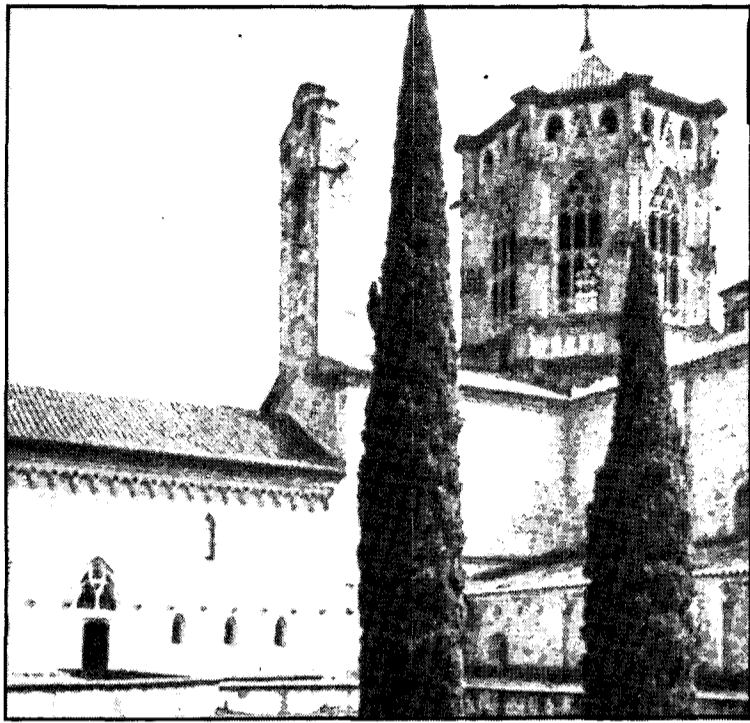
Poblet, símbol de religiositat i pàtria

El nom de Poblet és tot un símbol. Símbol de religiositat, símbol de pàtria.

Ja sabem que el Comte de Barcelona, Ramon Berenguer IV en fundar Poblet l'any 1151, va voler fer-ne un "focus" d'espiritualitat, en primer terme, és a dir, un testimoni de la "glòria del Senyor" per entre les terres catalanes recentment conquerides als sarraïns. Una implantació de monjos blancs per a poder expandir arreu de Catalunya el lema benedictí "Ora et Labora" (Oració i treball). Fer recordar al nostre poble la seva primera tasca del servei amorós a Déu i als homes i contribuir realment i pràcticament a l'enriquiment cultural, material i econòmic de la nostra terra. Dues tasques que els monjos cistercencs de Poblet assoliren amb escreix durant vuit segles, interrompudes solament des del 1835 fins al 1940, i que de bell nou, nosaltres, els continuadors d'aquells sants i savis avantpassats germans-monjos, intentem prosseguir en el que podem.

Si Poblet és el Poblet que significa i realment és, és perquè, en primer lloc és una "Casa de Déu", una "Escola del diví Mestre", un "Obrador de les bones obres", un Signe vivent de l'Església, una Comunitat de vida cristiana que "segueix el camí del Senyor per les sendes de l'Evangelí"... El centre, doncs, del monestir i, conseqüentment de cada monjo, és la Eucaristia, sigui com a Sacrifici, sigui com a Sagrament, des d'on irradia les 7 Hores de Lloança divina (Matines, Laudes, Tercia, Sexta, Nona, Vespres i Completes). Aquesta és la primordial tasca del monjo, i que fora d'ella, "res no s'ha d'anteposar".

El monjo, no pretén altra cosa, que seguint fidelment els passos evangelitzadors, esdevenir, cada cop més, un autèntic Altre-Crist i estimar el Pare i tots els homes amb l'Esperit de Jesús. Tota la resta li és secundari i li és supeditat. El monjo —el monjo de Poblet— és l'Orant oficial en nom

i en bé de l'Església i de la Humanitat. D'ací ve la seva gran influència dins els camps de la litúrgia, de l'exegesi, de la Sagrada Escripura, de la Teologia, de la patristica, de la doctrina espiritual...

Les celebracions eucarístiques i corals monàstiques han exercit i exerceixen un, eficaç ressò espiritual en els homes, en els nostres homes. Són per a ells, com uns pous on s'hi poden trobar les aigües que menen a la Vida que no fineix mai, uns oasis per a poder-hi encontrar el repòs enmig de tantes angoixes inútils, uns sopluis pacífics en les tempestes de l'exili. És per tot això, que molts sacerdots, casats, vells, joves..., s'acullin en els nostres murs per a intensificar les seves vivències amb Déu i retrobar-se a si mateixos, tot compartint la nostra vida de pregària i de treball.

Poblet, no cal dir, excel·lí per la brillantor, solemnitat, i a l'ensens austera simplicitat, en els actes litúrgics. Només repasem la història i ho constatarem, com per

exemple aquests textos: "Item, desde la fundación del Monasterio nunca se ha dejado de cantar ninguna hora en el canto y solfa de (la) Orden, pues dicen los Padres de Aragón que se canta más en Poblete en un día que en cualquier Monasterio de los suyos en una semana... Se canta todo el Oficio divino, con tanta solemnidad, de memoria, sin libro, cosa admirable..." (P. Vallespinosa, Arxiver pobletà, Armari I, caixa 18, vol. "Congregació", fol. 289 i 290). Recordem de passada, que Poblet en les grans Festivitats: Nadal, Setmana Santa, Pasqua, Pentecosta, Ascensió, Assumpció..., eren magnífiques i solemnes les Misses Conventuals —que en aquests dies, eres Pontificals—, com també en els funerals pels Reis d'Aragó enterats a Poblet i en les visites que feren a Poblet els Reis de Catalunya, els Reis Catòlics, el Rei Felip II...

En el dia de Sant Jordi, l'Abat i tota la comunitat de monjos anaven

processionalment vers la capella del patró de Catalunya honorant i festejant la diada. En les festes de la Mare de Déu, tots els cistercencs, s'esmercen a honorar-la filialment, i no volem finalitzar la jornada, sens cantar-li coralment i devotament la "Salve Regina".

Els monjos lloem Déu i preguem, no únicament per les pròpies necessitats, sinó també per les de tots els homes, germans nostres en Crist, fent-nos consolidaris d'ells. Poblet —cada monestir— és una fornall d'oració, un clam i reclam per a fer-nos recordar la Vida del més enllà. Cada monestir —Poblet— és un missatge que ens estimula vers les fites autèntiques, una imatge més convincent d'un nou món esdevenidor.

A més, Poblet, és també una oficina de treball i, cada monjo, un artífex. Treballs manuals: conreu de les terres, granja, impremta, cuina, feines domèstiques, netja del monestir... Treballs intel·lectuals: estudis per als futurs monjos —sacerdots—, preparació de classes i conferències, treball d'investigació bíblica, teològica, històrica..., dedicació a la música, a l'art, a l'erudició... La biblioteca pobletana era molt important, posseïa un magnífic "Scriptorium" on s'hi escrivien i copiaven llibres i documents. En temps medievals, Poblet a més de treball agrícola s'ocupava en la ramaderia i en les indústries de molins paperers i drapers. Si uns monjos eren mestres en la pagesia a la Conca, altres eren excel·lents organistes i cantors. Mentre uns escriuen llibres, altres ornamenten pergamins...

L'art creador de cada monjo es reflecteix en els consells que donen als Reis, en la fertilitat d'unes bones collites, en la destresa en confeccionar gravats i miniatures, en les composicions literàries, musicals, tipogràfiques. Els artesans monacals se senten inspirats en contemplar l'arquitectura, diria inigualable, del romànic-gòtic pobletà.

Quan la ment descansa, les mans actuen, i viceversa. El "Ora et Labora" s'alternen en perfecte consonància en la vida física, moral i espiritual del monjo i, en conseqüència, li proporcionen un sa equilibri.

El monestir de Poblet reuneix en la seva història artística els millors mestres dins les arts. L'estil cistercenc o de "transició" obté la seva culminació en les pedres ordenades de Poblet. Estil, certament, sempre adaptat al sistema de vida de consagració a Déu. D'aquí prové que les esglésies cistercencques, més que les altres dependències, es distingeixen per la seva sobrietat, elegància i majestuosa simplicitat, que en fan d'elles una veritable "casa d'oració", una "mansió de l'Altíssim", un "temple espiritual", la "porta del cel"... Totes elles estan dedicades a la Mare de Déu en el misteri de la seva Assumpció.

Si Poblet és per a nosaltres, els catalans, l'evocació d'aquell desenvolupament històrico-religiós d'un poble que posseïa una marcada personalitat, una sensibilitat característica i un nacionalisme vigorós, amb una llengua pròpia i inconfusible, una història, una cultura, una tradició..., és perquè allí, dins dels seus murs, uns homes han forjat la seva vida en la pregària i el treball. Si Poblet fou l'estatge pairal de la nacionalitat catalano-aragonesa, el "braç dret de Catalunya", el panteó reial, el gresol d'aquell gran poble que escampà pel Mediterrani i món sencer les "quatre barres alliberadores"..., és perquè Ramon Berenguer IV volgué fundar allí una comunitat cristiana que irradiés i fructifiqués per tot Catalunya el coneixement i l'amor a Crist-Jesús.

Poblet serà Poblet, i esdevindrà tot un símbol, si el fet històric, cultural, patriòtic, resten sempre supeditats al fet religiós. Mai, a la inversa.

P. JORDI M. BOU I SIMÓ
monjo de Poblet

PASTORAL RURAL

La bona sopa de les xifres

Mossèn Pere Artigues del bisbat de Girona va inaugurar el cicle de reflexions sobre la missió de la parròquia en el poble i la missió del capellà en la parròquia, amb un bon plat d'escudella de xifres per alimentar la capacitat de reflexió dels participants a la trobada de sacerdots rurals d'arreu de Catalunya. I veritablement les xifres presentades són un bon brou per l'optimisme i una nova força per a continuar en l'evangelització del món rural.

El poder de convocatòria del fet religiós és de nou milions per setmana i comparat amb el futbol, el cinema, els sindicats i afiliacions polítiques, no hi ha cap força en el país per a reunir setmanalment tantes persones. Per exemple, l'any 1975 assistiren al cinema una mitjana setmanal de 4.917.730, però el 1982 la mitjana fou de 2.998.077. El nombre d'afiliats a partits polítics és d'un 1,7% i els militants en xifres exactes són 480.730. El poder de convocatòria de la missa dominical continua sent superior fins i tot al futbol. En parlar de futbol, es comentà el cas d'un poble rural de més de 5.000 habitants en el qual es féu la convocatòria de junta i socis, però a l'hora de la reunió només comparegueren el president del club i el capellà de la parròquia.

Entre les causes d'evolució descendent a l'assistència a l'eucaristia, mossèn Pere Artigues re-

marcà la política pastoral d'alguns sectors eclesials, quan amb la voluntat de remarcar la dimensió social de la fe, feren perdre l'equilibri entre el concepte de celebració del misteri pasqual de Crist i la dimensió moral de la fe, de manera que es podia arribar a l'extrem de desacreditar la missa davant el poble si no existia un compromís seriós amb la justícia i la llibertat humanes. Les veritats teològiques fonamentals com és el Pare qui convoca l'assemblea per a celebrar el misteri del Fill ressuscitat moguda per l'Esperit, o que l'epiclesi és la invocació no sols per a transformar el pa i el vi, sinó tota l'assemblea en el Cos de Crist, mai no han estat populars fins ara. Les veritats teològiques més profundes són de difícil comunicació a les assemblees populars i per altra part, tampoc no ha millorat la formació litúrgica del clergat rural ni la seva capacitat de comunicació entre els assistents.

Després de l'exposició de mossèn Pere Artigues començà el debat sobre conceptes litúrgics, festa i comunitat i destaquem com d'una dimensió popular purament personal anem passant al fet festiu en el qual la comunitat celebra la fe. Però l'element festiu en els nostres ambients rurals encara no transcendeix. Es presentaren dos testimonis de dos sacerdots que assistiren a missa entre els fidels i sortiren extremadament desil·lusionats, un

d'ells confessant que mai més no tornaria a un acte de culte com aquell que no era ni festa ni celebració, tot al contrari: fou un acte d'avorriment fora de mida on es feia antipàtica la mateixa idea de religiositat.

Es presentaren diferents models de preparació de celebracions però no eren extrems de parròquies rurals. En les celebracions més reeixides sempre hi ha la presència d'un equip que pren cura dels cants, lectures i idees centrals de l'homília reunint-se abans de cada diumenge.

Després de tants canvis des dels gestos externs fins a la concepció teològica, no podem esborrar fàcilment el concepte de missa-espectacle; encara subsisteixen expressions populars: "oir" missa i "llevar Déu".

L'església rural a Catalunya va reeixint en l'esforç de donar al nostre món la joia de la trobada dominical amb el Crist ressuscitat i els altres conceptes mesquins no seran tan freqüents entre les noves generacions.

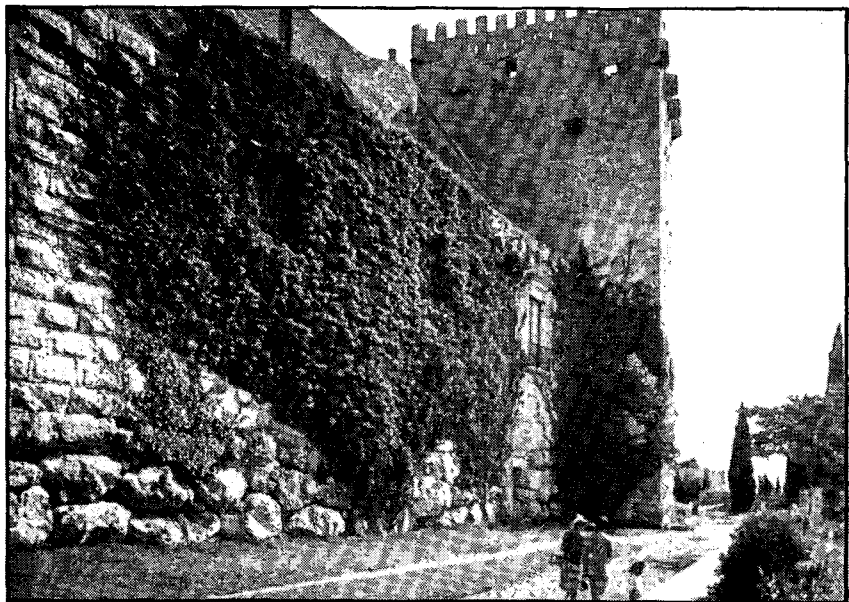
La bona escudella de xifres fou espessa, abundant i nutritiva. El diagrama de les estadístiques sembla unes muntanyes russes; el del Calvari sempre ha tirat amunt.

MN. JOAN MARQUILLES I LLORENS
Centre de Pastoral Rural.

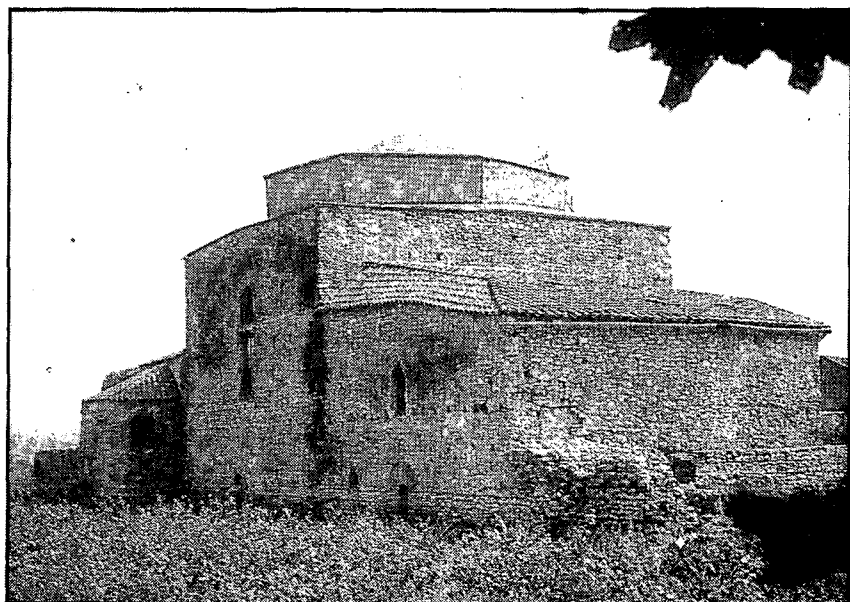
XLI VIATGE CULTURAL

14 de desembre del 1986

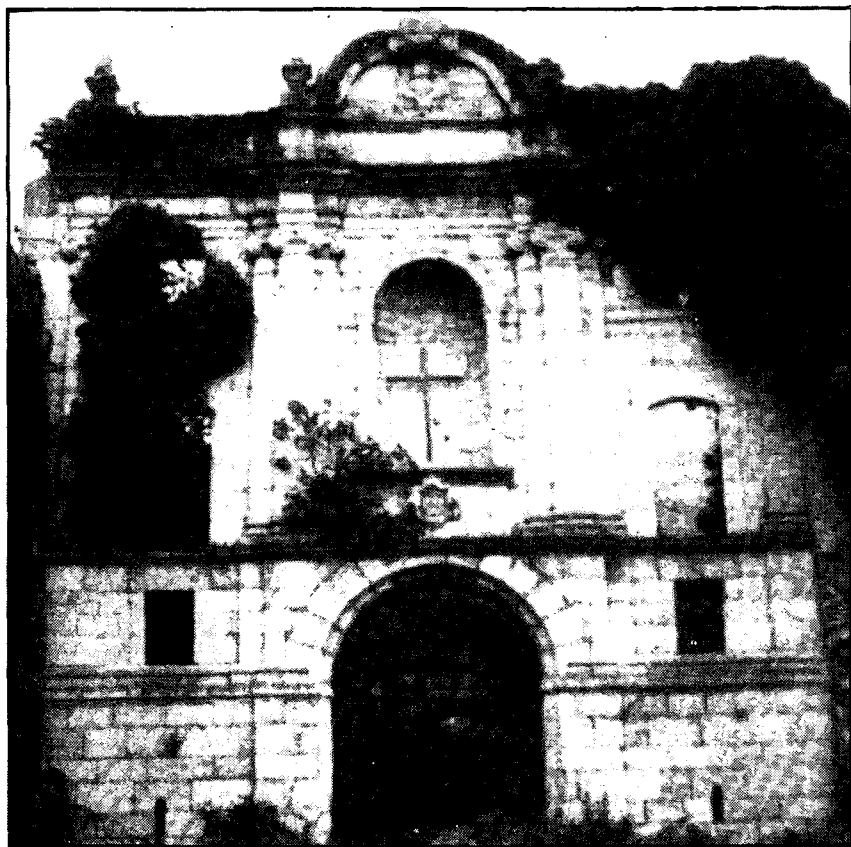
**TARRAGONA - CENTCELLES - ESCALADEI
PRADES**

Tarragona
Panoràmica de la muralla i del passeig Arqueològic. A segon terme, la Torre de l'Arquebisbe.

Centelles
Mausuleu romà a Centelles, edificat segons es creu per a enterrar-hi l'emperador Constant, mort a la Gàl·lia.

Escaladei
Cartoixa (Santa Maria d'Escaladei) situada al vessant meridional del Montsant, prop del nucli actual dit la Conreria d'Escaladei, del municipi de la Morera de Montsant (Priorat). Fou la primera cartoixa de la península ibèrica.

Prades
A l'atractiva plaça porxada de Prades es conserva aquesta admirable i curiosa font.

Preu, 2.500 ptes., comprenent viatge visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05. Sra. Montserrat. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Dinarem al Restaurant:

FONDA ESPASA

C/ Sant Roc, nº 1
Telf. 86 80 23
PRADES

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anular l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

BARCELONA

Inaugurat el curs a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell

SABADELL.— Amb un notable relleu se celebrà l'obertura de curs a l'Acadèmia Catòlica de Sabadell, després de cinquanta anys d'ésser destruïda i assaltada i lliurats al martiri alguns dels seus dirigents.

Com digué el president de l'Acadèmia Sr. Esteve Renom en un acte a l'auditori ple a vessar, en fer un historial de la vida de l'Acadèmia al llarg de més de cent anys, es tracta ara de "celebrar d'alguna manera, la refundació de l'Acadèmia". En aquest sentit de represa, després de les obres iniciades ara fa cinc anys, foren inaugurades tres sales dedicades a homes de l'entitat eminents sabadellencs que moriren a poc d'esclatar la guerra, el Dr. Ferran Sotorra, i els senyors Ernest Abelló i Salvador Sabater, aquest darrer, avi de l'actual alcalde de Sabadell, Sr. Antoni Farrés, que també presidí l'acte.

Es tractava a la vegada, d'un emotiu homenatge a la figura de l'eximí sacerdot mossèn Camil Geis músic i mestre en Gai Saber, traspasat ara fa onze mesos, els hereus del qual, han lliurat a l'Acadèmia un valuós llegat, consistent en tot el contingut de la seva biblioteca particular, arxiu, documents, un valuós epistolari, i altres objectes que han quedat degudament classificats i ordenats en una sala dedicada a mossèn Geis, sabadellenc per adopció, i que ha vingut a enriquir el contingut de la Biblioteca de l'Acadèmia Catòlica de Sabadell.

Hi foren també presents, els nebots de mossèn Geis, Ramon Geis, i Ramon Guardiola, president de l'Institut d'Estudis Empordanesos, que tractà aspectes de l'obra i de la realitat humana del seu oncle; la Cap de Serveis Territorials de la Conselleria de Cultura, Guiomar Amell, la qual digué que "es tracta d'un acte d'un gran civisme" la deixa feta pels hereus de mossèn Geis. Tanca l'acte el vicari general de la diòcesi, que representava el Cardenal Dr. Jubany, tot situant l'entitat en els reptes que avui es planteja l'església: "L'Acadèmia Catòlica — digué — ha d'ésser fidel al seu passat gloriós tot adaptant-se eficaçment al futur i mantenint l'esperit de servei que de sempre l'ha distingida.

D.V.

VIC

La teulada de l'església serà convenientment reparada.

Fan millores a l'església i als serveis parroquials

A la vila de Centelles treballen de valent

CENTELLES.— Hi ha gent que, quan es posa a fer obres, ho fa de valent. Per exemple, els de Centelles. Fan obres en tres llocs diferents. Un és dalt la teulada de l'església parroquial; hi havia veritablement necessitat de refer-la totalment. El cost serà d'una quinzena de milions, però quedarà nova de trinca. La campanya per la teulada compta amb la col·laboració del bisbat, ajuntament, indústries, entitats i del poble en general, que ha permès reunir una bona quantitat, encara que no tota. S'espera acabar-la aviat.

També s'arranja el primer pis de la rectoria, a càrrec de gent voluntària. En resultarà un ampli espai de departaments per a encabir-hi despatxos, sala de Càri-

tas, de reunions, tot amb referència a l'apostolat i moviments parroquials.

Finalment, el Centre Parroquial és objecte d'una curiosa restauració, propugnada pels Amics del Centre. Les obres comprenen tres etapes, en les quals es remodelarà tota la sala, l'escenari, es renovaran les butaques i es pintarà tot l'edifici. Naturalment que això també comporta alguns milions de despeses; però es confia en el suport d'organismes oficials, col·laboradors, i dels voluntaris que hi treballen desinteressadament quasi diàriament. Un cop acabades les obres, el Centre servirà per a activitats de tota mena, culturals, socials, artístiques, no sols parroquials, sinó també populars.

Altres notícies de la Diòcesi

Mn. Rossell demana un cop de mà

VIC.— Mn. Josep Rossell fou, juntament amb Mn. Lluís Molins, l'iniciador de la Missió Diocesana del Bisbat de Vic a l'Argentina. Hi anà el dia 5 de març de 1958 i hi persevera després de 28 anys. És el missioner diocesà més antic del bisbat de Vic. Ara és rector de General Villegas, població de 6.250 habitants. Fa poc, vingué a veure el seu pare, ja molt vellet, i els seus familiars. Amb aquesta ocasió ens parlà d'un projecte que fa temps que voldria realitzar, per al qual, però, no té recursos. Voldria comprar un terreny de 10.000 metres quadrats i construir-hi unes aules per al catecisme, unes dependències per a Caritas Parroquial i un petit camp d'esports per a una barriada pobre. Si algú volia donar-li un cop de mà...

Exercicis espirituals per als nois de la lleva del 1987

El Servei Diocesà al Soldat ha organitzat, com en anys anteriors, dues tandes d'exercicis espirituals per als nois que han de fer el servei militar. La primera, a la Casa "Sant Antoni Mª Claret", de Vic, dels dies 10 al 13 de desembre; la segona, a la Casa d'Espiritualitat de la Gleva, els mateixos dies. D'altra banda, el comiat que es fa al santuari de la Gleva tindrà lloc el diumenge dia 21 de desembre. Per a qualsevol altra informació, hom pot telefonar a l'esmentat servei, tel. 851 12 87.

SOLSONA

Com un nen petit en braços de la mare

El que ens fa falta

Era a Montserrat a l'hora que l'escolania cantava una Salve i el Virolai. Un turista estranger, entre tants, escoltava i... plorava! Potser pensava en les coses que li mancaven.

Davant la Mare de Déu sentim més les nostres mancances i ens adonem que ens falten tantes coses: joia, pau, tolerància, comprensió, treball per a tots, promoció dels valors humans, justícia, salut, respecte a la persona humana, fe compromesa i militant, sentit d'Església particular, comunió i unitat... més vocacions sacerdotals i religioses!

Qui és el més gran?

En aquest Advent del 1986 jo us invito a escoltar amb oïda fina la pregunta dels deixebles i la resposta de Jesús. Val també per a nosaltres. Fixeu-vos-hi bé. A Jesús li pregunten sobre la grandesa, i dóna una resposta desconcertant sobre la petitesse:

"A veure, qui és més gran en el Regne de Déu?" Ell va fer venir un nen, el posà al mig, i els digué:

"Us asseguro que, si no canvieu i us feu com aquests vaillets, no entrareu pas en el Regne de Déu; o sigui, que qualsevol que es faci tan insignificant com aquest vaillet, aquest és el més gran en el Regne de Déu". (Mt 18, 1-5).

Ni tan sols entrar en el Regne de Déu és possible, sense la infantesa espiritual, que no és infantilisme innocent i ingenu.

Tota la Bíblia és una invitació constant i suau a la infantesa com a condició indispensable per tal de ser deixeble de Jesús, membre del Poble de Déu i de la Nova Aliança.

Escolteu, si us plau, Déu qui parla per boca del profe-

ta Sofonies: "Aquell dia no t'avergonyaràs de cap de les teves obres, en què has prevaricat contra mi, perquè llavors trauré d'enmig teu els teus superbs fanfarrons i mai més no tornaràs a envanir-te per la meva santa muntanya. Deixaré enmig teu un poble humil i senzill, que confiarà en el nom de Jahvè. La resta d'Israel no farà iniquitats, no dirà mentides ni es trobarà a la seva boca llengua d'engany" (Sof 3, 11-13).

Es aquesta actitud d'infantesa del Fill de Déu que s'expressa en aquesta pregària poètica del salm 131:

*"Jahvè, el meu cor no és ambició
ni són altius els meus ulls;
no visc enmig de grandeses
ni de pompes massa altes per a mi.
Ans em mantinc en la pau més tranquil·la,
com un nen petit a la falda de la mare;
com un nen petit es capté la meua ànima".*

Qui ens podria ajudar-hi?

Qui ens podria ajudar a esdevenir infants, si no és Maria, la Mare de Déu i la Mare del homes? Davant d'Ella esdevenim petits tots i restem petitons sempre.

Val la pena de tornar a escoltar Jesús a la creu. És el seu Testament: "En veure la seva mare i al seu costat el deixeble preferit, digué Jesús:

*Dona, mira el teu fill.
I després digué al deixeble:
Mira la teva mare.
Des d'aleshores el deixeble la tingué a casa seva"*
(Jo 19, 25-29).

És gràcies a aquesta proximitat de Maria que un deixeble com Joan, ja centenari, conservava sempre una àni-

ma d'infant transida de tendresa i de confiança enmig de les crisis de l'Església naixent i ja perseguida i colpida per les heretgies i desercions.

Crist sap molt bé el que hi ha dins l'home

Ell sap que Maria és el camí més segur per tenir accés al Regne de Déu, la porta secreta quan sembla que no hi ha altra forma d'ingrés, el raconet amagat del jardí tancat.

Ho hem constatat tantes vegades!: Un home que es revolta davant Déu i els seus manaments o designis. I, heus ací que de sobte s'amoroseix davant Maria i la seva puresa.

A la vora de la desesperació, heus ací que l'home rebel i autosuficient es rendeix davant de Déu, gràcies a la Mare. És que ha estat tocat en el punt neuràlgic i li desvetlla tota la seva infantesa; en un punt nostàlgic que revifa un anheli i una transparència de nen petit.

Maria és un petit racó d'infantesa on l'home envellit i cansat li plau tancar-se. No vol que els altres el vegin penedit i creient.

Quan la vergonya o l'orgull humà fan quasi impossible un retorn a Déu que ens crida, sempre resta la pregària de la "reserva" (Péguy).

Qualsevol home pot dir: Déu vos salve, Maria; tot i que no es vegi amb cor de clamar amb els germans de l'Església: Pare nostrum!

Aquest Nadal, si ens atansem a la Mare, ben segur que podrem copsar la pregària de Maria: Escolteu, escolteu:

"Jesús, heus ací els vostres germans..."
Car jo sóc la seva Mare i la teva Mare!

MIQUEL MONCADAS, bisbe de Solsona

Recordant Joan Maragall

La Nit de la Puríssima

Girar el full del calendari, el mes de novembre, sempre produeix un pessigolleig d'il·lusió i d'esperança.

El desembre se'ns presenta curull de festes joioses i meravelloses. La severitat de l'Advent, amb els seus textos apregonats, no és altra cosa que el preludi de l'alegria del Nadal, que ja tenim a l'abast de la mà.

Enguany, Nadal s'escau en dijous, i com que una festa grossa sempre en porta una altra petita, divendres, Sant Esteve, no serà dia de treball. Una festa ben tradicional que ni la política ni l'economia, fets informàtica, no ens han pogut arrencar del calendari dels catalans.

I si a les dues festes nadalènques hi afegim el dissabte, que per molts treballadors, amb sort, és festiu tot l'any, a la setmana de Nadal, un grapat de famílies es trobaran amb la "travessa" de quatre dies de vacances, de molt bon aprofitar.

Amb anterioritat, una altra festa ben casolana se'ns ofereix a l'entrada del mes de desembre; la Immaculada Concepció de Maria, que penjada en el calendari en forma de vuit (8), enguany és com una arracada festiva arrapada al primer diumenge del mes.

Parlem, doncs, d'aquesta festivitat. La més universal de les dedicades a Maria. Celebren el seu sant les Immaculades i les Concepcions, i és Patrona d'un bon nombre de parròquies de Catalunya.

La veneració amb el títol d'Immaculada, la suggerí la mateixa Senyora, "personalment" a la Bernardette, quan a Lourdes li a dir, en el propi dialecte de la pastoreta: "Jo sóc la Immaculada Concepció".

Des de llavors, milions de persones de totes les parts de la terra, bones i malaltes, peregrinen a Lourdes, i de nit i de dia li canten l' Ave i li resen el Sant Rosari, en totes les llengües del món.

La seva aparició miraculosa en ple Pirineu, corroborà la declaració "Ex Cathedra" del papa Pius Novè que, el 1854, incorporà a la Fe de l'Església aquest fet insòlitàment humà i diví.

La imatge de la Puríssima Concepció i la seva captivadora bellesa han estat inspiració de poetes, de músics, de pintors i d'escultors, de totes les èpoques i estils.

El nostre Joan Maragall, el poeta que valorava les meravelles del cel, ben arrapat a la terra, en aquesta terra que per ell fou sempre pròdiga i generosa, la cantà, també, poèticament. I des del seu terrós, contemplava així la serenor de "La Nit de la Puríssima".

*"Quin cel més blau aquesta nit!
"Sembla que es vegi l'infinit!
"L'Infinit sense vels,
"més enllà de la lluna i dels estels".*

FRANCESC A. PICAS

BARCELONA

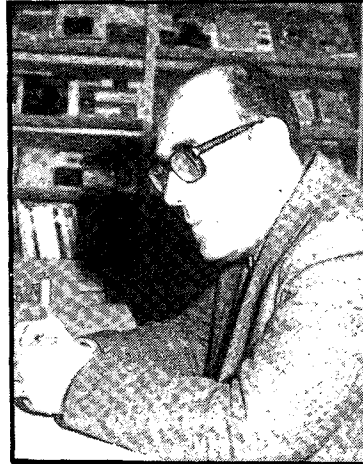
Amb la presència de monsenyor Virgilio Noé, Secretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví

Creació canònica de l'Institut de Litúrgia de Barcelona

El passat dimecres, dia 26 de novembre, a les 12 del migdia i a la sala d'actes de la Facultat de Teologia de Catalunya, tingué lloc la inauguració del curs 1986-1987 de l'Institut de Litúrgia de Barcelona. L'Institut ha estat creat canònicament com a tal i incorporat a la Facultat de Teologia per Decret de la Sagrada Congregació per a l'Educació Catòlica, amb data del 15 d'agost d'enguany.

Amb motiu d'aquest esdeveniment extraordinari i de la inauguració del curs tingué lloc un solemne acte acadèmic presidit pel cardenal Narcís Jubany, gran canceller de la Facultat de Teologia, i amb assistència del Secretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví, monsenyor Virgilio Noé, pel bisbe auxiliar de la diòcesi, Dr. Ramon Daumal, el Degà de la Facultat, Dr. Antoni Matabosc i pel senyor Miquel Coll i Alentorn, President del Parlament de Catalunya.

En virtut de l'esmentat decret, l'Institut tindrà la mateixa categoria que el de París o l'Institut Anselmià de Roma. Els estudis que ofereix no es limiten als aspectes teòrics, sinó que contenen també una orientació sobre la pràctica pastoral. Actualment s'estan preparant per a obtenir la llicència en teologia amb especialització litúrgica i el doctorat un nombrós grup d'alumnes format per sacerdots,

El Dr. Pere Tena, ànima de l'Institut de Litúrgia, llegí el Decret pontifici en l'acte acadèmic.

religiosos, religioses i laics de diverses diòcesis d'Espanya i Amèrica.

Obrí l'acte acadèmic el Dr. Pere Tena dient —entre altres coses— que des d'avui l'Institut de Litúrgia de Barcelona, tenint una entitat pròpia, està incorporat a la Facultat que s'enriqueix. Féu una referència a les institucions anteriors que prepararen la creació oficial de la institució, recentment creada, i digué també que la Conferència episcopal espanyola ha tingut sempre clara la presència de l'especialització de la Facultat de Barcelona. "No hi ha cap altre

Facultat espanyola —digué— que l'ofereixi".

Monsenyor Virgilio Noé, vingut expressament de Roma, pronuncià la lliçó inaugural, amb el tema: "L'aportació actual dels Instituts de Litúrgia a la formació litúrgica i pastoral". Féu una exposició global de l'evolució dels estudis litúrgics en aquests darrers segles, subratllant la incidència que han tingut en la formació de la pastoral, en general. En una conferència prèvia a l'acte, el mateix Secretari de la Sagrada Congregació es referí a la tasca de la inculturació de la litúrgia en els llocs on es viuen les celebracions de la fe, i des de Roma es veu positivament l'adaptació que és fruit dels contactes amb les diverses cultures. Comentà també l'esforç que s'està fent per estudiar el que es pot dur a cap per a les celebracions litúrgiques per a joves.

El Dr. Narcís Jubany, en uns breus paraules, es va felicitar per un esdeveniment tan important com ha estat el reconeixement oficial de l'Institut de Litúrgia de Barcelona i donà per inaugurat el curs, tancant així l'acte al qual assistiren nombrosos professors i especialistes en l'estudi de la litúrgia, així com també estudiants de la Facultat i d'altres persones interessades en el tema.

FRANCESC GAMISSANS

Delegació Diocesana de Missions de Barcelona

"ELS SEMINARISTES DELS PAÏSOS DE MISSIÓ TAMBÉ SÓN SEMINARISTES NOSTRES"

—Gràcies a les Obres Missionals Pontifícies, a les Esglésies de Missions són nadius del propi país:

500	Bisbes
15.000	Sacerdots
52.681	Seminaristes

—Als seminaris de Missions, aquest darrer any, s'hi han preparat:

40.066	Seminaristes menors
12.615	Seminaristes majors

—Han rebut de les Obres Missionals Pontifícies: 24.969.490 dòlars que és l'equivalent de 473,98 dòlars per seminarista. Aquesta quantitat s'uneix a la generosa aportació d'aquelles mateixes Esglésies missioneres.

—L'Església i el Sant Pare us paren la mà per poder seguir mantenint i millorant aquests seminaris que són el gran fruit i la gran esperança de les Missions.

—Una bona manera de respondre a aquesta crida missionera, pot ser ajudar a la formació i als estudis dels seminaristes.

BECA (per 6 anys d'estudis superiors)300.000 ptes.
MITJA BECA150.000 ptes.
BOSSA D'ESTUDIS (per a un curs)50.000 ptes.

—Podeu fer arribar els vostres donatius a la DELEGACIÓ DIOCESANA DE MISSIONS, C/ del Bisbe Irurita, 5 - 08002 - BARCELONA.

Elie Wiesel, Premi Nobel de la Pau 1986

Un testimoni de l'holocaust jueu

Elie Wiesel, escriptor jueu de 57 anys, supervivent dels camps d'extermini nazis, d'origen romanès i ciutadà nord-americà des del 1963, va ser guardonat el passat mes d'octubre amb el Premi Nobel de la Pau 1986. Wiesel ha dedicat tota la seva vida a l'estudi de les atrocitats nazis durant la Segona Guerra Mundial i ell mateix va ser qui va acunyar la denominació d'"holocaust" per la matança de jueus durant la Segona Guerra Mundial.

El Premi Nobel és atorgat pel Comitè Nobel norueg, format per cinc membres del Parlament norueg. El Comitè ha justificat la concessió del Nobel a l'escriptor jueu dient que "Wiesel és un dels líders i orientadors espirituals més importants en un temps en què la violència, la repressió i el racisme segueixen caracteritzant el món". El comitè afegeix que "Wiesel és un missatger de la humanitat per la pau, la reconciliació i els valors humans, que mitjançant aquest missatge i el treball pràctic per la pau planteja un punt de vista humanista que sempre ha estat la base per a la construcció

d'una pau justa i duradora". El comunicat acaba reconeixent que "el compromís de Wiesel, nascut del sofriment del poble jueu, s'ha estès a tots els pobles i races oprimides".

Deportat als quinze anys

Elie Wiesel va néixer a la ciutat hongaresa —avui romanesa— de Sighet, a Transilvània, l'any 1928, d'on fou deportat pels nazis, junt amb els seus pares i les seves germanes al camp de concentració d'Auschwitz. Allà hi va veure morir el seu pare i una de les seves germanes. Ell fou traslladat a Buchenwald, d'on fou alliberat per les forces aliades a la caiguda del nazisme. La seva novel·la "La nit" reflecteix amb bastant de fidelitat les seves vivències en aquella època, fins al punt que es considera gairebé autobiogràfica.

Després de la guerra, Wiesel no va voler tornar al seu país i va establir-se a París, on va estudiar a la Universitat de la Sorbona i va treballar com a periodista per a publicacions

franceses i, més tard, israelianes. Des de 1956 viu a Nova York amb la seva esposa i un fill adolescent. És professor de Filosofia i Història de les Religions. El 1978 fou nomenat catedràtic de la Universitat de Boston. L'any següent fou designat president de l'oficina recordatòria de l'holocaust, l'"Holocaust Memorial Council".

Durant la invasió militar del Líban, el 1982, Wiesel fou un seriós crític contra el govern de l'ex-primer ministre Menahem Begin. Tres anys més tard, Wiesel va encapçalar les protestes jueves contra la visita de Ronald Reagan al cementiri alemany de Bitburg, on estan enterrats diversos membres de les SS nazis.

En conèixer la seva designació com a Premi Nobel de la Pau d'enguany, Wiesel va declarar que "aquest guardó és el miracle de la meua vida, i per això començo a creure en els miracles i per tant a esperar que totes aquestes desgràcies puguin acabar-se algun dia".

No oblidar mai la primera nit

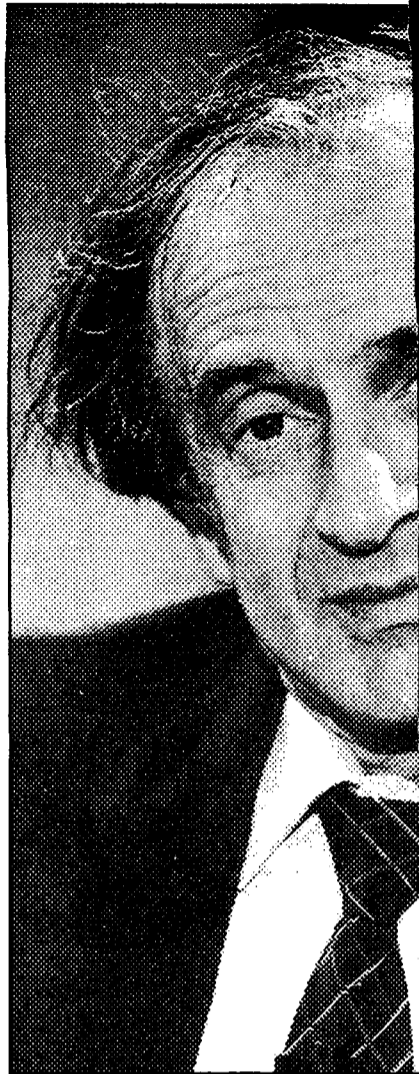
Gran part de la seva obra es

refereix a l'experiència del poble jueu, lligada posteriorment a interrogacions morals i religioses d'ordre lingüístic, cultural i místic. És autor de més de 30 llibres, entre els quals hi ha novel·les, assaigs i testimonis.

La seva obra està impregnada de les seves vivències personals com a supervivent dels camps de concentració durant la II Guerra Mundial. A. Mary Testemalle, presidenta de l'Entesa Judeocristiana de Catalunya, també coneguda com Sor Esperanza Mary, estudiosa de l'obra de Wiesel atribueix l'èxit de l'autor al fet que "els seus llibres són més que novel·les. Els problemes sociològics, psicològics i teològics que ens presenta, els va viure Wiesel mateix abans d'encarnar-los en els seus personatges".

La mateixa Esperanza Mary declara que "acabada la guerra, la seva vida fou una llarga recerca de la seva identitat i un esforç apassionat per trobar solució al problema que més l'angunia: el silenci de Déu davant la injustícia".

En el seu llibre "La nit", escrit el 1958 durant la seva es-

Elie Wiesel s'ha convertit en el testimoni dels atrocitats nazis durant la II Guerra

tada a París, Wiesel recorda la seva primera nit al camp de concentració quan va veure un camió carregat de nens que eren llençats a una fossa. "Mai no oblidaré aquesta nit, la primera nit en el camp —hi diu—, que va fer de la meua vida una llarga nit tancada amb set claus. Mai no oblidaré aquest fum. Mai no oblidaré les carones dels nens que vaig veure trans-

Elie Wiesel, amb la seva esposa i el seu fill, moments després de conèixer el premi.

El Servei Jurídic Cristià és una institució d'El Salvador, d'inspiració cristiana, dedicada a assessorar jurídicament els més pobres. Luis Ramírez, advocat del SJC, critica el govern i la justícia salvadorenca, acusant-los d'estar al costat dels poderosos i deixar de banda els pobres. Així mateix, denuncia multitud d'assassinats civils que no s'han jutjat. L'únic que s'ha jutjat —segons Ramírez— és el de la mort de dos polítics nord-americans "per accontentar l'administració Reagan".

És advocat del Servei Jurídic Cristià

Ramírez denuncia la marginació dels pobres al Salvador

A principis de tardor, el nom de El Salvador va saltar a les portades dels diaris. El país estava trasbalsat per un terratrèmol que va produir milers de morts. Amb tot, el país no ha deixat de ser actualitat en els darrers anys. La cruenta guerra civil i el difícil sosteniment de la democràcia, ajudat per la crua situació econòmica en què es troba el país —com Llatinoamèrica en general— han fet que El Salvador fos trista notícia dia rera dia.

Després de les darreres eleccions que van donar el poder a José Napoleón Duarte, semblava que la calma retornaria al país. Amb tot, els enfrontaments i la lluita persisteix. La contestació apareix des de tots cantons. L'administració de justícia s'ha posat en dubte en més d'una ocasió. El Servei Jurídic Cristià és un dels que més l'ha contestat, acusant-la d'estar al costat dels poderosos, deixant de banda els més desvalguts.

"Aquí, a El Salvador, no hi ha justícia, només hi ha la llei del més fort, la llei del Talió. Es coneixen casos on se sap perfectament quins han estat els autors materials i intel·lectuals dels assassinats. L'administració de justícia ho sap però acluca els ulls".

Aquest constant desengany sobre el funcionament de la justícia a El Salvador és reflectit pel jurista Luis Ramírez, un jove advocat salvadorenc col·laborador del Servei Jurídic Cristià (SJC), una institució fundada el 1975 i premiada l'any passat amb el Premi de la Municipalitat de San Francisco.

Depenents de l'ajut nord-americà

Luis Ramírez afirma que ell coneix, per exemple, els assassins de monsenyor Oscar Romero, l'arquebisbe de San Salvador assassinat el 24 de març de 1980. "Sempre que el SJC ha reunit una interessant documentació sobre aquest assassinat, els cossos de seguretat han assaltat els despatxos del Servei Jurídic Cristià per fullejar i emportar-se tota documentació que pugui donar indicis sobre els autors materials i intel·lectuals d'aquest odiós assassinat. En aquests darrers anys, s'han assassinat més d'una desena de capellans, sense que la justícia faci res per evitar-ho", prossegueix. I continua recordant que l'administració de justícia ha estat sempre al servei del poder i que els jutges han estat nomenats per les faccions polítiques domi-

José Napoleón Duarte, president de El Salvador. La seva gestió al capdavant del govern no satisfà el Servei Jurídic Cristià.

nants. "Els únics processos portats a terme —i només s'han jutjat els autors materials— són els que s'han fet contra els assassins de les religioses americanes de Maryknoll i dels consellers americans assassinats al bar de l'Hotel Sheraton", denuncia. "Però —subratllà— és un judici polític, portat a terme només perquè les víctimes eren ciutadans americans i el govern depèn, per sobreviure, de l'ajut nord-americà... Està provat que milers de civils han estat assassinats per les forces armades, mitjançant els Esquadrons de la Mort que elles controlen, bandes paramilitars d'extrema-dreta".

El cas de l'Hotel Sheraton

Després de cinc anys de pressions nord-americanes sobre el govern salvadorenc, aquest any ha tingut lloc, el judici contra els assassins dels consellers americans Michael Peter Hammer i Mark David Pearlman, assassinats en companyia del director de l'Institut de Transformació Agrària, José Rodolfo Viera, el 3 de gener de 1981 al bar de l'Hotel Sheraton. Dos ex-guardies nacionals van ser reconeguts com a culpables: José Dimas Valle i Santiago Gómez González. En aquesta ocasió, la defensa havia justament recordat que es condemnava al braç executor" i que els que donaven l'ordre de matar estaven lliures.

Pel Servei Jurídic Cristià —que assenyala que l'any passat, 1955 civils han estat víctimes "d'execucions extra-judicials"

comeses per les forces armades—, els cossos de seguretat i els grups para-militars, la condemna dels autors materials del triple assassinat del Sheraton no tenia cap més objectiu que satisfer les demandes americanes de cara a permetre a l'administració Reagan de justificar-se davant les Cambres, que han d'aprovar l'ajut militar a El Salvador, dient que la situació dels drets humans a aquell país ha millorat.

"Aquí es parla sempre de democràcia —continua dient el col·laborador del SJC— però no és una democràcia com l'Argentina. No es jutja els responsables de la "guerra bruta", els responsables dels milers de "desaparicions", de la tortura i de les execucions extra-judicials". "Però —declara Luis Ramírez— encara que es jutgi els militars responsables, si no es dona un altre conjunt de condicions per millorar la situació social, econòmica i política, la situació dels drets humans no serà satisfactòria... A nivell de drets humans, tenim el pitjor govern que pugui existir, un govern demagògic: abans, quan els militars assassinaven la població, se sabia de segur que ho feia un govern militar; la situació en aquest aspecte no ha millorat, però el govern afirma que es respecten els drets humans".

Al costat dels més pobres

"El que contradiu el discurs oficial —recorda Luis Ramírez— són els mateixos actes del govern: ha capturat a una quinzena de militants d'organitzacions de defensa dels drets de l'home. El govern acusa aquests detinguts de ser terroristes, però això només és un pretext per destruir aquestes organitzacions". Alhora, recorda que el seu mateix organisme també ha sofert la repressió: des de la mort de monsenyor Romero, un advocat i un secretari del SJC han "desaparegut" i es tem de nou que hagin estat víctimes d'un segrest. Car el govern ha assenyalat sempre el despatx del SJC com una façana de la guerrilla. El SJC ha publicat, pagant, anuncis als diaris explicant que defensar els drets dels més desvalguts no és ni un acte delictiu ni una acció terrorista.

"Contràriament a la Tutela Legal de l'Arquebisbat, "filla" del SJC —precisa Luis Ramírez—, el SJC no es dedica únicament a la defensa dels drets humans". Des de la seva fundació, el SJC té un equip d'advocats per ajudar els més pobres a nivell penal, civil o administratiu. Per aquesta tasca rep subvencions d'organitzacions d'Església com el COE o la Companyia de Jesús.

J.B.

A El Salvador hi ha molta misèria.

CALENDARI

Diumenge, 7 de desembre. II d'Advent. Sant Ambrós, bisbe doctor. Sant Agató, màrtir i santa Fara, abadessa. El sor surt a les 7,03 i es pon a les 14,22 (hora solar).
Dilluns, 8 de desembre. La Immaculada Concepció de la Mare de Déu. Santa Ester, reina. Festa major a Aiguafreda, Cambrils i Montesquiu. Fira a Camprodon, Gironella i Sarral.
Dimarts, 9 de desembre. Sant Restitu, bisbe màrtir. Santa Leocàdia i santa Valèria, verges màrtirs. Festa major a Amposta, Santa Llogaia d'Alguema i Santa Llogaia de Terri.
Dimecres, 10 de desembre. Ntra. Sra. de Loreto. Santa Eulàlia de Mèrida, verge màrtir. Festa major a Berga, Garriguella, el Papiol, Santa Eulàlia de Riuprimer, Santa Eulàlia de Ronçana i Vilanova de la Muga.
Dijous, 11 de desembre. Sant Damas I, papa; sant Daniel Estilita i santa Ida, verge. Fira a Amposta.
Divendres, 12 de desembre. Ntra. Sra. de Guadalupe. Santa Joana Francesca Fremiot de Chantal, vídua fundadora.
Dissabte, 13 de desembre. Santa Llúcia, verge màrtir. Santa Otilia, verge. Festa major a Aiguamúrcia, la Fuliola, Gelida, les Pobles, Vilamitjana i la Vilella Alta.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

7 de desembre. Diumenge II d'Advent. Lectures: Primera, Is 11,1-10, S 71, segona Rm 15,4-9, tercera Mt 3,1-12.
8 de desembre. Dilluns. IMMACULADA CONCEPCIÓ DE MARIA. Lectures: Primera, Gn 3,9-15.20, S 97, segona Ef 1,3-6.11-12, tercera Lc 1,26-38. (Is 35,1-10, S 84, segona Lc 5,17-26.)
9 de desembre. Dimarts de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 40,1-11, S 95, segona Mt 18,12-14.
10 de desembre. Dimecres de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 40,25-31, S 102, segona Mt 11,28-30.
11 de desembre. Dijous de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 41,13-20, S 144, segona Mt 11,11-15.
12 de desembre. Divendres de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 48,17-19, S 1, segona Mt 11,16-19.
13 de desembre. Dissabte de la II setmana d'Advent. Lectures: Primera: Sir 48,1-4.9-11, S 79, segona Mt 17,10-13.

D'ACÍ I D'ALLÀ

La més petita de les llavors

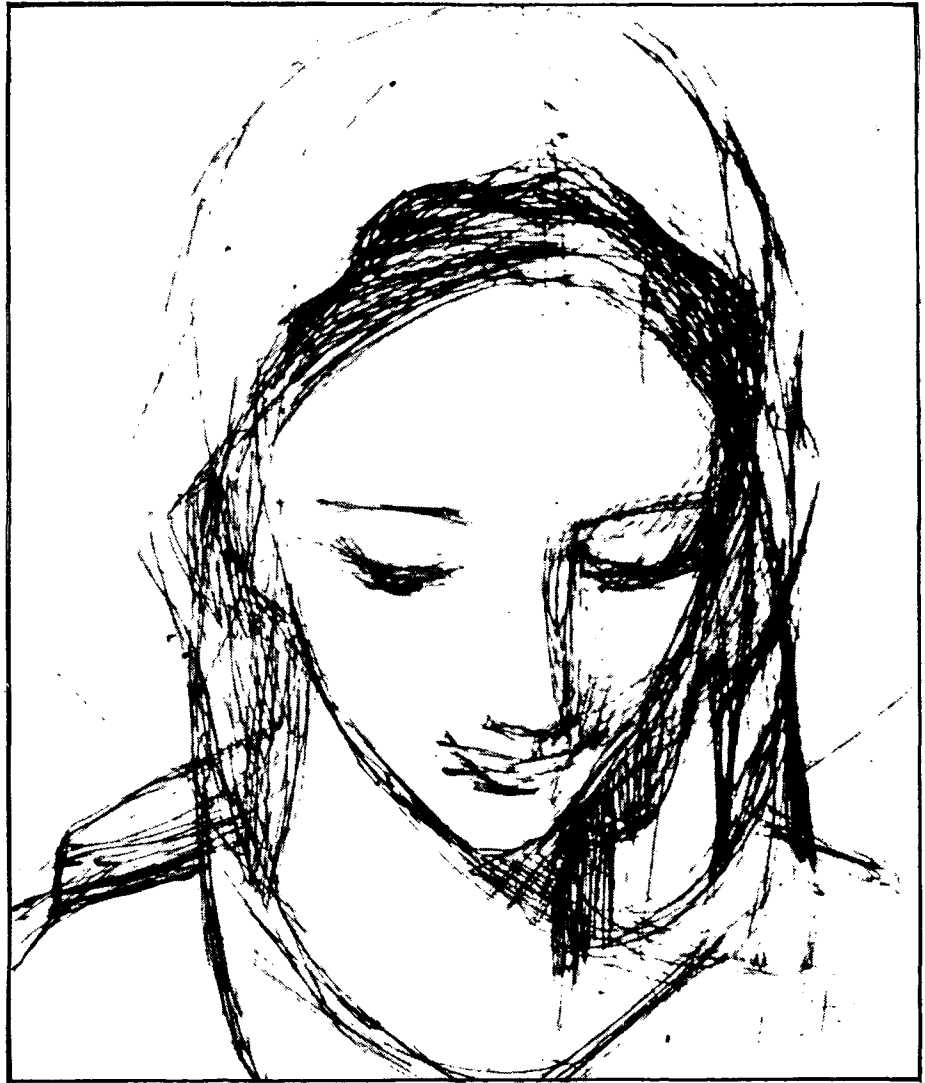
En general podem dir que no acostuma a ésser el veritable científic el que té interès a declarar-se enemic total de la religió, malgrat, això sí, que refusi l'arrogància imprudent dels qui imaginaven que ho saben tot de Déu. Més aviat està comprovat que solen ésser les mitjanes intel·lectuals, els pseudo científics, els qui aprofiten la càtedra i la poca maduresa dels alumnes per atacar la religió. No té gens ni mica de gràcia que un "profe" d'aquesta mena aprofiti l'adolescència de llurs alumnes per a malmetre aquella fe veritable rebuda dels pares, però que no té encara arrels fortes. La més petita de les llavors creix i, si no la trepitgen, es fa més gran que les altres plantes.

PERE CAMPAS BONAY
 Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Moment espiritual

La Puríssima

Just hem entrat en el temps de l'expectació eventual i el cor de l'Església es commou amb la presència gojosa de la humil esclava Maria, Mare del Verb. La seva claror misteriosa s'espargirà per tots aquests dies frisosos que presenten l'adveniment del Nadal. El delicat sant Lluc connota en l'escrit evangèlic que Maria guardava i meditava els records en el seu cor. La finesa d'aquest verset ja bastaria per endevinar una mariologia vivament humana i femenina, nogensmenys que contemplant la Mare del Salvador, la noia Verge de Natzaret. Aviat escaltarà en la nit santa la rosa del tany de David i el seu perfum travessarà les boscúries i els espais, s'agegantará el cor i seran desbordades les metafísiques d'aquest món. L'amor recuperarà vàlidesa sense engany, l'Amor que escriuí Francesc d'Assís a Grec-

cio. Maria plena de gràcia, transportada de gratitud, elevarà anorreada, el seu cant de reconeixença al Senyor, i l'evocaran totes les generacions. La pregonesa del misteri de Maria, arcà de l'economia divina, encega els febles ulls humans com ho testimonia Dante amb lloes a la Reina, els ulls de la qual "Déu ama i venera". Joan Maragall escriuí "La nit de la Puríssima", jaculatória viva. "Per la nit de desembre ella davalla, / i l'aire s'atempera, i el món calla. / Davalla silenciosa..." / cal recitar el poema de cara als estels, tot es transforma. La Puríssima, conquilla del pessebre i de la creu. L'eternitat rebruny, fulgors desconegudes, el cor bat, amor, justament l'AMOR.

ALFONS QUIÑONES I SOPENA

ADULTS EN LA FE

La Bíblia, una biblioteca de 73 llibres

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Avesats a tenir a les mans la Bíblia en un sol volum, fàcilment podem tenir una visió no prou adequada d'aquest llibre sagrat. Perquè si llegim una novel·la o un llibre d'història, solem trobar un fil conductor de tota l'obra narrada, un mitjà en el qual transcorre l'acció i uns personatges que van guiant la carrossa dels esdeveniments. Fins i tot, podem saltar-nos algunes pàgines per a saber com acaba el relat.

L'intent de llegir la Bíblia amb aquesta mentalitat —com si fos un sol llibre— pot abocar al descoratjament total. Àdhuc a l'abandó de la seva lectura, cosa que seria una veritable llàstima.

73 llibres

Què vol dir el mot "Bíblia"? De fet és el plural de la paraula grega "bíblōs", que significa "llibre". Bíblia, doncs, vol dir "els llibres". La paraula Bíblia és, per tant, ben clara.

En realitat, quan hom s'atansa al Gran Llibre, es troba amb una multitud d'escrits. Cadascun, en principi, té un sentit delimitat per si mateix. El més exacte és dir que la Bíblia és una biblioteca. Posseeix un total de 73 llibres, de temes molt variats, compostos per diversos autors recopiladors i en èpoques molt distintes.

Aquesta biblioteca s'ha format a través de molts segles. És plurisecular. Primer, tot es basà en uns esdeveniments reals que, d'acord amb els temps que no hi havia llibres, es transmetien oralment. A poc a poc i per necessitats concretes, les tradicions es recopilaren per escrit.

Així naixia la Bíblia.

Les diversitats

La Bíblia pot despistar el lector poc avisat. Per això, en obrir-la, hom ha de saber quin tipus d'obra llegeix. I l'ha de situar en l'època que l'ha vist néixer. Atenent a aquestes circumstàncies el text es fa més eloqüent.

La Bíblia cristiana conté l'Antic Testament i el Nou Testament. Aquesta dada també és diferenciadora. I, a l'interior de cada Testament, s'hauran de tenir presents les distintes agrupacions. L'Antic Testament conté: Pentateuc, Llibres històrics, Llibres poètics i sapiencials i Llibres profètics. El Nou Testament té tres grans classificacions: Evangelis, Fets dels Apòstols i Cartes de sant Pau, Cartes catòliques (les que no són de l'Apòstol) i Apocalipsi.

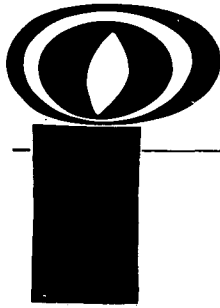
També unitat

L'agrupació esmentada afavoreix també una lectura més correcta. No és el mateix llegir un llibre històric, una col·lecció de refranys populars o les dites d'un profeta. També és diferent fer una lectura d'un evangeli o d'un escrit paül.

Encara cal fixar-se en l'antigor dels textos. Els veterotestamentaris es desenvolupen en circumstàncies diverses i diferents estils; els neotestamentaris són molt més propers als esdeveniments testimoniats i a nosaltres mateixos.

No obstant i això, la Bíblia també és unitària. Un gran eix la vertebrava: conta l'acció de Déu a favor de l'home al llarg dels temps. Es tracta d'una acció adequada a cada temps, d'unes veritats progressives, d'una revelació lenta que arriba a plenitud en Crist. Els cristians han vist sempre la revelació com un procés. I per això s'han fet seu l'Antic Testament. En ell trobem les figures de la realitat del Nou. L'Antic és com el pedagog que mena a Crist. Des d'aquesta perspectiva, també l'Antic Testament és nou, perquè és una esglaió en el camí de la comunicació de Déu als homes. Jesucrist és el centre i cim de tota la revelació divina. Ell fa noves totes les coses.

Heus ací alguns advertiments que permeten de llegir més fàcilment aquesta biblioteca anomenada la Bíblia. I que conté la Paraula de Déu. És per això que ens hem d'endinsar en el coneixement pregon d'aquest llibre.

"QUE EL BENESTAR FLOREIXI ALS SEUS DIES, I MESOS I ANYS ABUNDI LA PAU"

El rei messiànic, anunciat pel profeta, és l'objecte d'aquest salm. El responsori accentua sobretot la segona part de la lectura anterior: el Fill de David serà un rei portador de pau. L'anunci dels àngels, a la nit de Nadal, ressona ja en aquest text, com també hi ressona la salutació del Ressuscitat, un cop acomplerta l'obertura del camí vers el Regne: Pau a vosaltres!

Salm 71: 1-2,7-8,12-13, 17 (R.: 7)

Déu meu, doneu al rei el vostre dret, doneu al príncep la vostra rectitud. Que governi amb justícia el vostre poble, que sigui recte amb els humils.

R.: Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.

Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau. Que domini d'un mar a l'altre, des del Gran Riu fins a l'extrem del país. **R.**

Salvarà els pobres que reclamen, els desvalguts que no tenen defensor, s'apiadarà dels pobres i dels febles, els salvarà de la mort. **R.**

Que es perpetui el seu nom, i duri com el sol. Que les famílies del país, per beneir-se, es valguin del seu nom; que se'n valguin tots els pobles de la terra per augurar-se la felicitat. **R.**

"FARÀ JUSTÍCIA ALS DESVALGUTS"

La imatge del Messies Fill de David és el contingut d'aquest text profètic. La característica fonamental és la plenitud de l'Esperit de la qual gaudeix, i en quant a la seva situació, destaca sobretot la seva decisió de fer justícia en favor dels desvalguts. La figura de Jesús queda ben dibuixada, en una perspectiva que fa endevinar el misteri pasqual: "el lloc on residirà serà ple de glòria".

Lectura del llibre del profeta Isaïes (11:1-10)

Aquell dia, la soca de Jesè tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de pietat, i l'omplirà de reverència envers el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà de lleialtat. El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit, pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'ossa i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meua muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jesè que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria.

"CRIST SALVA TOTS ELS HOMES"

La universalitat de la salvació de Jesucrist és vista, en aquest text, en una perspectiva molt adient a l'evangeli de Mateu: la salvació de Crist és l'acompliment de les profecies, però Crist salva tots els homes. No hi ha ningú, doncs, que pugui sentir-se lluny de l'esperança d'Israel!

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (15:4-9)

Germans, tot el que diuen les Escriptures és per a instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè ben avinguts de cor i de llavis, glorifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor.

Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: "Us lloarà entre les nacions, cantaré el vostre nom".

"CONVERTIU-VOS, QUE EL REGNE DEL CEL ÉS A PROP"

La predicació del Baptista és presentada per Mateu en un fort paral·lelisme de contingut amb el que diu Marc sobre la predicació de Jesús. L'única diferència — significativa — és la frase "S'ha complert el temps!" (vegeu Marc 1,15), perquè la predicació del Baptista no és encara la presència del "més poderós". L'actitud d'esperança implica també la conversió, puix Aquell que esperem no és pas un qualsevol, sinó el Jutge definitiu, el rei messiànic que judica amb justícia (vegeu salm responsorial).

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (3: 1-12)

Per aquells dies vingué Joan Baptista, que predicava així al desert de Judea: "Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop". És d'ell que deia el profeta Isaïes: "Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí". Joan duia una capa de pell de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: "Cria d'escurçons, ¿qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la destra ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dóna bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós, que no sóc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga".

IMMACULADA CONCEPCIÓ DE LA VERGE MARIA

"CANTEU AL SENYOR UN CÀNTIC NOU: HA FET OBRES PRODIGIOSES"

Avui el salm responsorial es refereix al misteri que celebrem, més que no pas directament — com acostuma a fer-ho — a la primera lectura. Per això parla de "càntic nou" i d'"obres prodigioses del Senyor", referint-se a la novetat que representa, en la història dels homes, la presència d'algú — Maria — que entra en aquest món plena de la gràcia de Déu, participant ja, anticipadament, de "la salvació del nostre Déu". Aquesta és, ben cert, una obra prodigiosa de Déu, que suscita la nostra lloança.

Salm 97: 1,2-3ab,3c-4 (R.: 1a)

Canteu al Senyor un càntic nou: ha fet obres prodigioses. la seva dreta i el seu braç sagrat han sortit victoriosos.

R.: Canteu al Senyor un càntic nou: ja fet obres prodigioses.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació. L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment a la casa d'Israel. **R.**

Tothom ha vist, d'un cap a l'altre de la terra, la salvació del nostre Déu. Aclameu el Senyor arreu de la terra, esclateu en cants i en crits d'alegria. **R.**

"FARÉ QUE SIGUIN ENEMICS EL TEU LLINATGE I EL DE LA DONA"

El primer quadre de la solemnitat d'avui ens porta al Paradís. És el fet de la ruptura de l'home amb Déu, que el porta a la consciència de la seva nuesa — solitud, debilitat, vengonya — i al trencament de relacions amistoses amb els altres — acusacions mútues... —. La resposta de Déu no és pas aprovatòria, però sí oberta. El pecat no és l'última paraula de les relacions entre Déu i l'home. Hi ha una promesa de Déu que anuncia el misteriós llinatge de la dona, victoriós sobre el Templador.

Lectura del llibre del Gènesi (3:9-15,20)

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu el cridà i li digué: "¿On ets?" Ell li respongué: "He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat". Li digué el Senyor-Déu: "¿Qui t'ha fet saber que anaves nu? ¿És que has menjat el fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?" L'home li digué: "La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat". El Senyor-Déu digué a la dona: "¿Per què ho has fet, això?" Ella li respongué: "És que la serp m'ha enganyat". El Senyor-Déu digué a la serp: "Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegaràs sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló".

L'home donà a la seva esposa el nom d'Heva, perquè ella ha estat la mare de tots els qui viuen.

"DÉU ENS ELEGÍ EN CRIST ABANS DE CREAR EL MÓN"

El segon quadre de la solemnitat ens porta al misteri de Déu. Ell ha volgut per a nosaltres, des de tota l'eternitat, abans de crear el món: "que fóssim sants, irreprochables — immaculats — als seus ulls, fills seus per Jesucrist...". I això som els que, per la seva misericòrdia, hem rebut la gràcia de la fe i del baptisme. Però entre tots els que Déu estima, la mare del seu Fill ha estat privilegiada, perquè ha estat, des del començament mateix de la seva existència, "santa i immaculada".

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efès (1:3-6,11-12)

Beneït sigui Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat.

En ell hem rebut la nostra part de l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança.

"DÉU TE GUARD, PLENA DE GRÀCIA, EL SENYOR ÉS AMB TU"

El tercer quadre és Natzaret. El centre d'atenció és la Verge Maria, no tant pel que ella fa i diu, com pel que l'àngel li anuncia que Déu ha fet en ella: "plena de gràcia". Tot el misteri de la concepció immaculada s'enclou en aquesta afirmació. No és encara el misteri de la maternitat virginal de Jesús, que és també anunciada, sinó quelcom més directe: aquesta noia, la verge Maria, ha estat, des del primer instant, el testimoni radiant de la gratuïtat de Déu.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (1:26-38)

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: "Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu". Ella, es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: "No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindràs un fill i li posaràs el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi". Maria preguntà a l'àngel: "¿Com pot ser això, si jo no tinc marit?" L'àngel li respongué: "L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim i cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat: ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible". Maria va respondre: "Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules".

I l'àngel es va retirar.

LA BÍBLIA A L'ABAST

El rei nou

Vet aquí un salm que, tant la tradició jueva com la cristiana, ha considerat sempre com un salm messiànic. En el retrat que s'hi fa del rei ideal, es presenten les característiques del príncep que Jahvè havia promès d'enviar al seu poble. Nosaltres sabem que aquest rei promès per Déu —i no sols al seu poble si no a tota la humanitat— no és altre que Jesucrist. Ell és debò el rei nou, desconegut fins al moment de la seva aparició en la nostra història, malgrat d'haver estat promès i esperat des de sempre. Es tracta, doncs, d'un salm en forma de pregària, molt apte per aquest temps d'Advent que estem vivint. Jesús, el rei nou, ve a nosaltres. Preparem-li l'arribada. Fem-li planers els camins que l'han de portar fins a nosaltres, tal com crida sant Joan Baptista en l'evangeli d'avui, fent ressonar amb una força nova la consigna d'Isaïes.

El salmista compon una pregària cortesana en forma de bons auguris a favor d'un rei d'Israel, per ser recitada o cantada en la diada de l'entronització del monarca, o potser en la celebració del seu aniversari. Es demana que el regnat que s'estrena sigui l'inici d'una era de pau i benestar, fruit del poder exercit pel nou rei que farà que sigui respectat i temut per tots els seus enemics. Fruit sobretot d'un bon govern fonamentat en la pràctica de la justícia i de l'interès amb que el nou rei vetllarà per defensar els pobres i els febles. Que els temps nous no siguin fugissers sinó que es perpetuïn al llarg de mesos i anys i que el record i la influència beneficosa de l'actuació del nou rei sigui com una fórmula de benedicció —de dir i desitjar el bé—

Pregària pel rei que ve

(Salm 71-H. 72-: 1-2. 7-8. 12-13. 17 R.: 7)

JOSEP M. ARAGONÈS

tant per les famílies d'Israel com per tots els pobles de la terra. Potser l'afany d'afalagar el nou rei que ascendia al tron d'Israel, va portar el salmista a teixir aquesta pregària, plena de bons auguris i de bona voluntat, encara que del tot irrealitzable —i de fet no realitzada mai— en la trajectòria de cap dels reis històrics de Judà o d'Israel. L'Esperit Sant, però, a partir d'aquesta circumstància tan humana, i fins i tot tant interessada, fa volar les paraules del salm cap a regions més altes, i ens hi parla del qui serà el Rei dels reis, la vinguda del qual tot el poble espera amb delit. Aquesta és també una lliçió important que ens cal aprendre: saber llegir amb fe allò que l'Esperit ens diu a través de la caligrafia —no sempre simple— dels fets de la nostra vida i de la història del poble.

Els signes messiànics

Els profetes, moguts per Jahvè, van anar dibuixant els traços que configuraven com una mena de retrat robot del futur Messies. De mica en mica donaven al poble aquelles senyes que li havia de permetre d'identificar l'enviat de Déu, quan aquest faria la seva aparició damunt de la terra. En aquesta pregària en l'entronització del rei, el salmista posa davant dels ulls del nou monarca una petita llista d'a-

quests signes messiànics. Si el rei vol ser fiel a la salvació de Jahvè, cal que s'atansi tant com pugui a la realitat que aquests signes presenten. **Déu meu, doneu al rei el vostre dret, doneu al príncep la vostra rectitud** (v. 1). El text hebreu demana per al rei: **els vostres judicis** —els judicis de Déu—, que signifiquen tant el dret suprem de judicar les causes dels súbdits, com l'estil i la saviesa de fer-ho. Que el rei sigui com una mena de pantalla, damunt de la qual s'hi projectin els determinis i l'acció de Déu. Per això es demana també per al príncep —el fill del rei— la rectitud de Jahvè, o sigui el seu encert en tractar les causes del poble. Aquests dret i rectitud —la justícia de Déu— es manifesten sobretot en l'actitud adoptada de cara als humils: que sigui recte amb els humils (v. 2b). És l'estil de l'alliberament, el camí de salvació. El poder no sols no ha d'esclafar ningú, sinó que ha de lluitar perquè tothom pugui aguantar-se dempeus. El Messies ve a alliberar els desvalguts. **Salvarà els pobres que reclamen, els desvalguts que no tenen defensor; s'apiadarà dels pobres i dels febles, els salvarà de la mort** (vv. 12-13). Per això serà auguri de felicitat —Bona Nova: Evangeli— i tant els nadius com els forasters se'n serviran per beneir-se.

Una actitud d'Advent

Quan parlem de l'espiritualitat del temps d'Advent solem citar l'esperança, la fortalesa, la paciència i la joia de l'espera, la conversió que fa lloc a dins nostre per al Messies que és a punt d'arribar. Hauríem de prestar més atenció a un aspecte, que ha d'ésser una actitud clara i comprometedora en nosaltres, que és l'opció preferencial pels més pobres. Potser això a algú pot sonar-li com a novetat, un invent de la pastoral d'ara que es deixa prendre per la sensibilitat social dels nostres temps. Seria un error pensar així. Tot l'Antic Testament és ple d'aquest clam dels profetes, que el salmista recull en la seva pregària reial. Preparar la vinguda del Messies, aplanar-li el camí, vol dir començar a fer el que ell es proposa realitzar amb la seva vinguda. Ve a salvar els pobres. Els pecadors, els qui per no tenir res, no posseïm ni una engruna de compte positiu. Som uns condemnats a mort. I el Messies ve a fer nos passar de l'esclavitud a la llibertat. Del no-res a ser fills de Déu. Donem-li'n gràcies. Però fugim de manifestar-nos en les relacions amb els germans com ho fan els polls ruscats, seguint la dita popular. Si som del Messies, mirem els pobres i posem-nos decididament al seu costat. No amb una actitud sentimental o paternalista, sinó salvadora, alliberadora. És l'autèntica actitud cristiana d'Advent. De l'Advent litúrgic i d'aquest altre adveniment de Jesús, quan es presenti a judicar els vius i els morts. Siguem coherents amb la nostra fe. Seguir Jesús en el seu itinerari de redemptor i **que es perpetui el seu nom, i duri com el sol**. I el seu nom és el de l'Alliberador.

CULTURA CIENTIFICA

La cèl·lula i la reproducció dels éssers vius

29. Els àcids nucleics

A la pregunta de si els plasmidís constitueixen la forma més elemental de vida alguns autors responen afirmativament. No en el sentit que siguessin aquests els primers organismes vivents que poblaren el nostre planeta, perquè, no podent viure els plasmidís fora de la cèl·lula amfitriona, és impossible que fossin ells els que en un principi, quan encara no hi havia cèl·lules, visquessin i es reproduïssin en els oceans terrestres primigenis; sinó entenent que els organismes que iniciaren la vida a la Terra havien de ser com ells fets d'àcids nucleics (ADN o ARN), perquè s'ha vist clarament que sense aquests àcids no hi ha vida i onsevulla que ells hi siguin hi trobem fenòmens vitals. I què són els àcids nucleics? Ha arribat el moment de parlar-ne:

La constitució química: Kossel

Va ser Albrecht Kossel (1853-1927) qui va començar a aclarir la naturalesa química d'aquests components de la vida. De noi volia estudiar botànica, però el seu pare li aconsellà que cursés medicina, que tenia més esdevenidor. A la universitat d'Estrasburg conegué el bioquímic Ernst F.I. Hoppe-Seyler (1825-95) descobridor de moltes substàncies orgàniques

i, sentint atracció per aquestes investigacions, es col·locà d'ajudant d'ell durant quatre anys. Un deixeble de Hoppe-Seyler, el suís Friedrich Miescher (1844-95), havia descobert el 1869 en unes deixalles cel·lulars una substància nitrogenada que contenia fòsfor. El professor s'hi va interessar i després de trobar-ne en altres cèl·lules arribaren tots dos a la conclusió que provenia del nucli. L'anomenaren nucleïna. Més tard se'n digué àcid nucleic, que és el nom actual. Doncs bé, Kossel volgué escatir de què estava formada exactament aquella misteriosa nucleïna.

Som el 1879. Per als mitjans d'aleshores la cosa no era fàcil; s'havien de fer unes anàlisis molt meticuloses i delicades. Però el nostre home no es féu enrera. De moment hi trobà una part proteica i una part àcida. La proteïna era com qualsevol altra, però l'àcid era totalment diferent de tots els productes naturals coneguts. Aconseguí desdoblar-lo químicament i hi trobà per una banda dues purines (adenina i guanina) i tres pirimidines (citosina, timina i uracil), i per l'altra àcid fosfòric. A més hi detectà dos hidrats de carboni que no arribà a identificar. Això ho faria en part el 1909 el rus Phoebus A.T. Levene (1869-1940); fou una proesa química que meravellà el mateix Kossel. Resultà que un era la ribosa, que és una pentosa (glúcid de 5 car-

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

bonis) i l'altre també era una pentosa, però fins el 1929 no en trobà Levene la fórmula correcta: com la ribosa però amb un oxigen menys; s'anomenà desoxirribosa. I l'àcid nucleic que conté ribosa es diu ribonucleic, abreujadament ARN, i el de la desoxirribosa desoxirribonucleic, ADN.

Mentrestant el 1910 Kossel ja havia rebut el premi Nobel de fisiologia i medicina pels seus treballs sobre els àcids nucleics. Cal notar, però, que ni ell mateix no s'havia adonat de la gran importància que tenien per a la vida.

L'estructura: Wilkins, Crick i Watson

Saber de què consten els àcids nucleics no és encara conèixer-ne l'estructura, cosa molt més difícil. Alexander Todd (nat el 1907), químic escocès, professor de Manchester i després de Cambridge, prosseguí l'estudi d'aquests compostos en el punt on Levene els havia deixat. Arribà a la conclusió que eren estructures allargades formades per nucleòtids, designant aquest nom el conjunt

format per una molècula d'àcid fosfòric, una base purínica o pirimidínica i una ribosa o una desoxirribosa, segons que fos ARN o ADN. Però l'estructura de les cadenes de nucleòtids no es podia pas saber només amb anàlisis químiques. Els mètodes de la física hi ajudarien.

El físic neozelandès Maurice H.F. Wilkins (1916), transplantat a Anglaterra, doctor en física per Cambridge el 1940, va voler aplicar el mètode de la difracció dels raigs X per a "veure" l'estructura dels àcids nucleics. I el 1953 pogué anunciar que hi havia trobat certes regularitats, és a dir repeticions al llarg de la cadena. Francis H.C. Crick (1916), anglès i doctor en física per Cambridge com Wilkins, volgué continuar la recerca. Trobà un bon col·laborador en l'americà James D. Watson (1928) qui, després de doctorar-se en bioquímica a la universitat d'Indiana el 1950 i passar un temps a Copenhaguen, acudí a Cambridge. Crick i Watson es proposaren el problema de trobar la millor manera d'interpretar els resultats de Wilkins, tenint també en compte la capacitat que té l'ADN de duplicar-se i formar una còpia d'ell mateix.

La primera cosa que semblava clara era que l'ADN havia de tenir forma helicoidal, com una escala de cargol; així s'explicaven les regularitats de Wilkins. A més se sabia que el nombre

d'unitats de timinà de cada ADN era igual al de les d'adenina, i el de les de guanina al de les de citosina, cosa que havia descobert feia poc l'austriac Erwin Chargaff (1905). (A l'ARN passa una cosa semblant però en comptes de timina hi ha uracil). Ara bé, l'explicació més lògica que hi trobaren Crick i Watson era que l'ADN fos una doble hèlix amb els nucleòtids encarats de manera que cada unitat d'adenina d'una banda s'enllacés amb la de timina de l'altra i la de guanina amb la de citosina, és a dir una purínica amb una pirimidínica i no d'altra manera, per fer que tots els esglaons tinguessin la mateixa amplada. I el procés de reducció havia de consistir en separar-se les dues cadenes de la doble hèlix i cada una servir de model per a fer-se'n una de complementària. Però tot això en aquest moment de 1953 eren només hipòtesis. Van caldre deu anys de pesadíssims treballs de laboratori per poder arribar a la conclusió que la idea era la correcta. El model de Crick-Watson per als àcids nucleics ja ha estat admès per tothom. Wilkins, Crick i Watson compartiren el premi Nobel de medicina i fisiologia el 1962.

Però restava encara el problema més difícil i important per resoldre: com funcionen els àcids nucleics en ordre a transmetre els missatges vitals i fer que el conjunt de la cèl·lula tingui realment vida?

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

Segons Caritas

Vuit milions de pobres a Espanya

Caritas Espanyola acaba de divulgar la notícia que a tot l'Estat espanyol existeixen actualment vuit milions de persones pobres, de les quals quatre milions són gent d'extrema pobresa.

Abans d'entrar en detalls cal afirmar que la xifra donada per Caritas, és el resultat d'un estudi seriós i responsable, fet per membres tècnics i especialitzats de l'Obra i tenim moltes raons per admetre i creure —tot i que ens dolgui— la fiabilitat de dita enquesta. Caritas no és solament l'Obra dilecta de l'Església en l'Acció Social, sinó que està present en totes les diòcesis d'Espanya i pot i sap determinar tots els punts on rau la pobresa, avaluar la seva quantia i analitzar-ne detalladament tota la realitat.

La notícia malgrat haver estat poc divulgada, ha causat impacte i preocupació.

Que d'una població total de quasi quaranta milions de persones, vuit milions, es a dir el 20%, siguin pobres, és vertaderament una vergonya per a tots. Després de Portugal som a Europa el país que, proporcionalment al seu nombre d'habitants, aporta més gent necessitada a la Comunitat Europea i aquesta realitat no aforceix pas a ningú.

Val a dir que cap govern, des que jo tinc ús de raó —diguem-li monarquia, república o dictadura— no s'ha preocupat ni poc ni gaire dels pobres. A tot estirar, posar draps calents i fer l'orni. Quan semblava que el socialisme, ara

implantat i reafirmat, seria la panacea a molts mals, ens trobem amb més pobres que mai. Aquí potser convindria pensar en la sentència del gran Chesterton quan diu: "El socialisme és un remei per al món, però no produeix la mena de salut desitjada".

Admetem, és clar, que tal com a nivell personal i familiar hi ha problemes i capficaments, creiem que els del govern deuen ser encara molt més greus i d'una envergadura tan gran que, naturalment, minimitza els normals trencaclosques de cada ciutadà.

Des de fa 36 anys, Caritas està desenvolupant una missió realment digna d'elogi per apaivagar la pobresa. Va començar amb uns mínims recursos i unes poques ajudes i avui s'alça com l'Obra que més eficaçment lluita contra la misèria en tot l'Estat.

Un ampli camp d'acció social

Per dades obtingudes i concretant-nos a la diòcesi de Barcelona, l'any 1985 Caritas ajudà 32.000 persones necessitades i destinà 360.000.000 de pessetes a les seves obres. El camp d'acció social de Caritas es desenvolupa en: cases d'acollida, fons d'assistència social, servei d'ajuda a domicili, cooperatives de promoció juvenil, formació professional, a part de serveis especialitzats, com ara: vellesa, infància, atur, ajuda econòmica, malaltia, educació, etc.

Sortosament Caritas compta avui amb nombroses ajudes principalment particulars i d'empreses privades, així com el suport de dues col·lectes anuals, i la seva labor és una aportació vàlida i positiva per a la classe necessitada.

Però l'Església a través de la seva Obra Social no pot, ni de bon tros, arreglar ni millorar totalment la situació de tanta gent i famílies desvalgudes.

Caldria preguntar-se seriosament si tocant l'any dos mil, en plena eferescència tècnica i científica, amb quantioses despeses per armament i sosteniment dels exèrcits, amb creació de superhotels i zones urbanístiques de luxe, per què no hi ha una solució més positiva, un remei més eficaç per deturar, ara ja, i fer minvar a poc a poc, aquesta penúria en la nostra societat.

Es clar que sempre hi haurà pobres. Gent vergonyant que han de portar calladament llur destí, d'altres que poc els importa la seva penosa condició social i els més, nòmades, mendicants i transeünts, que de tan inserits en la misèria ja no saben sortir-ne.

El país més ric del món EE.UU. manté ghettos i suburbis d'una pobresa indescriptible. Els vagabunds i captaires sumen milions fins i tot se'ls va batejar com The Great Society (la gran societat). El famós Exèrcit de Salvació, el "Welfare" (subsidi pels aturats) i la "safety net" o mínima protecció, no assoleixen tampoc cobrir les necessitats d'aquesta

"gran societat" de pobres.

De solucions n'hi pot haver de diverses que, lentes però inflexibles, donin pas a fer inqüestionable la manera que la pobresa no sigui un problema sense resposta.

Cal sobretot que el govern faci una política social més adequada i responsable per donar solució a les necessitats concretes, urgents i bàsiques, d'aquests ciutadans.

Si la Constitució, aprovada per tots els estaments de la nació, concreta la necessitat que "tot-hom té dret a viure amb dignitat", això és una solemne mofa pels 8.000.000 de pobres existents.

La planificació de Caritas es mou de manera que sigui el mateix pobre qui, ajudant-lo i pel seu esforç, pugui crear-se una manera de viure, és a dir, que les persones que viuen sota mínims de sou, que les cares tristes de l'atur, que la manca d'un servei mèdic positiu, no signifiqui una major carga per la societat.

Que l'habitatge, el menjar i la salut, els tres fonaments materials bàsics per tot ésser humà, puguin aconseguir-se mitjançant el treball i l'ajuda qualificada als interessats.

Certament és tota la societat —poders públics, ciutadans, institucions oficials i privades— qui s'ha de preocupar pel benestar dels seus membres necessitats. Per molt que una institució com Caritas vulgui atendre tal nombre de desvalguts, no pot assolir el compromís de solucionar aquesta allau de necessitats. I consti que

és gran el seu interès a desvetllar iniciatives de tipus col·lectiu; a prevenir situacions crítiques sobretot en la mateixa infància, ja que per la prevenció vindrà un nou millorament social; a imaginar creativitat i responsabilitat per cercar conquestes positives.

Un món més solidari

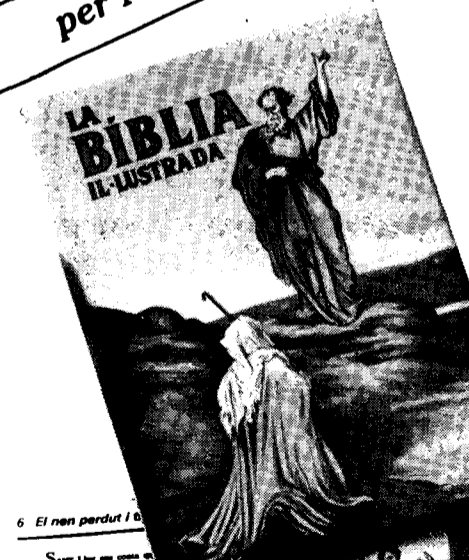
I finalment manca, sobretot, analitzar l'atàvic i sempre vigent problema de la distribució de riquesa. La desigualtat social és causa segura de marginació i pobresa. Caldria que hi hagués menys rics multimilionaris i menys pobres de solemnitat. Lluitar per un món més solidari és sentir viu l'Evangeli entre nosaltres. La dignificació de l'home no ha de ser mai un repte sord i amagadís. Cal dir les veritats, fer-les conèixer i tocar de peus a terra perquè la solidaritat i l'ajut als desvalguts sigui un fet real no qüestionable.

A partir de 1987 Espanya s'incorpora al programa que contra la pobresa desenvolupa la Comunitat Econòmica Europea, que pel bienni 1987-88 té fixat l'ajut d'uns 500 milions de pessetes conjuntament per Espanya i Portugal.

Fem-nos solidaris d'aquesta tasca i procurem combatre perquè la falta de recursos no sigui en endavant, per cap persona, una pobresa imposada.

PERE VIVES

Un bon regal als infants per Nadal i Reis

Primera edició en català

LA BÍBLIA IL·LUSTRADA

Text de José Ramón Sáenz Uranga
Traducció al català d'Enric Castanyer
Il·lustracions de F. Monzio Compagnoni

- Un autèntic museu bíblic: 75 il·lustracions en color.
- Més de 100.000 exemplars venuts en les 12 edicions en castellà.
- La Bíblia visiva, de fàcil lectura per a tota la família. 160 pàgs. 1.000 ptes.

• Edita i distribueix:

Edicions Paulines

Via Laietana, 38 - 08003 BARCELONA - Tel. (93) 310 18 08

- També pot trobar aquesta obra a:
- LLIBRERIA SAN PABLO - Ronda de S. Pere, 19-21 - 08010 BARCELONA
- i en totes les llibreries del ram.

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

“La persona té necessitat d'un equilibri, i ha d'assegurar un CREIXEMENT assimilat i harmoniós”

DR. RAMON TORRELLA
Arquebisbe de Tarragona i Primat.
(DE CATALUNYA CRISTIANA, n.º 368)

PAU

Tots volem viure en pau, però què és la pau per a mi?; Tranquil·litat? Quietud? Absència de fatigs i molèsties? Allunyament de guerres i violències? Cap passió, ansietat o temor que em pertorbi? Un estat d'ànim tranquil?

Tomàs d'Aquino definia la pau com la tranquil·litat dins un ordre, però tots coneixem l'enuig d'aquell escriptor desordenat al qui li ordenaren els seus papers...

Isaïes deia que la pau és obra de la justícia. Això ja està millor: Pau és la tranquil·litat dins d'un ordre en el qual són respectats els drets de Déu, dels germans i de tota la creació.

Una consciència sense remordiments, amb tots els deutes pagats, mereix gaudir de pau.

La pau cal construir-la cada jorn, a l'interior i al defora de cadascú. L'existència de discriminacions i contrastos socials és un perill per la pau. La indiferència envers els problemes aliens pot donar-nos una falsa pau; contràriament un esperit de lluita —no violenta— contra la injustícia, pot ser banc de proves de la nostra estima de la pau i una bona ocasió per sembrar pau tot experimentant-ne el goig. La pau de Crist no és estàtica, però que n'hem fet de la pau de Crist?

Deia Plató que “en el fons del cor és on cal construir la pau: la pau del cor és el paradís dels homes”. Jesús proclamà benaurats els portadors de pau: Déu els reconeix com a fills perquè han sabut viure com a germans. Déu ens crida a viure en pau. La pau interior ha d'estar a l'abric de tota pertorbació, per això recomana Teresa de Jesús, “nada te turbe, nada te espante, todo se pasa, sólo Dios basta”.

Obrir camins a l'amor és facilitar l'arribada de la pau: caminar junts, dialogant, convivint en qualsevol lloc, servint desinteressadament, esforçant-nos per construir un món millor, esperant el demà sense preocupació,... són font de pau interior i social, d'una pau que es contagia suaument.

LLUÍS ANTONI

La Pastoral de la gent gran avança

Representants de les vuit diòcesis catalanes ens hem reunit novament a la Santa Cova de Manresa, els dies 6 i 7 de novembre darrer, per a estudiar conjuntament el “Projecte de pastoral de la Gent gran” que “Vida Creixent” ha elaborat, amb el desig de contribuir, en la seva mesura, a la presència evangelitzadora de l'Església en aquest camp cada dia més ubèrrim i extens de les persones en edat de jubilació o ja jubilades.

Es tracta, com diem, d'un projecte que pot restar com a norma orientativa de les actuacions del nostre moviment, o que pot ser assumit a un nivell més ampli, a judici del Pastor de cada una de les nostres diòcesis, per anar cobrint les etapes que a poc a poc els seran marcades

segons les necessitats i condicionaments del seu propi entorn.

Partint d'una reflexió teològica i d'una anàlisi rigorosa de l'actualitat de cada moment i en cada lloc, s'intenta de fer una oferta declaradament pastoral que abrasi totes les persones grans i llurs situacions, no tan sols les presents sinó amb una projecció que pugui fer-la operativa en el futur. Com es diu en el text d'aquest projecte, “Vida Creixent” ha de ser ferment per a la pastoral de la gent gran ara i ací, tot posant l'atenció vers l'any 2000, que és una fita força remarcada pel nostre Sant Pare, Joan Pau II, i també invocada sovint pels estadistes de tot el món.

Heus ací, doncs, una oferta que no

hauria de passar desapercibuda per ningú que estimi els valors divins i humans que tenim cada persona i que podem i hem d'aportar als altres. Són valors que adquirim, ja des de l'instant de la concepció, amb tot el grau d'esperances que suscita, fins a la fi dels nostres dies que, per llargs o curts que siguin, comporten un cert grau de plenitud.

En definitiva, com ja hem dit en d'altres ocasions, no es tracta d'afegir una activitat més a les que hom ja està aconseguint, sinó de fer una labor de síntesi i fixar uns objectius que les aplegui totes, bo i acreixent l'esperit que els dona sentit i vida a la seva vida, superant els avatars i les limitacions a què estem subjectes les persones i les nostres obres.

La nostra germanor universal

A darrers de l'octubre passat va tenir lloc a Fátima el **Congrés Internacional de “La Vie Montante”**, el moviment espiritual de la Gent gran que a casa nostra és conegut amb el nom de “Vida Creixent”.

El nostre Coordinador diocesà, en Joan Viñas i Bona, va prendre part activa en aquesta Trobada que aplegà els representants de quinze països d'Europa i un Delegat de la Comissió Episcopal de l'Amèrica Llatina (CELAM).

Les ponències i, en general, els treballs i canvis d'impressions que s'hi feren, van ser molt enriquidors per a tots els reunits i permeten d'enfocar el futur del nostre moviment amb confiança i optimisme.

Als actes de clausura, a part dels altres propis del lloc i de la peregrinació que s'hi feia, hi van assistir més de 500 pelegrins procedents de diverses diòcesis espanyoles. També les nostres de Tarragona, Lleida, Tortosa, d'Urgell, Girona i Barcelona eren presents en aquesta pelegrinació, l'organització de la qual —excel·lent, per cert— va anar a càrrec de CATALUNYA CRISTIANA.

Tothom ha retornat molt content d'aquesta experiència, i ens ha fet sentir més disposats encara a difondre arreu l'esperit d'amistat, de reflexió i de pregària que anima el nostre moviment.

Grup de representants de les diòcesis espanyoles

Recés: L'esperança

Dirigit pel Consiliari diocesà de “Vida Creixent”, P. Lluís Antoni Sobrero, s.j.

DISSABTE, dia 13 de desembre, 1986. A les 10 matí. AL COL·LEGI DE LES RR.MM. ESCOLÀPIES. (Aragó, 302, xamfrà Roger de Llúria.)

US OFERIM UNA BONA PREPARACIÓ PER A L'ADVENT. NO HI FALTEU!

Díptic d'Advent i Nadal

*Mare de Déu de l'Advent,
immàcula gravidesa;
fruit del vostre infantament
l'esperança és ja certa.*

*A Vós, confiadament,
supliquem la gentilesa
del ple rejuveniment;
corona de la vellesa.*

*Cada Nadal té l'encís
de renovar la natura,
perquè un plor de criatura
ens retroba el paradís.*

*L'amor no és oblidatís
quan el nostre bé procura;
dóna'ns, doncs, nova ventura,
Nadal del vuitanta-sis.*

J.N.C.

Víctor Pou, europeista convençut

Europa, un eixam de pobles

Som a les Gunyoles d'Avinyonet (Penedès), després de la reunió preparatòria de les setenes Jornades de l'Àmbit Maria Corral: "Europa, família de nacions: fonament de pau", que se celebren a Barcelona aquesta setmana. Conversem amb un dels ponents: Víctor Pou i Serradell. Té 42 anys. Europeista convençut. Director General d'Adequació a les Comunitats Europees i del Patronat Català ProEuropa. Casat amb Irene, holandesa de nissaga. Pare de tres fills. Fill de Josep M. Pou —famos advocat i publicista calongí— i de Teresa Serradell, artista pintora. Ha heretat la destresa i el seny del pare i l'embranchida creadora de la mare. Esportiu i dinàmic. Encomana vitalitat i entusiasme.

—Víctor Pou, què és Europa?
—Una veritable societat. Cito Ortega: un eixam de pobles que volen junts. Jo la comparo a una gran fracció; amb un comú denominador on hi ha moltes coses que ens uneixen: història, cultura, civilització, drets humans, cristianisme, un cert concepte de

l'equilibri i de la mesura, un respecte profund per a les llibertats individuals...

—I al numerador?
—Una gran riquesa, una diversitat de pobles i de llengües.

—Com es resol aquesta fracció?

—Construint una Europa basada en aquells valors que són comuns i respectant la diversitat.

—Vols dir que la unió europea no és una utopia?

—No. És una cosa possible, necessària i urgent. La utopia és creure que el futur d'Europa passa encara pel predomini dels Estats...

—Alguns s'ho pensen...

—S'equivoquen. Els Estats avui ja no són a la punta del progressisme històric com hi eren fa uns segles. Han d'anar perdent sobirania i han d'anar-la cedint cap amunt —cap a una federació— i cap avall, cap als petits països...

—I aquesta federació, qui la pot fer?

—La negociació constant. Avui no hi ha un federador que federi Europa, com hi hagué un Napoleó o un Hitler.

L'Europa unida es fa a través de la negociació constant...

—Però, això és molt lent...

—Sí. Europa es construeix lentament, però democràticament. És cert que s'ha fet poc, comparat amb el que es pot fer, però el que ja s'ha fet és pràcticament intocable...

—Tot i així, Europa està dividida, hi ha un teló d'acer...

—Sí. I és totalment necessari superar aquesta divisió que encara no ha comportat ni la signatura de cap tractat de pau entre la potència guanyadora euroasiàtica i les potències vençudes, particularment Alemanya.

—Quin camí hi ha?

—La via comunitària. Hi ha una gran esperança dipositada en les Comunitats Europees.

—Optimista per la incorporació d'Espanya?

—Sí. I fonament el meu optimisme en arguments de tipus històric, geopolític i polític. Històrics, perquè l'Estat Espanyol ha fet una gran rectificació, després de viure d'esquena a Europa de feia ben bé tres segles. Geopolítics, per-

Víctor Pou creu que anem cap a una Europa dels pobles.

què tenim la sort de ser a l'Europa Occidental. Polítics, perquè sabem que la integració és l'acompliment del somni dels demòcrates veritables, ja des del franquisme.

—Des del punt de vista econòmic, també ets tan optimista?

—Tot dependrà de nosaltres mateixos i de l'esforç que siguem capaços de fer. No podem distreure'ns, en absolut. Entrem en un mercat amb 320 milions de consumidors i hem de fer un gran esforç, si volem ser tan competitius com els alemanys o tan seriosos com els holandesos.

—I Catalunya, quin paper juga en la integració?

—Anem cap a una Europa de les regions, dels pobles. Vet aquí una oportunitat històrica única per a Catalunya. Els catalans, que som europeus de nissaga, de vocació i de tradició, podem fer-hi un gran pa-

per. I Catalunya pot convertir-se en una regió europea modelica. Europa hauria de ser una suma de petites catalunyes...

—¿Creus que el "Realisme Existencial" és un bon punt de partença humanista per la construcció d'Europa?

—Sí, perquè et convida a néixer de nou, a repensar del tot el futur.

—Creus que la democràcia haurà de fer un salt qualitatiu?

—Sí; hi ha molts factors que ja ho estan exigint: l'aparició de noves tecnologies, la superació de velles ideologies, el mal funcionament d'institucions pensades fa dos o tres segles... Crec que som davant del repte de reforçar la democràcia en nom de la democràcia.

—Un gran desafiament.

JAUME AYMAR
De l'Àmbit Maria Corral

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

A Sant Marçal de Bima es feia una missa molt especial

Església de Sant Marçal. Ruïnes. Resta l'absis a poca alçada i dos trossos del mur nord amb l'arrencada de la volta. (Vicenç Burón).

De sempre, s'ha considerat a l'església de Sant Marçal propera a la masia de Bima,

com el temple més antic de la comarca. Aquesta asseveració no comprovada històricament

L'església és a la Cava a l'Alt Urgell.

pels habitants d'aquelles contrades i per la tradició és d'una certesa absoluta. Per tots l'ermita de Sant Marçal és la més vella.

Avui és una total ruïna i aviat no en quedarà res. La despoblació, l'ignorància i la manca de recursos fan que a poc a poc anem perdent una gran part del patrimoni.

Deixem però els sentiments de tristor i anem a explicar la petita i entranyable història que la tradició ha fet arribar al nostre abast, i que coneixereu tot seguit: Sant Marçal, era la parròquia d'una nombrosa filigrèsia escampada pels vessants de la Serra del Cadí. Aquesta circumstància feia que els fidels, per assistir a la missa dominical havien de fer llargues caminades per aquells camins de mala petja. El problema de la llunyania s'agreuja a les èpoques hivernals amb les fortes tempestes i nevades tant freqüents en aquells verals. Tots aquests inconvenients, sumats als propis dels treballs de la pagesia, feren pendre a la clerecia una curiosa decisió. Els diumenges, els fidels per assistir a la missa, no els calia estar presents en el temple. Era suficient que encara que fos de molt lluny, vegessin l'ermita de Sant Marçal. Així la pagesia dels masos i dels petits nuclis rurals, puja-

ven als llocs més alts d'aquelles serralades per seguir l'eucaristia.

A l'hora en punt, els escolans feien sonar la campana, perquè tothom s'adonés que s'iniciava la cerimònia. Des d'aquest moment les famílies romanien en devoció i silenci, com si aquelles muntanyes impressionants fossin un gran temple.

En el moment solemne de la consagració, els escolanets sortien de l'església i feien sonar novament les campanetes, i tots els fidels es posaven de genolls per adorar el Senyor.

Quan la missa era finita, el celebrant sortia del temple i amb el "Ite missa est" beneïa els quatre punts cardinals. En aquell moment tots aquells cristians feien el senyal de la creu i amb l'alegria del deure complert tornaven a les seves llars i a les seves tasques.

No voldria acabar sense aclarir, que tant si aquesta tradició és certa o sols una llegenda, per mi el resultat és el mateix. El que es bonic, mereix sempre un lloc de preferència en el costumari de la nostra terra.

JOSEP M. BROTO i TWOSE

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Propostes enfront a la drogaaddicció juvenil

L'hivern passat, la Comunitat Parroquial de Sant Miquel dels Sants (Barcelona) es va reunir per aprofundir sobre quin compromís pràctic podia assumir l'Església de Catalunya davant el greu problema de la drogaaddicció en els joves afectats dels nostres dies. En aquesta reunió, que va durar gairebé tot un diumenge, van ser-hi presents tres professionals que, amb experiència de treball en el camp de les toxicomànies, van aportar els seus coneixements i van canalitzar les diferents idees que van anar sorgint durant aquella assemblea comunitària. Aquesta iniciativa, pionera en el nostre país però no a d'altres països (l'Església Italiana ja fa temps que va decidir col·laborar activament en les tasques de rehabilitació i reinserció), ja ha començat a trobar ressó en d'altres comunitats cristianes que també volen col·laborar en la mesura de les seves possibilitats. La Comunitat Parroquial de Sant Josep de Calassanç n'és una bona prova.

En aquella assemblea i fruit d'una reflexió seriosa —diverses cites bíbliques van donar-hi cos— van sorgir diferents propostes que, es va considerar, estaven a l'abast de l'esmentada comunitat i que, crec, podrien molt bé ser extrapolables a d'altres comunitats cristianes com també a d'altres institucions públiques i privades, en un bon nombre de casos. A continuació, exposo les més significatives:

—Fer-se socis d'una Associació reconeguda, que ajudés els toxicòmans i les seves famílies.

Les comunitats parroquials han d'assumir la tasca d'assistència als joves toxicòmans.

—Oferir-se per tenir a un noi o noia, ja rehabilitat físicament, durant uns dies (vacances, caps de setmana, etc.)

—Responsabilitzar-se de l'alimentació d'un grup de jo-

ves que en aquests moments estiguin ingressats en una Comunitat Terapèutica.

—Tenir cura d'una beca mensual, import de l'estada

d'un toxicòman en una Comunitat Terapèutica, o bé de mitja o d'un quart de l'import de la beca.

—Oferta d'un local per instal·lar-hi un taller protegit en el qual s'hi fessin tasques de formació professional i de lleure.

—Persones i tasques que ajudin en la dinamització del jovent toxicòman.

—Llocs de treballs protegits per a nois i noies, o llocs de treballs normals.

—Petites feines que podrien ser temporals o estables, i que es farien en règim cooperativista.

—Assessorament jurídic, etc.

Avui seria bo que ens plantejàssim quina resposta donem, des de les nostres parròquies i comunitats, al greu problema de la drogaaddicció juvenil. Creieu que valdria la pena que destinéssiu un temps per a reflexionar-hi a nivell comunitari? D'altres comunitats cristianes, com ja hem vist, han començat a moure's en aquest sentit.

De possibilitats per a col·laborar no en faltaran mai, cadascú en el grau que li sigui possible. Crec que no podem desentendre'ns d'un problema que no és només d'uns quants sinó que, en una o altra mesu-

ra, ens afecta a tots. Ben segur, molts de vosaltres coneixeu joves i famílies que pateixen aquest problema amb totes les conseqüències que comporta.

Recursos terapèutics insuficients

Si tenim present que els recursos terapèutics de què disposem en aquests moments són insuficients, i veient que l'Església pot tenir un rol important en les fases de rehabilitació i, sobretot, de reinserció dels joves drogaaddictes recuperats que lluiten per integrar-se a la societat; ara, ens cal preguntar-nos si, des de la nostra comunitat parroquial, podem comprometre'ns en alguna activitat concreta que serveixi per donar una petita o gran resposta en aquest problema.

Voldria animar a tots aquells que es plantegen posar en marxa una acció concreta dins la seva comunitat, que no defalleixin malgrat les adversitats i contratemps —que poden ser molts— i que busquin sempre l'assessorament de professionals que els puguin orientar i ajudar en tot allò que comencin.

En acabar, vull fer referència a la Carta Pastoral dels bisbes bascos, redactada l'any 1984, que porta per títol: **El món obscur de la droga juvenil**. En un dels seus apartats, tot fent esment de les comunitats parroquials, diu: "Els joves toxicòmans de la vostra feligresia són una part confiada també a la vostra cura. Una veritable comunitat parroquial ha d'assumir l'acció caritativa i social com una tasca igualment noble i cristiana que l'evangelització o la celebració de la fe. La Caritas parroquial és el mitjà privilegiat per a assumir més directament aquesta tasca, en la qual s'incriu de ple l'atenció als drogaaddictes. Les petites possibilitats de cada parròquia es poden multiplicar si hom les sap articular entorn de les Caritas Zonals i diocesanes. D'aquesta manera ha esdevingut realitat una assistència efectiva a tants sense feina. Poques coses desitjariem com que aquesta assistència pogués arribar, amb poc temps, als toxicòmans.

Però assumir aquesta nova tasca comporta de la vostra part una donació personal i econòmica que la sostingui. El treball social amb els toxicòmans demana persones capacitades que estiguin disposades a preparar-se per a aquesta missió. L'Esperit, que sempre suscita en l'Església els ministres exigits per les noves situacions, us convida, a través nostre, a respondre-li generosament.

JOSEP MASIP

Lourdes, temple de fe

De mica en mica uns centenars de persones van omplir la plaça del Rosari davant de la Basílica que porta el mateix nom. Les llums de les torxes pampalluguejant en la nit es confonen amb les estrelles del cel.

Les veus que resen i canten el Rosari en tots els idiomes de la terra ressonen clares i fortes, fent veritaderes les paraules de sant Agustí: "Aquell que canta al Senyor, resa dues vegades".

Som a Lourdes. Cada llum, cada pregària és petició i acció de gràcies, és sentiment de Fe, és un crit a Maria en comunió de nacions, és temple obert a l'emoció i alegria més nítida, aquella que emana d'un esperit de pau.

Quantes vegades el qui anomenem malalt ajuda amb el seu exemple una altra classe de malalts no visibles físicament.

Són les sis del matí, l'aire és fred, el silenci immens, les aigües del riu, en passar prop de la Gruta callen. No succeeix el mateix abans i després d'haver passat. Totes aquelles persones que hi han estat, saben que és cert. Jo crec que és la manera de pregar de l'aigua. Aquesta aigua que tan important és en les aparicions de Lourdes.

Una noia molt jove plora, presa d'una gran emoció. Em fixo en ella i em commou, els seus ulls clars es claven en el meus, i em diu:

—Estic plorant d'alegria; per primera vegada en la vida, vaig gosar dir en veu alta que sóc coixa. Sap que ho he dit a la Mare de Déu com si ella no ho sabés, m'he alliberat per sempre d'aquest complex. Aquesta paraula a casa meua estava prohibida perquè jo no sofrís. Porto disset anys amagant el

cap sota l'ala. La seva amiga de 10 anys em digué ahir quan la posava al llit:

—Escolta Mònica, si tu vas abans que jo a la Santa Cova, digues-li a la Mare de Déu que curi la meua amiga. Si és que pot, perquè ella pobreta ni camina, ni hi veu. I jo queestic més bé que ella...

Quina grandesa d'ànima la de la nena, em vaig sentir tan miserable, per això sóc aquí i per aixòestic plorant!

Fa anys, una de les meves filles estava malalta, i vaig anar com sempre en pelegrinatge a Lourdes...

Jo era a la gruta resant per ella i plorant, quan un noi que estava en una llitera al meu costat, em digué:

—No ploris més. Ofereixo el meu dolor pel teu, sé que m'estic morint, peròestic preparat.

Els seus ulls em miraren plens de pau. Va morir poc després. Era un gran organista amb un futur meravellós. Les seves mans prodigioses malgrat la seva joventut havien recorregut tot Europa interpretant la música de grans mestres. I allí estaven ara, sense gens de força ni per ajuntar-les per resar, però amb acceptació de "FACI'S LA VOSTRA VOLUNTAT"...

Lourdes és trobada de camins fets vida en cada persona, en cada dolor i en tota alegria. La Fe, aquesta mateixa que ens porta cada any als peus de la Verge Blanca.

—Silenci! Està passant el Santíssim. "Senyor fes que jo camini", "Senyor fes que jo hi vegi".

PEPITA RAMONEDA

Important restauració de vitralls a Barcelona

El 1983 l'Ajuntament de Barcelona va iniciar la seva campanya per a la recuperació de vitralls amb la mostra titulada "CONTRALLUMS" efectuada a la Casa Elizalde on fou exhibida una important i inèdita col·lecció de vitralls modernistes del nostre patrimoni.

Aquest mateix any fou creat el taller-escola de vitralls artístics dins el Primer Pla d'ocupació juvenil de l'Ajuntament de Barcelona, que des d'aleshores funciona a la Casa Elizalde.

Dintre la campanya de restauració i conservació ja han estat realitzades obres ben significatives, d'entre les quals es pot citar a títol d'exemple:

La restauració dels vitralls de Domènech i Muntaner del Museu de Zoologia.

La restauració d'un gran vitrall amb figures, realitzat per A. Bordalba per a la casa n.º 20 del carrer d'Ausiàs March.

La restauració de la claraboia de vitrall de la casa Amatller de Puig i Cadafalch, situada en el n.º 41 del Passeig de Gràcia.

La restauració de vuit tribunes de vitralls de la casa n.º 82 del carrer Roger de Llúria.

La restauració dels vitralls de la tècnica cloisonné llegats a l'Ajuntament per la família Bertrand i Serra.

La restauració de les finestres amb vitralls emplomats de la Casa de l'Ardiaca, seu de l'Arxiu Històric.

La restauració d'una part dels vitralls del Palau de la Música Catalana.

L'Ajuntament de Barcelona atorga importants subvencions per a les obres de recuperació i conservació de vitralls, amb les quals vostè pot comptar per recuperar el seu.

Aquestes subvencions s'atorguen únicament a les obres de restauració que siguin realitzades respectant absolutament els vitralls en el seu estat original, i utilitzant els vidres de l'època en el cas que se n'hagin de substituir de trencats.

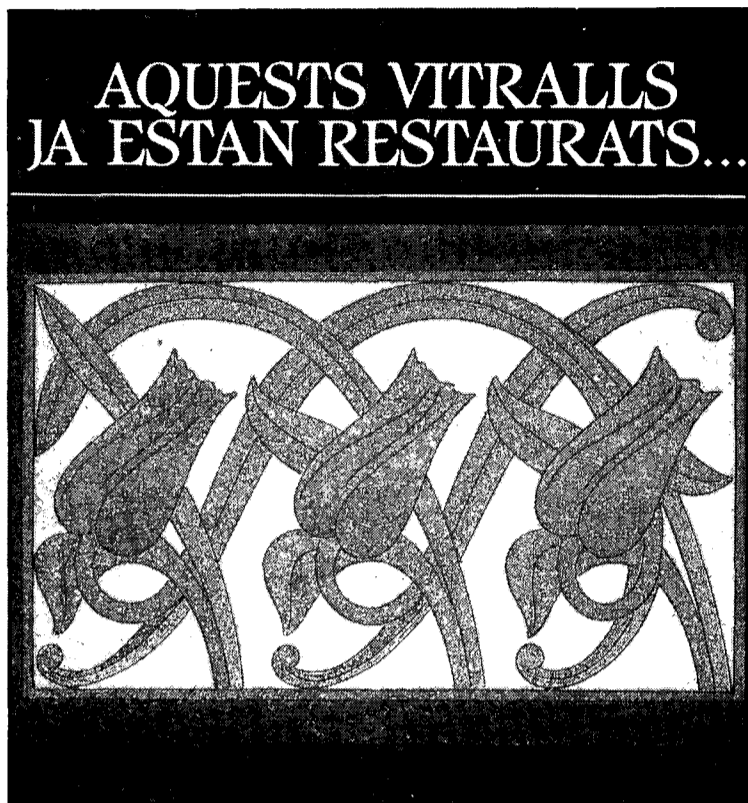
Amb aquesta finalitat l'Ajuntament ha adquirit i continuarà

adquirint vidres antics, per tal de poder proporcionar als tallers que realitzin el treball, tot el vidre imprès, americà o cibes, necessari per efectuar les restauracions amb la major fidelitat possible.

Per ajudar a resoldre els problemes que puguin sorgir en les restauracions, l'Ajuntament ha creat una comissió assessora.

Evidentment vostè pot escollir lliurement el taller que realitzarà la restauració dels seus vitralls.

Entre els diferents aspectes ornamentals de la ciutat, els vitralls de Barcelona destaquen per la seva bellesa i el seu valor artístic. Recuperar aquest valuós patrimoni és la idea fonamental de la campanya per a la restauració i conservació de vitralls que va impulsar l'Ajuntament de Barcelona el 1983. D'ençà d'aquesta data ha estat restaurat a la ciutat un considerable nombre de vitralls artístics, i per al futur s'han previst importants tasques de recuperació i conservació a realitzar amb la col·laboració de l'Ajuntament. Àrea d'Urbanisme i Obres Públiques, per mitjà de la Casa Elizalde.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

LLEIDA.— El resultat del Concurs de Composició de Sardanes per a Cobla convocat amb motiu del Segon Aplegament de Ciutats Pubilla de la Sardana organitzat pel Grup Sardanista del Club Esportiu Huracans va establir, per decisió unànime del Jurat, no fixar cap ordre de preferència entre les sardanes finalistes titulades "Cant a la Terra Ferma", de Normand Solé; "Pubillatge d'Argent", de Pepita Llunell; i "Lleidatana", de Joan Cases i atorgar-los tres accèssits de 50.000 pessetes cada un.

OLOT.— L'Associació Cultural Sardanista "Flor de Fajol", d'aquesta ciutat, convoca el seu desè concurs fotogràfic; tercer premi extraordinari "Flor de Fajol", amb les bases i característiques següents:

1.- Podran participar-hi tots els afeccionats i professionals de la fotografia.

2.- TEMA: Sardana, folklore, costums i tradicions d'arreu del món.

3.- OBRES: En blanc i negre, amb un màxim de tres no premiades en aquest o en d'altres concursos. S'admeten la totalitat de tècniques fotogràfiques.

4.- MIDES I PRESENTACIÓ: Imatge fotogràfica mínima, 18x24, i obligatòriament muntada i reforçada a 30x40 cms. Darrera de cada obra s'ha de fer constar el títol, l'adreça completa de l'autor, telèfon i societat fotogràfica si és que hi pertany.

5.- Drets d'inscripció, gratuïts.

6.- JURAT QUALIFICADOR: Estarà compost per persones competents en l'àmbit fotogràfic. El veredicteserà inapel·lable.

7.- Les obres seran trameses a **Associació Cultural Sardanista "Flor de Fajol"**, Narcís Ferrer i Costa. Plaça de Mora, 6, OLOT, Girona.

8.- Cada concursant sols podrà optar a un premi. Les obres premiades restaran propietat de l'Organització, la qual se'n reserva el dret de reproducció.

Calendari del certamen

Darrer dia d'admissió: L'1 de gener de 1987.

Veredictes: El 2 de gener de 1987.

Inauguració de l'exposició al públic: El dia 3 de gener de 1987, al Centre Excursionista d'Olot.

Cloenda: El dia 18 de gener.

Premis

PREMI D'HONOR: Trofeu Flor de Fajol i 15.000 ptes.

Primer premi: Trofeu i 5.000 ptes.

Segon premi: Trofeu i 3.000 ptes.

Tercer premi: Trofeu.

Quart premi: Trofeu.

Premi especial "Mainada" a la millor fotografia de tema sardanista: Trofeu i 5.000 ptes.

Premi especial "Esclat Olotí" a la millor fotografia de tema folklore català: Trofeu i 5.000 ptes.

MÚSICA

Demanen la desgravació fiscal per la música

El president de l'Orfeó Català i gerent del Palau de la Música Catalana, Fèlix Millet, proposa, en declaracions a Efe, que es practiqui una desgravació fiscal per al foment de la música.

Millet, que és també vice-president de la junta de propietaris del Gran Teatre del Liceu, i com a tal, membre del Consorci del Liceu, precisà que les empreses comercials haurien de poder desgravar les seves aportacions a les activitats musicals en forma de publicitat o de promoció de concerts o pel qualsevol altre sistema, com succeeix en la majoria dels altres països.

L'afició a la música de concert en una àrea urbana tan extensa com la de Barcelona, és relativament molt baixa, segons Millet, el qual ha calculat que només són quinze mil les persones que assisteixen regularment als concerts.

Perquè pugui créixer el número de persones disposades a gaudir de la música seria convenient educar l'oïda començant pels infants a les escoles de bàsica i a través de la ràdio i la televisió.

Millet assenyala, com a exemple, que a la ciutat de Londres, sense comptar amb la seva àrea metropolitana, existeixen més de set-centes grans corals, mentre

que en l'Orfeó Català ha resultat summament ardu cobrir l'ampliació de 45 noves veus.

Falten professors per a les escoles i a més a més molt poques d'aquestes escoles tenen piano, però es podria començar amb la veu, amb una guitarra o instruments de percussió perquè l'important es despertar en l'infant el coneixement de la música. Algunes escoles vénen al Palau per escoltar assaigs i certament és necessari que els infants escoltin música. L'ideal seria que almenys assistissin a un concert matinal, una vegada al mes com a assignatura obligatòria", segons paraules de Fèlix Millet.

Concert de cant gregorià a Vic

Un cicle de música antiga és la novetat que aporta per aquesta tardor Jovenuts Musicals.

El 4 de novembre, el cant gregorià tornà a ser present en viu a Vic, després de molts anys, amb la "Schola de Cant Gregorià" de l'Obra Cultural Santes Creus.

Amb un programa molt complet i de gran interès la "Schola" de Cant Gregorià actuà a l'església dels Dolors. Aquesta "Schola" està integrada per un grup de preveres del bisbat de Tarragona, sota la direcció musical de Mn. Magí Sabatè i Marsal. Gairebé tots ells han rebut una sòlida i àmplia formació musical al

Seminari de Tarragona amb mestres de gran vàlua. També formaren part de la Schola Cantorum del Seminari i del Cor de Cant Gregorià, sota la direcció de Mn. Tàpies que els perfeccionà dins l'estil més pur de l'Escola de Solesmes.

La "Schola de Cant Gregorià", com a tal, s'estructurà l'any 1978 amb motiu de la primera Setmana Nacional d'aquest cant que se celebrà a Santes Creus des d'aleshores ha estat convidada a participar en diferents indrets de Catalunya. Ara arriba a Vic dins aquest cicle organitzat per JJMM dins el pla d'Acció Cultural del Personal de "La Caixa" i amb la col·laboració del Casino de Vic.

Ros Marbà va rebre un aplaudiment de deu minuts a Madrid

La festa de Santa Cecília, patrona de la música, se celebrà en el Teatre Reial de Madrid, amb un concert en el qual el director Antoni Ros Marbà i l'Orquestra Simfònica de Madrid assoliren un important triomf.

La Simfonia número 35, "Haffner", de Mozart, i "El cant de la terra" per a solistes i orquestra, de Mahler, foren les obres escollides per a aquest concert.

El públic acudí principalment a escoltar la versió de Ros Marbà de l'obra de Mahler, del qual el director català n'és un especialista, i al final del concert aplaudí durant deu minuts.

Ros Marbà interpretà en profunditat aquesta peça i el resultat fou una audició clara, profunda i formosa que va commoure els assistents. Quelcom semblant va ocórrer amb la versió realitzada de la simfonia de Mozart.

Cantaren la part solista de "El cant de la terra" la mezzosoprano Nadine Denize i el tenor William Neill.

LLIBRES

Comentaris al cicle litúrgic⁽¹⁾

Amb la publicació d'aquest llibret l'autor clou els comentaris a les dues primeres lectures dominicals que ha fet dels tres cicles litúrgics (cicle B: El Bri, núm. 24; cicle C: El bri, núm. 26; cicle A: El bri, núm. 28).

La pretensió de l'autor, en escriure aquests comentaris, és facilitar d'una manera planera i senzilla l'accés del creient a les Escriptures. "També el cristià senzill —llegim a la presentació— té dret a conèixer el sentit de cada text i a no quedar presoner de la lletra."

"La paraula, avui" —escriu I. Vives i Aymerich— "és una obra escrita amb pietat alegre i sana, amb amor de Déu, a l'Església i a tothom."

I com diu en la seva presentació Fèlix Martí

"El mèrit de l'autor és el de facilitar un accés senzill a les escriptures que tingui en compte l'horitzó de la investigació bíblica actual. També el cristià senzill té dret a conèixer el sentit de cada text i a no quedar presoner de la lletra. Naturalment, el sentit dels escrits bíblics no el coneixem només per la investigació. Tenim darretra nostre tota la tradició viva de l'Església, que en cada moment ens ajuda a descobrir sentits actuals del missatge bíblic.

Un altre aspecte positiu d'aquests comentaris és el fet de presentar cada citació bíblica com a font de consideracions teològiques i espirituals. El cristià d'avui pateix moltes vegades

les conseqüències de la fragmentació del saber religiós. Quan llegeix obres sobre la Bíblia no hi troba ni teologia ni espiritualitat. Quan llegeix teologia, no troba prou referències bíbliques. Quan llegeix llibres d'espiritualitat, troba a faltar infraestructura bíblica o teològica. Aquests comentaris que presentem, sense tenir gaires pretensions exegètiques, ni teològiques, ni espirituals, ofereixen una mica de tot, de manera suficientment rigorosa i suficientment agradable."

R.C.C.

(1) "La Paraula, avui (Cicle A)". Calassanç Balagué. Editorial Claret. Barcelona 1986.

L'amor de Déu i els amics⁽¹⁾

Una tarda del juliol de l'any 386—fa, per tant, 1600 anys, i ens trobem en ple centenari—en un hort de Milà, la gràcia de Déu va tocar l'ànima d'un home de trenta dos anys, ardent i apassionat, que sentia amb força la sensualitat però que lluitava en allò que hi ha de més noble a la naturalesa humana: la recerca de la veritat i la bellesa divines. La conversió d'un home a la fe no se sol celebrar oficialment per part de l'Església, però per sant Agustí, talment com per sant Pau, es fa una excepció, degut a les repercussions que l'episodi esdevingut a aquell jardí de Milà ha tingut al llarg de tota la història de l'Església.

D'aquella conversió va seguir una joia immensa a l'ànima d'Agustí, que se sentia lligat a les seves passions i tenia por de deixar-les: de fer-se bo massa aviat. No va representar aquella conversió cap renúncia, com ell havia imaginat, sinó tot al contrari: un enriquitament, un alliberament. Ell mateix ens ho conta: "La meua ànima era lliure de les cures conseqüents de l'ambició i de la cobdícia, del fibló dels desigs carnals; exultava davant de vos, que sou la meua llum, la meua riquesa, la meua salvació, el meu Senyor i Déu" (Confessions, IX,1).

Agustí es llança amb determinació al tracte amorós amb la Humanitat de Crist, i a poc a poc es va desprendre de les coses materials: ha deixat les riqueses, els honors, els plaers sensuals... li queda només l'amistat amb els amics i deixebles que conviuen amb ell i amb la seva mare Mònica. Preocupat de si aquestes amistats no constituiran un obstacle per a l'amor de Déu, es pregunta: "¿Per què busco la companyia d'aquests homes que estimo? La resposta que li és donada l'omple de joia: "Perquè tots junts, en la

P. GUILLOUX

El alma de San Agustín

"La gran lumbrera del mundo occidental que formó la inteligencia de la Europa cristiana."

(Newman)

185

concordia, cerquem les nostres ànimes i Déu". Ara, calmada la sensualitat, per l'acció de la gràcia, seguirà estimant els amics, però ja no es quedarà en la bellesa física, sinó en l'ànima i els seus sentiments. S'unirà a ells, amb els dolços lligams de l'amistat, precisament "perquè Déu està en ells o perquè hi estigui". L'ànima d'Agustí és talment l'ànima de sant Pau: "Déu m'és testimoni de com us enyoro a tots vosaltres per l'amor entranyable que us té Jesucrist" (Fl 1,8).

Amb motiu del XVI centenari de la conversió de sant Agustí, recomano als lectors de CATALUNYA CRISTIANA, la lectura d'aquest llibre que retrata l'ànima de sant Agustí magistralment a través dels seus escrits.

IGNASI SEGARRA, PVRE.

(1) Pedro Guilloux, *El alma de san Agustín*, Colec. Patmos, Madrid 1986, 336 pàgs.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els insults (1)

ALBERT PERA

Tots, en un moment donat, podem veure'ns en la necessitat d'haver de manifestar amb paraules la nostra animadversió o el nostre menyspreu a algú. I l'omplirem d'improperis sense pensar si són prou catalans. És clar que si estem dominats per l'enuig, seria demanar massa que estiguéssim atents a fer una escrupolosa tria dels mots denigrants amb què obsequiem l'altre. I és que aquí, més que en altres camps del llenguatge, es nota molt la influència castellana. Hi ajuden la violència que ens donen a la televisió pel broc gros i les historietes o còmics, com en diuen ara, que forneixen els quioscos a la quibxalla, i no tan quibxalla, que ens inunden d'expressions insultants.

Hi ha insults veritablement graciosos i pintorescos tant en castellà com en català, i aquests darrers s'incrusten a la nostra parla i ocupen el lloc dels nostres dicteris. Això preocupa, perquè justament és aquí on es manifesta amb més força el geni particular de cada llengua, i així el català queda desfigurada i desnaturalitzada amb l'admissió i la incorporació a la parla vulgar de modismes i termes ben castellans que, si cauen en gràcia aviat passen a ser del domini públic, fet lamentable per tal com nosaltres en tenim a dojo i no pas mancats de gràcia.

"Tonto", "tarambana", són dos castellanismes molt estesos entre nosaltres i que tenen un abundant repertori de mots catalans per substituir-los, on podem triar i remenar fins a trobar el que matisi més adequadament el grau d'insult que volem inflingir. Entre molts d'altres proposo: babau, ximple, beneit, calçasses, tanoca, enze, curt de gambals, encantat, pallús, gamarús, estaquirot, tros de quòniam, taujà, tòtila, que corresponen a "tonto"; i baligabalaga, taral-lirot, eixelebrat, barliqui-barloqui, carnestoltes, poca-solta, capsigrany, que convenen a "tarambana".

Tots ells, un temps, eren vius a la llengua del poble i encara avui són usats pels sectors menys contaminats i pels que comencen a evitar conscientment els barbarismes.

No s'hi val que amb una riquesa de lèxic i una capacitat d'aporrinament com la que tenim, hom continuï recorrent al castellà cada vegada que ens cal escometre algú amb paraules més o menys mal intencionades.

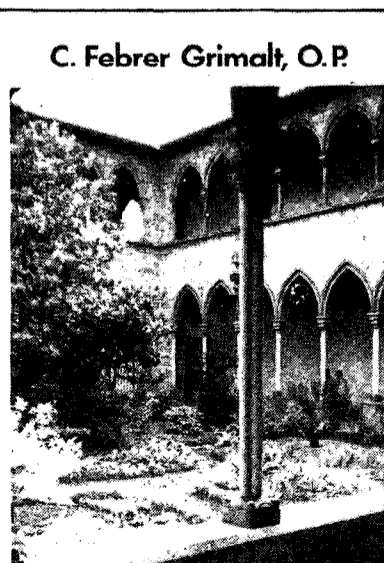
Perles ortogràfiques

El senyor Enrich, de Mataró, em fa arribar la següent perla, trobada a l'aparador d'un establiment cèntric de l'esmentada ciutat. Diu així: Es fan encàrrecs de tots els sans i midas. Hauria de dir: S'admeten encàrrecs d'imatges de tots els sants a la mida que vulgueu. O cosa semblant. Estic content que els lectors col·laborin amb les seves troballes de perles. Bon senyal de sensibilització ortogràfica i sintàctica

M. Josefina Sauleda i Paulís O.P.⁽¹⁾

El monestir de monges dominiques de Nostra Senyora de Montsió ha decidit retre un just homenatge a la qui fou religiosa exemplar en la seva Comunitat durant uns trenta anys, sobressortint com a abnegada infermera, eficient priora del convent, i sol·licita Mestra de Novícies, sor Josefina Sauleda Paulís, víctima de la persecució religiosa durant la guerra civil del 1936. Enguany es compleixen els cinquanta anys.

A impulsos del noble desig de donar-la a conèixer a alguns, i de completar el coneixement dels qui la tractaren d'alguna forma. La publicació d'una càlida biografia de la M. Sauleda, que sor Catalina Febrer, monja d'aquest monestir, gran coneixedora de la personalitat de la biografiada, i testimoni de molts detalls que rodejaren la seva vida i la seva mort, ha escrit amb tot l'entusiasme que brinda el coneixement personal i la vivència ben reposades

MEMORIAS una aventura de fe y de amor

durant mig segle, serà el millor mitjà per assolir-ho, i així ampliar l'ona expansiva que situí la figura en el seu context històric, i la posi a l'abast de tots els interessats en qui, testimonis de la fe en Crist, no dubtaren a acceptar el sacrifici de la seva vida per la mateixa fe. I és el que acaben de fer les Dominiques de Montsió, com són conegudes popularment.

Com correspon a aquesta classe d'obres, no hi ha pretensions d'avançar cap judici sobre l'abast teològic del martiri possible, el procés del qual segueix el curs que li correspon en aquest tipus de causes. És incumbència exclusiva de l'Església, que ho farà en el moment que cregui convenient. Però el testimoni és vàlid, i sempre tindrà un valor en si mateix, sigui quin sigui el veredict de l'Autoritat eclesial.

No cal dir que tampoc no es tracta de fomentar divisions o demanar responsabilitats. Precisament, la vida de la M. Josefina Sauleda és presentada com una aventura de fe i d'amor. L'amor i la fe uneixen sempre. Per amor, Déu es va fer home. Per la fe i l'amor l'home pot assolir el gaudi de la plenitud de Déu. És l'ideal de la monja contemplativa, i la M. Sauleda ho va viure a base d'un lliurament incansable i d'una generositat mai negada.

Les gairebé tres-centes cinquanta pàgines del llibre, oportunament il·lustrat amb abundants reproduccions fotogràfiques, evocuen molts altres aspectes entranyables de la figura de la biografiada, i constitueixen un notable i lloable esforç, tenen tota la força i seguretat que dona el poder assegurat que les dades recollides són fidedignes, puix que procedeixen de persones de molta confiança.

L'interès que caracteritza la fluïda prosa narrativa del volum dedicat a la M. Sauleda, fa més entretinguda i amena la seva lectura i el lector ho agrairà. La causa de sor Josefina Sauleda O.P. està en bones mans. Podem confiar doncs, que el seu record no es perdi en el temps, sinó que pugui continuar propagant els ensenyaments vius d'una monja que es preocupà de fer el bé tota la seva vida, imitant Jesús, i fent el bé li arribà l'hora del sacrifici que comportà el de la seva pròpia vida.

P.L.G.

(1) "Memorias. Una aventura de fe y de amor" Catalina de la Eucaristia Febrer i Grimalt. Editorial Claret. Barcelona, 1986.

DIUMENGE

7

•BANYOLES

Teatre Victòria, 17 hores
Espectacle d'ombres xineses

LES AVENTURES
D'EN MALIC

a càrrec del grup
LA FANFARRA

•IGUALADA

Ateneu, 12,15 hores

ESPECTACLE
D'ILUSIONISME

a càrrec del grup
LA CAPSA MÀGICA

•MALGRAT DE MAR

Centre Parroquial, 17 hores

Representació de l'obra
L'AUCA DELS FIRAIRES

a càrrec del grup LA TREPA

•TORREDEMBARRA

Sala d'Actes de la Caixa

d'Estalvis Provincial

de Tarragona, 18 hores

Espectacle de titelles

DE COM SANT FRANCESC

VA AMANSIR EL LLOP

a càrrec del grup MARDUIX

DISSABTE

13

•REUS

Centre de Lectura, 18,30 hores

Espectacle de mim SCHERZO

a càrrec del grup
OPAL TEATRE

DIUMENGE

14

•BADALONA

Barri de la Morera, 18 hores

Espectacle d'ombres xineses

LES AVENTURES
D'EN MALIC

a càrrec del grup
LA FANFARRA

•BLANES

Esbarjo Parroquial, 17,30 hores

ANIMACIÓ PER A LA
MAINADA

RIALS de Catalunya

desembre '86

a càrrec d'ÀNGEL DABAN

•CELRÀ

Ateneu, 17 hores

Projecció de la pel·lícula

danesa, d'imatges reals en

color, OTTO,
EL RINOCERONT

•FIGUERES

Casino Menestral, 12 hores

Espectacle d'animació

AMB ORQUESTRA I TOT

a càrrec del grup FLIC-FLAC

•LA GARRIGA

Patronat Parroquial, 18 hores

Representació de l'obra de

Macià G. Olivella,
LA RATETA JA NO

ESCOMBRA L'ESCALETA

a càrrec del grup
LA TREPA

•MOLINS DE REI

Juventut Catòlica, 17,30 hores

Projecció de la pel·lícula

francesa, amb dibuixos animats

de Moebius, ELS AMOS DEL

TEMPS i el curtmetratge

VOLS VENIR?

•OLO

Teatre Principal, Fundació

Pública, 12 hores

Espectacle de titelles

L'EXCURSIÓ A LLAFRANC

I LA BRUIXA BROTXA

a càrrec del T.E.I. de

SANT MARÇAL

•RUBI

Casal Parroquial, 12 hores

Espectacle d'ombres xineses

LES AVENTURES

D'EN MALIC

a càrrec del grup

LA FANFARRA

•SABADELL

Teatre Municipal

La Faràndula, 18 hores

Representació de l'obra

LES LLUNASTRONAUTES,

O AIXÓ NO ÉS PER A

NENES

a càrrec del TEATRE

DE L'OCÀS

•SALT

Can Panxut, 11,30 hores

Representació de l'obra

basada en faules de

La Fontaine

LA GALLINA DELS OUS

D'OR I ALTRES

ROMANÇOS

a càrrec del TEATRE

DE VAPOR

•SANT JUST DESVERN

Ateneu, 17,30 hores

Espectacle de pallassos

MUTIS I A LA GÀBIA

a càrrec del grup

TEATRE MÒBIL

•SOLSONA

Casal de Cultura, 17,30 hores

Espectacle de titelles

LES AVENTURES DEL SR.

CORDILLS

a càrrec dels grups

FOC FOLLET I

L'ESPIADIMONIS,

i espectacle d'animació

CANTANT CREIXEM,

CREIXEM CANTANT

a càrrec de NOË

DISSABTE

20

•MANRESA

Sala Ciutat, 17,30 hores

Espectacle de titelles

CONTES D'AHIR I D'AVUI

a càrrec de

TITELLES BABI

•MOLLERUSSA

L'Amistat, 18 hores

Espectacle de titelles

NI BLANCA NI NEUS

a càrrec de

TITELLES NAIP

•SANTA COLOMA DE

FARNERS

Cinema Catalunya, 18 hores

Projecció de la pel·lícula

catalana d'imatges reals

ELISABET, basada en un

conte de Josep Mª Folch

i Torres

DIUMENGE

21

•BADALONA

Centre Parroquial Sant Josep,

18 hores

Espectacle de titelles

EL GRANGER D'HAM

a càrrec de

TITELLES BABI

•BANYOLES

Teatre Victòria, 17 hores

Representació de l'obra basada

en faules de La Fontaine

LA GALLINA DELS OUS

D'OR I ALTRES

ROMANÇOS

a càrrec del

TEATRE DE VAPOR

•IGUALADA

Ateneu, 12,15 hores

Projecció de la pel·lícula

txecoslovaca amb personatges

reals EL PRÍncep I

L'ESTRELLA

•SANT FELIU DE GUÍXOLS

Centre Excursionista Montclar,

12 hores

Espectacle de música

LA CANÇO MES BONICA

DEL MÓN

a càrrec de la CAMERATA

DE CANÇO TRADICIONAL

•LA BISBAL D'EMPORDÀ

Plaça Major, tot el dia

5ª FIRA DOLÇA

•RIPOLL

Cinema Comtal, 11,30 hores

Representació de l'obra

SECRETS D'UNA GALLEDÀ

a càrrec de TEATRE ARCA

•TERRASSA

Centre Cultural, 12 hores

Projecció de la pel·lícula

belga de dibuixos animats

LA FLAUTA DELS SIS

BARRUFETS

DIUMENGE

28

•CERDANYOLA DEL

VALLÈS

Casal Parroquial, 12 hores

Representació de l'AUCA

DELS TRES REIS

a càrrec del grup

LA SARAGATA

•GAVÀ

Centre Cultural, 12 hores

DANSES I CANÇONS

a càrrec del grup

TIROTITAINA

•ROSES

Societat Unió Fraternal,

16,30 hores

Espectacle d'animació

FARSA DE FARSANTS

a càrrec del grup

ELS FARSANTS

•TERRASSA

Plaça Vella, 19 hores

Celebració de la Festa

de la Llufa

CERCAVILA a càrrec del grup

TIROTITAINA

DIMECRES

31

•TORROELLA DE MONTGRI

Plaça de la Vila, 15,30 hores

Festa de l'Home dels Nassos

ANIMACIÓ a càrrec del grup

PALANGANA

COSTUMS I TRADICIONS

El Pessebre i la llegenda del pomeró

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Ja tornem a ser pessebristes. Qui més, qui menys, fa pessebre. Els professionals el preparen tot l'any. Hi ha qui l'inaugura així que comença l'Advent. D'altres ho fan més tard. N'hi ha de moderns i d'artístics, així com se'n troben molts realitzats a la manera popular i antiga, és a dir, amb suro, molsa i rius de paper de plata.

Dels darrers en van desapareixent figures i escenes típiques. Unes per anacròniques i d'altres perquè s'han oblidat les tradicions que les inspiraven. També n'hi ha que es conserven sense saber-ne el significat.

De les darreres tenim el Pomer, Pomerà o Pomeró. Hom disposa d'un arbust amb "pometes de Nadal", que talla en forma de poma. Originàriament es posava al marge d'un camí dessota, les figures de la Mare de Déu i sant Josep. Ell, dret amb un sarronet i la vara florida. Maria, asseguda i en actitud meditativa.

Aquesta escena estava inspirada en una cançó popular que comença: "Josep ve de la llaurada/ molt cansat i molt felló;/ troba l'esposa en cinteta/ i no sap pas què és, no./ De la soca neixia la rama,/ de la rama neixia la flor;/ de la flor neixia la Verge/ i de la Verge el Redemptor..."

Josep pregunta al seu mosso "què és això" i després a la criada. Sorrut i malhumorós un, avergonyida l'altra, no saben donar-li resposta. Josep pregunta a sa esposa "—Maria, què ha estat això?—/ Ella baixa els ulls en terra/ i no li contesta, no".

La cançó segueix explicant com Josep omple el sarró amb la millor roba i es disposa a abandonar la llar. Diu a l'esposa: "—Adéusiu Maria,/ que al cel ens vegem tots dos". Maria, però, el segueix. Al cap d'una estona es cansa i vol reposar. Josep la fa seure davall d'un pomer. Ella té set i no hi ha cap font. Demana al seu espòs que li'n abasti una poma i ell li respon que no. Debades insisteix la Verge perquè les branques són altes. Llavors, la poma les abaixa i Maria pot collir-ne el fruit.

I la tradició acaba cantada així: "—Maria tornem a casa,/ que el que vulgueu faré jo./ Rentaré i faré bugada/ i us faré un caldo bo,/ us escombraré tot casa/ i aniré per aigua a la font./ Ara sí que crec, Maria,/ que porteu el Redemptor,/ el Rei del Cel i la terra,/ que porteu Nostre Senyor". Una versió més curta consta de quatre estrofes. Després de cadascuna es repeteix "De la soca neixia la rama...etc."

Malgrat la llegenda i que en alguna altra cançó popular es parla d'ofrena de pomes a l'Infant Jesús, n'hi ha una que explica com els pastors li diuen a Maria: "...No us portem pomes/ puix veiem que us fan plorar,/ ja que la primera dona/ i Adam les van gustar/ i van pecar;/ per això tota la gent plora..."

Val a dir que no necessitava pomes la Sagrada Família car si fem inventari de totes les coses per a menjar que els hi dugueren, segons el cançoner popular, en trobaríem un centenar ben llarg!

CUINA

Pastís Sila

6 taronges mitjanes 250 gr. de nata
1 llimona mitjana 5 fulles fines de
1 llauna petita de cua de peix
llet condensada

Ratlleu la pell d'una taronja, després expremeu-ne el suc de les sis i el de la llimona, poseu les fulletes fines de gelatina en aigua freda durant un moment, després desfeu-les en 7 cullerades d'aigua bullint, deixeu-ho refredar una mica i després afegiu-ho als suc preparats, barregeu-los aleshores amb un batedor amb la llet condensada i ompliu un motlle Jelly passat per aigua freda. Poseu-lo unes hores a la nevera. Per desemmotllar-lo passeu-lo un moment per aigua calenta i tombeu-lo sobre una plata de servir.

Adorneu-lo amb nata ensucrada, amb una mànega i broqueta rissada.

MARÍA GLORIA MUNTAÑOLA

Per a informació de les classes de cuina truqueu al Tel. 215 01 52.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si se encuentra solo o sola, busque su pareja seriamente. Servicio de psicología ordenador y vídeo, dirigido por psicóloga colegiada.

COSM Ecuador, 53, entl. 4^a
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Ref. concertar entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

N.º 333

Històries d'Eixerits

La tardor

Ja som en plena tardor. A l'escola comencem a tenir una mica de fred a classe. Sort que, quan sortim a jugar, corrent i saltant ens passa de seguida.

El camí de casa a l'escola i de l'escola a casa, és ple de fulles seques. Si fa vent, sembla que juguïn i s'empaitin. L'altre dia, feien veure la padrina a un escombracarrers: quan les tenia totes aplegades, un cop de vent les escampava de bell nou. I, apa, tornem-hi!

A la tarda es fa vespre molt aviat. A les sis ja és gairebé ben fosc. En aquest temps trobo que la nit és massa llarga. Si a casa tens una habitació més o menys calenta i amb bona llum, pots tancar-t'hi a estudiar, llegir, tocar la flauta, jugar, etc.; però, si no és així i t'has de passar les hores veient els ninots de la "tele", malament rail!

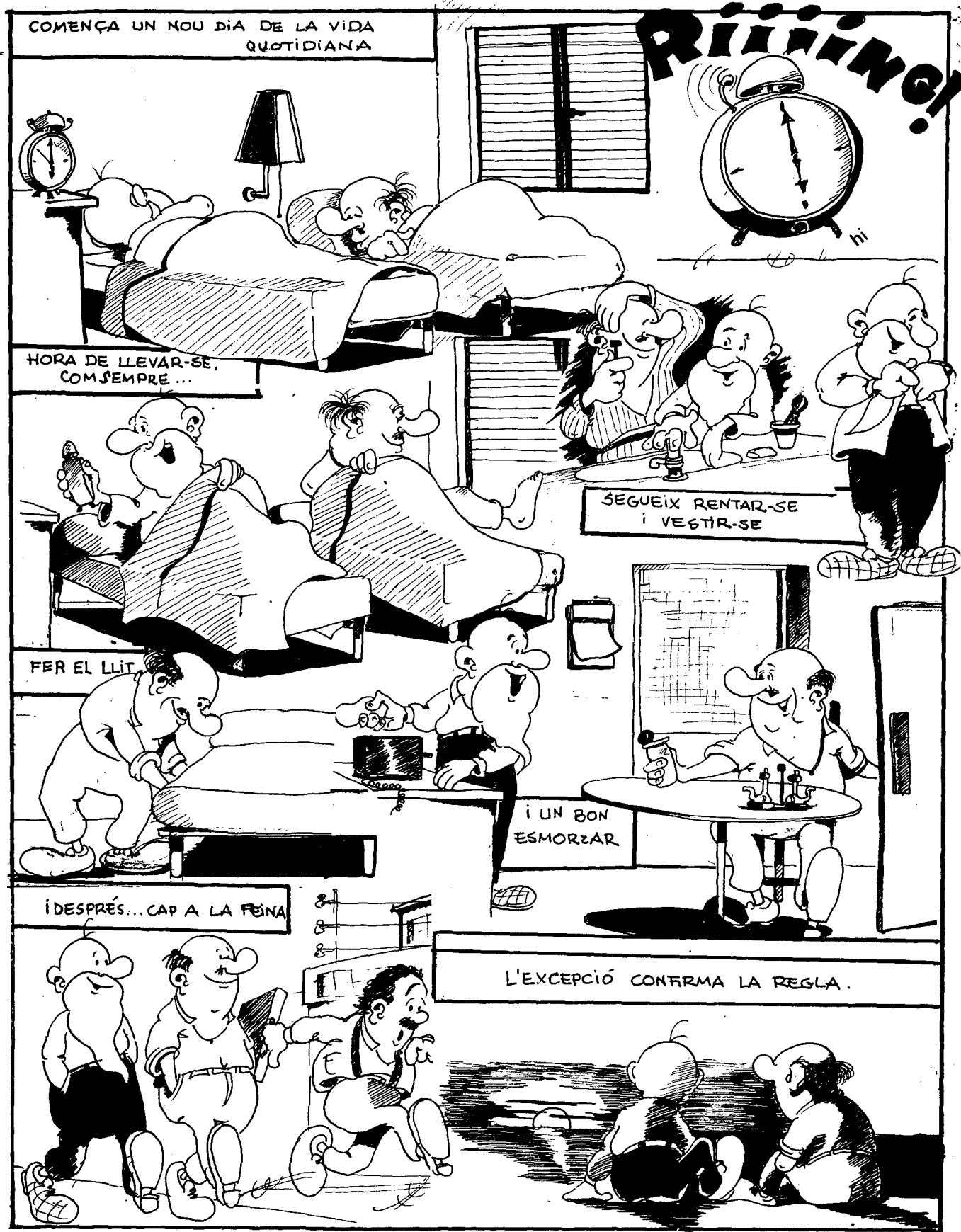
La tardor, segons com es mira, és una mica trista. És clar el contrast amb l'hivern és molt fort. La tardor, tanmateix, invita a estar amb els de casa, amb els amics, a treballar més intensament en les teves coses, etc.

Allò que més m'agrada d'aquests dies és que, celebrada la Festa de Ja Immaculada, de seguida serem a Nadal. És bonic, oi, que la Mare ens porti a l'encontre del seu Fill?

L'Eixerit

Avet Set - Avet Set -

Avet Set - Avet Set -

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 3, versets de l'1 al 12 (Mt 3:1-12).

Reflexionem: 1. Una de les figures, la vida i la paraula del qual els textos bíblics de l'Advent posen a la nostra consideració és la de sant Joan Baptista. Escollit per Déu, es preparà llargament per dur a terme la seva tasca de precursor: anar al davant de Jesús per preparar-li un bon acolliment en el cor de les persones.

2. La seva crida era: "Convertiu-vos, que el regne del cel és a prop". Convertir-se vol dir girar el cor cap a Déu. Estimar-lo. Desempallegar-nos de tot allò que no és bo, ni autèntic, ni just, i preparar el nostre cor per acollir Déu més plenament.

3. Nadal per a nosaltres cristians, no és simplement: cançonetes, regals, bons àpats, etc., sinó sobretot, pensar que tota aquesta festa ha de ser expressió d'un amor a Jesucrist i de la joia de seguir-lo amb fidelitat.

El mossèn

Avet Set esllips per a nenes i nens

DIUMENGE - 7

- 10.45 Matinal a TV3: "La trompeta".
 - 12.45 Fi d'emissió.
 - 15.00 Telenotícies.
 - 15.30 Fèlix, el gat.
 - 16.00 La pel·lícula del diumenge: "La màscara de ferro".
 - 17.30 Vida salvatge: "Trobada subterrània".
 - 18.00 Plats de nata.
 - 18.10 Identitats: "Ramon Folch i Camarasa".
 - 19.10 La gran vall: "Ja ets tot un home".
 - 20.00 Curar-se en salut.
 - 20.30 Telenotícies.
 - 21.00 30 minuts.
 - 21.30 A cort obert: "L'autorització".
 - 22.30 Ràdio Cincinatti: Cap. 9.
 - 23.00 Gol a gol.
 - 00.15 Fi d'emissió.
- DILLUNS - 8**
- 13.30 Avanç informatiu.
 - 13.33 TV3, segona vegada: "Gol a Gol".
 - 14.30 Telenotícies.
 - 15.19 Dones maleïdes: "Anne Marie Moody".
 - 16.10 Digui, digui (40).
 - 16.30 Timó d'Atenes: De William Shakespeare.
 - 18.45 Avanç informatiu.
 - 18.47 Fes flash.
 - 19.20 Oliana Molls: "Ben dit i mal entès".
 - 19.50 Filiprim.
 - 20.30 Telenotícies.
 - 21.05 Informatiu cinema.
 - 21.35 Cinema 3: "Dones de Venècia".
 - 00.05 Telenotícies.
 - 00.20 Arsenal.
 - 00.50 Fi d'emissió.

DIMARTS - 9

- 13.00 Servei d'informació agrària.
- 13.30 TV3, segona vegada: "Joc de ciència". "30 minuts".
- 14.30 Telenotícies.
- 15.19 Dones maleïdes: "Augusta Fullam".
- 16.10 Aula visual.
- 16.40 Fi d'emissió.
- 18.45 Avanç informatiu.
- 18.48 Fes flash.
- 19.20 El petit dominic: "Sermons i rapé".
- 19.50 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.05 Perry Mason: "El cas de l'amant mandrós".
- 22.05 Jo, Claudi (9).
- 23.05 Dimensió desconeguda.
- 23.30 Telenotícies.
- 23.45 Fi d'emissió.

DIMECRES - 10

- 13.00 Servei d'informació agrària.
- 13.30 TV3, segona vegada: "Trossos" i "Curar-se en salut".
- 14.30 Telenotícies.
- 15.19 Dones maleïdes: "Florrie Maybrick".
- 16.10 Aula visual. (Rep.)
- 16.40 Fi d'emissió.
- 18.45 Avanç informatiu.
- 18.48 Fes Flash.
- 19.20 El petit dominic: "Amics de família".
- 19.50 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.10 Futbol: F.C. Barcelona-Bayer Uerdinger.
- 23.15 Simon i Simon: "La venjança".
- 00.15 Telenotícies.
- 00.30 Fi d'emissió.

DIJOUS - 11

- 13.00 Servei d'informació agrària.
- 13.30 Avanç informatiu.
- 13.33 TV3, segona vegada: "Informatiu Cinema". "Programa de mà".
- 14.30 Telenotícies.
- 15.19 Dones maleïdes: "Madeleine July".
- 16.10 Aula visual.
- 16.40 Fi d'emissió.
- 18.45 Avanç informatiu.
- 18.48 Fes flash.
- 19.20 El petit dominic: "Un fantasma a Greenwich".
- 19.50 Filiprim.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.05 Vostè jutja.
- 22.45 A tot esport.
- 24.00 Temps de neu.
- 00.20 Telenotícies.

DIVENDRES - 12

- 13.30 Avanç informatiu.
- 13.33 TV3, segona vegada: "A tot esport" "Temps de neu".
- 14.30 Telenotícies.
- 15.19 Drama d'amor - Cap. 1.
- 16.10 Aula visual. (Rep.)
- 16.40 Fi d'emissió.
- 18.35 Avanç informatiu.
- 18.38 Digui, digui... (Llició.10).
- 19.00 Fes flash.
- 19.30 Clip Club.
- 20.00 Botó fluix.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.05 Ellery Queen: "L'actuació de la senyora Aggie".
- 21.50 TV3, presenta.
- 22.50 Trossos.
- 23.35 El món del cinema: 00.15 Cinema de mitjanit: "El terrorista".
- 02.00 Fi d'emissió.

DISSABTE - 13

- 15.00 Telenotícies.
- 15.30 Els barrufets.
- 16.00 Buck Rogers en el segle XXV: "Acusat de traïció".
- 16.50 Esports en acció.
- 18.20 Digui, digui... (Llició 40).
- 18.40 Els germans Hardy i Nancy Drew. "La missatgera voladora".
- 19.40 Oliana Molls: "El concurs dels invents".
- 20.00 Joc de ciència-magazine.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.05 Hostes vingueren que de casa ens tragueren: "El contracte de cosmètics".
- 21.30 Eugeni.
- 22.00 Ai...! Smith i Jones.
- 22.30 Galeria oberta: "Programa de mà".
- 00.30 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 7

- 8.30 Caminar i veure.
- 9.30 Concert.
- 10.30 Santa Missa-El dia del Senyor.
- 11.30 Poble de Déu.
- 12.00 Estudi Estadi.
- 15.00 Telediari 1.
- 15.35 Els Snorkels: "El monstuo de snorkness".
- 16.05 S'ha escrit un crim: "Dama mortal".
- 17.00 Punt de trobada.
- 18.00 De 7 en 7.
- 18.30 Tarda de Teatre: "Papá quiere ser libre".
- 20.30 Telediari-2.
- 21.05 Cançó trista d'Hill Street: "La venganza de los pastolozzi".
- 22.00 A vista d'ocell.
- 22.30 Estudi estadi.

DILLUNS - 8

- 9.00 Follow me - 15 i 16.
- 9.20 La font de pedra: Ep 91.
- 09.55 Concert.
- 10.30 Santa Missa.
- 11.30 Només es viu una vegada.
- 12.20 Estudi estadi.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Falcon Crest: "In absentia".
- 16.25 Llarg-metratge: "La legión invencible".
- 18.10 Barri Sesamo.
- 18.35 L'espill màgic.
- 19.00 El planeta imaginari.
- 19.30 De pel·lícula.
- 20.00 Consum.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.15 Segons fora.
- 21.35 Una dona anomenada Golda: Ep. 3.
- 22.35 Crisi a Centramèrica.
- 23.35 Telediari - 3.
- 00.05 Telesport.
- 00.15 Comiat.

DIMARTS - 9

- 7.30 Bon dia.
- 9.10 Follow me - 17.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 La font de pedra - Ep 92.
- 10.10 Punt de trobada.
- 11.10 Consum.
- 11.40 Només es viu una vegada: Ep. 82.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.33 Tres per quatre.
- 13.30 Terenci a la fresca.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Falcon Crest: "Alianzas impías".
- 16.30 La tarda.
- 17.30 Dins d'un ordre.

- 18.00 Barri Sesamo.
- 18.30 Els electrofollets.
- 19.00 A la naturalesa.
- 19.30 Les noies d'or. Cap. 8.
- 20.00 Els comptes clars.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.15 Plató buit.
- 22.25 Els Colby: "Una família dividida".
- 23.20 A portada.
- 23.50 Telediari-3.
- 00.20 Telesport.
- 00.30 Testimoni.

DIMECRES - 10

- 7.30 Bon dia.
- 9.10 Follow me - 18.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 La font de pedra: Ep. 93.
- 10.10 Plató buit.
- 11.10 Val més prevenir.
- 11.40 Només es viu una vegada: Ep 83.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.33 Tres per quatre.
- 13.30 Plaça major.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Falcon Crest: "Terreno peligroso".
- 16.30 La tarda.
- 17.30 Lletra menuda.
- 18.00 Barri sesamo.
- 18.30 L'alegre pandilla - 4.
- 19.00 Tocata.
- 20.00 Tot queda a casa.
- 20.30 Telediari-2.
- 21.15 L'arca de Noé.
- 21.45 Sessió de nit: "Ivanhoe".
- 23.45 Telediari - 3.
- 00.15 Telesport.

DIJOUS - 11

- 7.30 Bon dia.
- 9.10 Follow me - 17.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 La font de pedra - Ep 94.
- 10.10 Fi de segle.
- 11.40 Només es viu una vegada: Ep. 84.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.33 Tres per quatre.
- 13.30 Una parella al vostre gust.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Falcon Crest: "Cesar y desistir".
- 16.30 La tarda.
- 17.30 L'art de viure.
- 18.00 Barri Sesamo.
- 18.30 El quiosc.
- 19.00 Escollir una professió.
- 19.30 Al mil per mil.
- 20.00 MASH: "El mejor enemigo".
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.20 Nord i sud - Ep. 6.
- 22.20 Teleobjectiu.
- 23.05 Suite de l'arlesiana i jocs d'infants.
- 23.50 Telediari - 3.
- 00.20 Telesport.

DIVENDRES - 12

- 7.30 Bon dia.
- 9.10 Follow me - 18.
- 9.25 La bossa de la compra.
- 9.40 La font de pedra: Ep. 95.
- 10.10 Moments.
- 11.10 Lletra menuda.

- 11.40 Només es viu una vegada: Ep 85.
- 12.30 Connexió amb Sant Cugat.
- 12.33 Tres per quatre.
- 13.30 Músic-mot.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Telediari - 1ª ed.
- 15.35 Falcon Crest: "Consumido".
- 16.30 La tarda.
- 17.30 Un país de sagitari.
- 18.00 Barri Sesamo.
- 18.30 Noeli.
- 19.00 Els visitants.
- 19.30 Al galop.
- 20.00 Val més prevenir.
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.15 Entre amics.
- 23.00 Vendetta - 4.
- 00.15 Telediari - 3.
- 00.45 Telesport.

DISSABTE - 13

- 8.30 La nostra setmana.
- 9.30 Entre amics.
- 11.00 La bola de cristall.
- 12.30 Objectiu-92.
- 13.25 Loteria.
- 13.35 Gent jove.
- 14.35 Diari de sessions.
- 15.00 Telediari - 1.
- 15.35 Els Droids: "Una carretera hacia el final".
- 16.05 Primera sessió: "Plumas de caballo".
- 17.25 Documental.
- 18.00 Els Wuzzles.
- 18.30 Si ho sé no vinc.
- 19.30 Hart i Hart: "Golpe de mano".
- 20.30 Telediari - 2.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.40 Dissabte cinema: "El jinete eléctrico".

DIUMENGE - 7

- 10.30 Santa Missa.
- 11.30 Miramar esportiu.
- 13.45 Recull informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Estudi Estadi.
- 17.05 Estrenes TV: "Aguas turbulentas".
- 18.50 Candy, Candy.
- 19.20 Moments.
- 20.15 Llum de lluna: "Hermano una rubia por caridad".
- 21.05 El dominical.
- 22.10 Diumenge cinema: "La aventura".
- 00.30 Metròpolis.

DILLUNS - 8

- 10.30 Santa Missa.
- 11.30 Teatre infantil: "L'amor de les taronges".
- 12.30 Tres per quatre.
- 13.30 El poeta i escriptor: Josep Vicent Foix.
- 14.00 L'informatiu.
- 15.00 Documental: Kenya.
- 15.30 Temes de Catalunya: "Fantasia animada".
- 16.00 Pel·lícula: "El petit príncep".
- 17.00 Albert Boadella.
- 18.00 Ballet contemporani Barcelona.
- 19.00 Connexió amb Madrid.

- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Curs d'anglès - 9.1.
- 19.30 Els nostres arbres.
- 20.05 Kate i Allie. (Ep. 22).
- 20.30 Música i músics.
- 21.00 Escala interior, escala exterior: "Matanza para dos".
- 21.35 Foren primera pàgina.
- 22.10 Dilluns cinema: "Fuerza bruta".
- 23.55 Últimes preguntes.
- 00.25 Comiat.

DIMARTS - 9

- 15.45 Tennis. Nabisco Masters.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Curs d'anglès - 9.2.
- 19.30 Micky i Donald.
- 20.00 Planta baixa.
- 21.00 Torn d'ofici.
- 22.00 Documents TV.
- 23.00 Tendido cero.
- 23.30 Carol Burnett. (Ep. 20).
- 23.55 Comiat.

DIMECRES - 10

- 17.00 Temes de Catalunya: Havaneres a l'Escala.
- 17.30 Mirades.
- 18.00 Picapuça.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Curs d'anglès - 9.3.
- 19.30 Micky i Donald.
- 20.00 Plumier.
- 20.30 Amb les mans a la massa.
- 21.00 Fi de segle.
- 22.45 Temps moderns.
- 23.45 Temps de creure.
- 24.00 Comiat.

DIJOUS - 11

- 17.00 L'agent secret.
- 19.00 Picapuça.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Curs d'anglès. 9.4.
- 19.30 Micky i Donald.
- 20.00 A-u-a-b-a-buluba-balam-bámbu.
- 21.00 Fila 7.
- 22.10 Cinema Club: "Locuras de un matrimonio burgués".
- 24.00 Comiat.

DIVENDRES - 12

- 17.00 Històries de cara i creu.
- 17.30 Geografia.
- 19.00 Connexió amb Madrid.
- 19.00 Agenda informativa.
- 19.15 Curs d'anglès - 9.5.
- 19.30 Micky i Donald.
- 20.00 El cinema: "Història de dos ciudades".
- 22.00 L'ull de cristall.
- 23.30 Jazz entre amics.
- 00.30 Filmoteca TV: "Carnet de baile".
- 02.25 Comiat.

DISSABTE - 13

- 10.30 Les aventures de Pepero: (3).
- 11.00 Documental: "L'assaig de l'actor".
- 11.30 Pintores catalanes.
- 12.10 Una història particular.
- 13.00 Canal 10.
- 13.30 Gaudi i la música.
- 14.00 Recull informatiu.
- 15.00 Connexió amb Madrid.
- 15.00 Estudi 2.
- 21.00 La bona música.
- 21.55 Concert 2.
- 23.25 Comiat.

El món de la televisió

TVE-1
LLARGMETRATGE.- "La Legión invencible" (1949-Color), de John Ford. Amb John Wayne, Victor McLaglen, George O'Brien. Personificat per Wayne, un vell capità ataca un campament indi, evitant així, una guerra de conseqüències més grans. Poc després es retira del servei, per jubilació de l'exèrcit; però el comboi militar s'enfronta amb un nou contratemps: la dona del comandant, necessita donar a llum un fill... i... (Dilluns, 8, a les 16.25). **TOTS ELS PÚBLICS.**

SESSIÓ DE NIT.- "Ivanhoe" (1952-Color), de Richard Thorpe. Clàssic d'aventures, filmat en bells exteriors britànics. Època de les Croades. Ricard Cor de Lleó, de tornada de les Croades, desapareix sense deixar rastre. El seu amic el cavaller Ivanhoe, surt per buscar-lo. Leopold d'Àustria demana per la seva llibertat, un fabulós rescat. Amb l'ajuda del banquer jueu Isaac de York, aconseguirà la quantitat. Però la filla d'aquest, Rebeca, captiva el seu cor, i també la princesa saxona Rowena. Quina de les dues? Amb la segona no hi haurà disparitat de cultes... El veritable amor, ¿és clarivident? ¿Cec? (Dimecres 10, a les 21.45). **TOTS ELS PÚBLICS.**

PRIMERA SESSIÓ.- "Plumas de caballo" (1932-B/N), de Norman Z. McLeod. El molt savi i molt honorable professor Wagstaff, acaba de prendre possessió del seu càrrec, a la Universitat d'Huxley, el lema de la qual diu: CULTURA ABANS DE TOT. ¿Segur que l'esmentat professor canviarà algunes coses? Rialla garantida amb els germans Marx. (Dissabte 13, a les 16.05). **TOTS ELS PÚBLICS.**

TVE-2
EL CINE.- "Historia de dos ciudades" (1936-B/N), de Jack Conway. Amb Ronald Colman, Elisabeth Allan, Reginald Owen, Edna May Olivier, Sidney Carton, brillant i frívol advocat anglès, desperta a la responsabilitat durant la Revolució Francesa, substituint en la guillotina, el marit de la dona que estima, aprofitant-se del seu semblant físic amb aquell. No calia tant. Podia haver-la deixat en pau i oblidar-la. (Divendres 12, a les 20.00 h.). **ADULTS.**

TV3
LA PEL·LÍCULA DEL DIUMENGE.- "La màscara de ferro" (1939-B/N), de James Whale. Amb Louis Hayward, Joan Bennet, Warren Williams. Lluís XIV de França, monarca cruel i malvat, ha de casar-se amb la Infanta Maria Teresa d'Espanya. Ella accepta aquest matrimoni, per impedir la guerra a Europa. El futur marit, descobreix que té un germà bessó, Felip, al qual tanca a la Bastilla i l'obliga a portar una màscara de ferro. Ajudat per tres mosqueters, arriba a l'Església i es casa amb la princesa. Tots contents. **AP-TA PER A TOTHOM.**

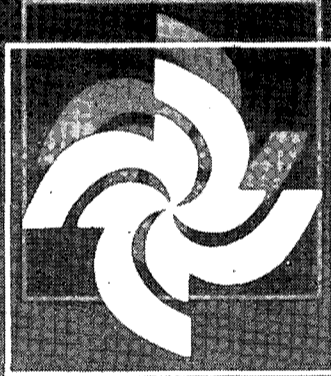
JOAN SANS

Roca

vers el futur.

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E